

ЛОРЪН СЕЙНТ ДЖОН

ПОСЛЕДНИЯТ ЛЕОПАРД

Част 3 от „Приключения в Африка“

Превод от английски: Юлия Димитрова, 2010

chitanka.info

На кръщелника ми Матис Матарисе Сандул Ситхоул с надеждата, че ще обича Зимбабве и природата, както ги обичам аз.

В памет на Феликс и Мичина, моите прекрасни лондонски леопарди.

1990—2007

I.

Мартина Алън се огледа за последен път наоколо. Слънцето изгряваше и хвърляше нежни златисти отблъсъци над резервата Савубона. Искаше да е сигурна, че никой не я наблюдава. После се наведе надолу, като жокей на старт, прокара пръсти през заплетената сребриста грива на жирафа и извика:

— Тръгвай, Джеми! Тръгвай!

Белият жираф скочи напред толкова рязко, че Мартина за малко да се изтърколи от гърба му. Успя да се задържи, обви ръце около шията му и бързо се нагоди към познатия клатушкащ ритъм на препускащия Джеми. Момичето и жирафът преминаха в галоп край язовирната стена, покрай стадо хипопотами, изпускащи балончета във водата, и подплашиха ято чапли, които се издигнаха над дърветата като искрящ бял облак. Мартина и Джеми се отправиха към саваната. Гълчка от гъльби, щурци и папагали изпълваше африканската утрин.

Дълго време Мартина язди Джеми тайно, и то само през нощта, но накрая баба й разбра за тези среднощни приключения и незабавно ги забрани. Според нея най-опасните животни в резервата излизат по тъмно да търсят плячка и нищо не би им се усладило повече от единадесетгодишно дете, яхнало жираф. Истинско пиршество! Известно време Мартина се инатеше, но след няколко опасни случки, в които й се размина като по чудо, плюс една ужасна кавга с баба й, накрая прие, че Гуин Томас е права.

Когато лъзовете са на лов, най-добре е да избягваш разходки из резервата.

Друго правило на Гуин Томас беше Мартина да язди бавно и спокойно.

— Не по-бързо от тръс, но най-добре да е ходом — нареждаше неумолимо баба й.

Мартина не обърна особено внимание на думите й — Джеми си беше диво животно и беше честно да го остави да прави каквото му идва отвътре, дори ако това означава да пори саваната с най-голямата

жирафска скорост от петдесет и шест километра в час. Какво толкова? Да не би да има повод и юзда, та да го спре? Освен това, какъв е смисълът да язиш жираф, ако единственото, което ти е позволено, е да се мотаеш наоколо, сякаш си яхнал болно от артрит пони?

Джеми очевидно беше съгласен с Мартина. Двамата летяха през тревистата равнина и сутрешният бриз припяваше в ушите на момичето.

— По-бързо, Джеми! — извика то. — Тичай, сякаш животът ти зависи от това!

Мартина се разсмя с глас. Тръпката от язденето на див жираф караше сърцето й да бие по-силно.

Изведнъж пред очите на Мартина се мярна нещо сивково и се чу разгневено квичене.

Джеми рязко свърна. В мига преди тялото й да се плъзне от гърба на белия жираф, Мартина зърна от храсталака да изскуча огромна дива свиня с насочени напред жълти глиги. Ако ръцете й не стискаха здраво шията на жирафа, щеше да се стовари на земята от около три метра височина. За щастие успя да се задържи и само увисна пред гърдите му като гердан. Мартина висеше безпомощно, а Джеми, изплашен и изправен на задните си крака, не знаеше какво да прави. Дивата свиня, твърдо решена да защити малките си, не спираше гневно и заплашително да квичи. Пет прасенца се суетяха наоколо с навити, щръкнали към небето опашчици.

Болката в ръцете на Мартина стана нетърпима, но момичето не смееше да се пусне. Обожаваше африканските диви свине — грубата им четина, малките им ушички, дългите им като на холивудски звезди мигли... Но тези прекрасни ресници не можеха да я заблудят. Само едно мигване и глигите щяха да превърнат крайниците й в кървава каша.

— Джеми! — процеди Мартина през зъби. — Не спирай! Върви, добро момче!

Объркан, белият жираф наведе шия и бавно започна да отстъпва назад.

— Не, Джеми! — извика Мартина, когато дивата свиня закачи с глиги едната й обувка. — Върви напред! Напред!

Джеми вдигна глава, за да избегне острите глиги. Мартина се възползва от това, преметна крака около врата му, успя да се плъзне на

гърба му и го смушка да бяга. Скоро разярената майка и малките ѝ се превърнаха в сива мъглявина в далечината, но победоносното ѝ грухтене се чуваше още дълго.

Мартина язди почти ходом до вкъщи с унила усмивка на уста. При портата на резервата Джеми сведе глава и момичето се плъзна по сребристата му шия, сякаш се спускаше по пързалка. Това не беше най-безопасният начин за слизане, но пък беше изключително забавно. На раздяла Мартина прегърна жирафа и се запъти през манговите дървета към къщата със сламения покрив.

От кухнята се носеше апетитна миризма. В тиган на печката се пържеха домати, поръсени с кафява захар. Мартина усети, че умира от глад. Шест дни в седмицата баба ѝ сервираше варени яйца с препечени филийки, понякога и корнфлейкс за разнообразие, но в неделя обикновено приготвяше вкусни обеди с печено или закусваха в компанията на зулуса Тендей, надзирател в резервата.

Мартина събу обувките си на верандата и влезе боса в къщата.

— Добро утро, бабо! — поздрави момичето.

— Здравей, Мартина! — отговори Гuin Томас, затвори вратата на фурната и се изправи.

Баба ѝ беше облечена в любимата си дънкова риза, върху която бе сложила престиилка на червени райета.

— Измий си ръцете и сядай да закусваш! Добре ли пойди? Джеми как се държа днес?

— Като ангел! — отвърна Мартина и си помисли: „Кога ли не се е държал добре? Не е негова вина, че свинята застана на пътя ни“.

На вратата боязливо се почука.

— А, Бен — Гuin Томас се усмихна, — тъкмо навреме. Закуската е почти готова. Заповядай, хапни с нас!

— Благодаря, госпожо — отвърна ясен младежки глас.

Мартина се обърна. В кухнята срамежливо влезе едно момче — наполовина зулус, наполовина индиец. Носеше тениска в маскировъчен цвят, тежки кафяви обувки и износени дънки. Косата му беше черна и лъскава, а кожата му — бронзова, с цвета на прегорял пчелен мед. Беше много слаб, направо клоощав, но изльчваше здраве и сила.

Момчето изми ръцете си на чешмата и седна на масата.

— Май си имала неприятности с една дива свиня тази сутрин, а, Мартина? — подкачи я той. — Двамата с Джеми сте оставили доста следи. Земята беше толкова изровена, че приличаше на старта на Източноафриканското рали.

— Какво се е случило? — Гуин Томас строго погледна внучката си. — Бързо ли язди, Мартина? Знаеш, че съм ти забранила да галопираш с Джеми. Не искам някой ден да си счупиш врата. Бен, следите показваха ли, че е яздила твърде бързо?

Мартина хвърли светкавичен поглед към Бен. Той знаеше, че ако я хванат да пришпорва белия жираф, тя здраво ще загази, но и Мартина знаеше, че Бен никога не лъже. А и тя не очакваше това от него. Приготви се за дълго конско и времененна забрана да язди Джеми. Ама че късмет! И то още в първия ден от ваканцията.

— Мисля... — Бен се размърда неудобно на стола.

Баба й сложи ръце на хълбоците:

— Какво мислиш, Бен? Изплюй камъчето!

— ... мисля, че филийките прегарят — довърши през смях момчето.

Гуин Томас се обърна към печката и започна да духа силно, за да потуши пламъците, които облизваха четирите въглена, които допреди малко бяха филии хляб. В същия миг таймерът на печката извести, че гъбите са готови. Мартина забеляза, че и доматите са започнали да пушат. Докато спасяваха прегарящата закуска, препичаха нови филийки и забъркваха няколко яйца, баба й сякаш напълно забрави за опасната езда в саваната.

Бен се опита да отвлече вниманието на Гуин Томас, като разказа една история, която беше чул сутринта от Тендай. По време на обучението за надзирател зулусът срещнал един млад ловец. Веднъж ловецът решил да покаже смелостта си пред своите колеги. Влязъл в заграждението, където се отглеждал едър глиган, и започнал да го дразни, за да го разяри. Възnamерявал, когато животното го подгони, да прескочи оградата.

— Единственият проблем бил, че по оградата течал ток — продължи Бен ухилен. — Ловецът висял на оградата цели двадесет минути и се поопържил, преди да го свалят.

Мартина все още усещаше болки в ръцете от скорошната си среща с разгневената дива свиня и затова смехът ѝ не бе толкова

искрен, колкото смехът на баба й.

— Вие двамата какво мислите да правите през ваканцията? — попита Гуин Томас, докато им наливаше сок от папая. — Освен че Мартина, разбира се, ще язди белия жираф много, ама много бавно, нали?

Тя погледна многозначително внучката си, за да й покаже, че не е забравила какво каза Бен, но е склонна да не му обърне внимание, поне този път.

Мартина с благодарност се усмихна.

— Не се тревожи, бабо! — каза тя. — Ще яздя толкова бавно, че дори и костенурките ще ни задминават.

През останалото време Мартина искаше да опознае саваната и да рисува с водни бои обитателите на Савубона.

Родителите на Бен му разрешиха да прекара почти цялата ваканция в Савубона и Тендей да го обучава за следотърсач.

Когато Мартина видя Бен за първи път, той почти не говореше, не обелваше и дума на никого, с изключение на родителите си. Повечето деца в училище го мислеха за ням. Някои от тях и досега си мислеха същото. Но в Савубона Бен с удоволствие си бъбреше с Тендей, Гуин Томас или който и да е друг.

Докато го слушаше да разказва какво е правил сутринта в резервата, Мартина разсейно набоде последните картофки от чинията и заоглежда кухнята.

Преди осем месеца родителите й загинаха при пожар в Англия. Беше точно в навечерието на Нова година. След пожара я изпратиха като колет в Южна Африка при строгата й баба, за чието съществуване тя дори не подозирала. През първите един-два месеца от престоя си тук Мартина си мислеше, че никога вече няма да бъде щастлива. А ето че сега седи доволна на кухненската маса със същата тази баба, която бе станала най-любимият й човек, и с Бен — най-добрая й приятел, ако не броим Джеми.

През вратата на кухнята Мартина виждаше в далечината стадо зебри да се плискат на брега на водоема. Никога нямаше да превъзмогне тъгата по родителите си, но болката й бе намаляла, защото новият й дом се намираше в един от най-прекрасните резервати на Западния нос в Република Южна Африка. Тук тя можеше да язди

белия жираф и беше толкова близо до зебрите и слоновете, че можеше да ги докосне, ако поиска.

Освен това времето в Африка ѝ харесваше повече, отколкото в Англия. Още бе рано, но слънцето вече хвърляше оранжеви отблъсъци по кухненските плочки, а рижата котка Шелби се бе проснала на пода под топлите лъчи на слънцето.

В този момент телефонът рязко иззвъня и всички подскочиха от изненада. Гуин Томас погледна часовника и се намръщи.

— Едва седем часът е. Чудя се кой може да ни търси толкова рано в неделя.

Тя влезе в дневната, но връзката явно беше лоша, защото ѝ се наложи почти да вика.

— Сейди! — учуди се Гуин Томас. — Каква приятна изненада! Толкова се радвам да те чуя. Как вървят нещата в „Черния орел“?... О, не! Не! Много съжалявам да го чуя. Ако има нещо, което мога да направя, кажи! Моля? О, о-о-о...

Бен и Мартина се спогледаха и едната вежда на Бен се вдигна въпросително.

— Неприятности? — промърмори той.

— Ъ-хъ, да, разбирам — продължаваше Гуин Томас. — Не, не, не ми се натрапваш. Дори не си го помисляй! Всъщност сега е най-подходящото време. Да, тръгваме, разбира се. Успокой се, ще се видим скоро! Междувременно се погрижи за себе си!

Слушалката щракна върху телефона. Последва продължителна тишина. Гуин Томас влезе в кухнята с много сериозно лице.

— Мартина, Бен — обърна се тя към децата, — и двамата ще трябва да отложите плановете си! Мартина, тръгваме веднага за Зимбабве. Ще отсъстваме около месец.

II.

Мартина гледаше баба си с недоумение.

— Зимбабве!? Защо? Няма да тръгна! Не мога да оставя Джеми. Просто не мога, а и ваканцията едва започна.

— Разбирам, че е като гръм от ясно небе, и много съжалявам за това — каза Гуин Томас, като постави ръка на рамото на Мартина. — Съжалявам, че трябва да разочаровам и двама ви. Знам как чакахте ваканцията и не искам да ви откъсвам от Джеми и Савубона, но трябва да отидем. Сейди е една от най-старите ми и най-скъпи приятелки. Претърпяла е злополука и се нуждае от помощ.

— А какво се е случило? — попита Бен.

Той също беше съкрушен като Мартина, но успя да го скрие по-добре.

— Сейди има хотел на име „Черния орел“ в Националния парк Матопос^[1] в Матопо^[2] — отговори Гуин Томас, седна и си наля чаша кафе. — Това е един от най-отдалечените райони на Зимбабве. Матопо е известен с необикновените си природни образувания — огромни каменни блокове, които сякаш по чудо се крепят един върху друг. Много хора там вярват, че загубеното съкровище на Лобенгула^[3], последния крал на племето ндебеле^[4], е заровено именно в Матопо. За нещастие преди седмица Сейди се подхълзала и си счупила крака. Сега е в гипс — от глезена до таза — и ходи с патерици. Зимбабве преживява трудни времена в момента и животът на хората там е много тежък, реколтата им е погубена, а имат и политически проблеми. Миналия месец Сейди трябвало да освободи по-голяма част от персонала. С една дума, тя се бори да оцелее. „Черния орел“ беше известен център за езда, но сега Сейди има само един човек, който се грижи за конете и няма кой да готви, да чисти, а може да дойдат и гости в хотела. Мислех, че след като Мартина е отлична ездачка на жирафи, а пък аз готвя горе-долу сносно, бихме могли да облекчим положението ѝ с работна ръка за около месец.

И Гуин Томас погледна Мартина умоляващо. Мартина се престори, че не забелязва погледа ѝ. Седеше мълчаливо на стола със скръстени ръце, а в очите ѝ напираха сълзи. Стори ѝ се, че всички непрекъснато заговорничат, за да я разделят от Джеми. И кой знае дали бракониери нямаше да се опитат да го откраднат, докато я няма. Сега и това! Баба ѝ никога не бе споменавала тази Сейди, а сега твърди, че била една от най-скъпите ѝ приятелки. Сейди не може ли да намери някой друг да ѝ помогне, някой, който живее по-близо? Зимбабве не е зад завоя, дотам има близо две хиляди километра.

Няма съмнение, че хълмовете Матопо са много интересни, особено със скалните си образувания и съкровището на краля на ндебеле. А и Мартина винаги бе копняла да язди кон! Но сега предпочиташе да остане в Савубона с Джеми.

Бен добре знаеше какво означава за Мартина да бъде с безценния си бял жираф и затова каза:

— Мога ли да помогна с нещо? Искам да кажа... мога да заместя Мартина, да замина за Зимбабве вместо нея и да работя там. Никога не съм яздил кон и ще трябва да питам родителите си, но съм сигурен, че мога да се науча, или поне ще храня конете, ще почиствам конюшните или нещо друго... Така Мартина ще може да остане тук с Джеми. Ами това е, ако решите...

Гласът му замря.

— Бен, много мило от твоя страна, но Мартина не може да остане тук сама — отговори Гуин Томас. — Тендей е твърде зает, за да се грижи и за нея. А и не вярвам родителите ти да те пуснат в Зимбабве за четири седмици. Но ако се съгласят, ще се радваме да дойдеш с нас. Нали, Мартина?

Мартина беше раздвоена. Не искаше да изостави Джеми, но не искаше и Бен да се впуска в приключения без нея.

— Мартина — гласът на Гуин Томас стана твърд, — къде са добрите ти обноски? Ще се радваме Бен да дойде с нас в Зимбабве, нали?

— Бен го знае и без да го казвам — измърмори момичето.

При други обстоятелства Гуин Томас щеше да ѝ се скара, че се държи грубо, но сега възрастната жена само въздъхна.

— Мартина, последното нещо, което искам, е да си нещастна или да си далече от Джеми. Но наистина се беспокоя за Сейди. Имам

чувството, че... — Тя се поколеба. — Може само да си въобразявам.

— Какво? — настоя Бен.

— Не съм сигурна, но имам чувството, че има нещо, което Сейди не ми казва. Тя е най-гордата и независима жена, която познавам, а всъщност ме молеше да ѝ помогна. Това изобщо не е в неин стил. Чудя се дали няма и нещо друго.

Гуин Томас хвана Мартина за ръка.

— Усещам, че тя се нуждае от нас, разбираш ли?

Какво можеше да каже Мартина? Баба ѝ беше направила толкова много за нея.

— Много съжалявам — каза тя на баба си. — Просто ми дойде изневиделица. Разбирам, наистина. Джеми ще ми липсва ужасно, но ще е чудесно да видя друга страна, особено щом може да помогнем на Сейди, а и да поездим коне...

— Чудесно! — Баба ѝ въздъхна с облекчение. — В такъв случай незабавно трябва да започнем да пригответе багажа. Ще бъде страховта ваканция! Разстоянието е голямо и ще спрем за ден-два в Рейнбоу Ридж и на някои други интересни места по пътя. Ела с мен, Бен, да се обадим на вашите!

Тя стисна ръката на Мартина.

— Ще бъде забавно, обещавам!

* * *

Мартина запази усмивката си, докато баба ѝ и Бен излязоха от кухнята. Щом остана сама, тя бързо излезе от къщата и пое по песъчливата пътека към изолатора за животните. Седна до заграждението с две осиротели степни рисчета и избухна в сълзи.

Разбираще защо баба ѝ иска да отидат в Зимбабве и да помогнат на приятел в беда. Знаеше, че ако неин приятел е в беда, щеше да постъпи по същия начин. Но не разбираще защо и тя трябва да отиде в Матопо. Хубаво щеше да е поне Бен да дойде с тях, защото четири седмици без двамата ѝ най-добри приятели ѝ се струваха като цяла вечност. Сигурно има при кого да остане тук, в Сторм Кросинг. Някой като...

Как не се сети по-рано? Можеше да остане при Грейс, лелята на Тендейл. Грейс беше сангома — врачка и лечителка със зулуска и карибска кръв. С Мартина ги свързваше нещо много специално. Грейс беше първата, която й каза, че има дарба, която ще определи съдбата ѝ. „Дарбата може да е благословия или проклятие. Взимай умни решения!“ — това беше съветът, който получи от Грейс само няколко часа след като слезе от самолета от Англия.

Тази дарба беше загадка и за Мартина. Единственото, което знаеше, е, че има нещо общо с лечителството и с една зулуска легенда за дете, което язди бял жираф и което ще има власт над всички животни. Мартина обаче не вярваше много на последното, особено след като оня ден я ужили пчела, а днес я нападна разярена дива свиня и това за малко не свърши зле.

Бъдещето ѝ беше изрисувано по стените на една пещера. Рисунките бяха скрити дълбоко в гъбините на Тайната долина, убежището на белия жираф. Но тя разбираше за какво разказват рисунките едва след като то вече се беше случило.

— Не е честно! — оплака се веднъж Мартина на Грейс. — Ако древните бушмени^[5] са знаели толкова много за съдбата ми, трябвало е да направят по-разбираеми рисунки. Така ще мога да избягвам лошите неща. Например, ако знаех какво ще стане на онзи кораб през юни, кракът ми нямаше да стъпи там...

— Така е! — сряза я Грейс. — Ако можеше да видиш бъдещето си, щеше да избириш само хубавото и лесното. Тогава никога нямаше да преживееш важните неща на този свят, защото точно те са трудните. Ако не се бе качила на онзи кораб, къде щяха да са сега делфините^[6]?

— О-о-о — въздъхна Мартина, — разбирам какво имаш предвид.

Мартина обичаше да се навърта около Грейс, защото тя беше мъдра, забавна и знаеше изумителни неща за африканските билки. Мартина харесваше необичайната къща на Грейс, където влизаха и излизаха кокошки, но най-много обичаше банановите й палачинки. Единственият проблем с оставането при Грейс е, че когато Гуин Томас се върне от пътуването, най-вероятно ще завари внучката си три пъти по-тежка, отколкото е била. Но в това няма нищо лошо, тъй като и двете с Грейс все се опитваха да я угояват.

Колкото повече Мартина мислеше, толкова повече оставането при Грейс ѝ се струваше добра идея. Грейс беше една от най-близките

приятелки на Гуин Томас и Мартина не виждаше причина баба й да не се съгласи. Оставаше да убеди самата Грейс.

Едва планът се оформи в главата ѝ, когато един глас с носов карибски акцент заяви:

— Тъкмо си пия чая с моя племенник и чувам някакво ужасно хлипане и виене. Казвам си, няма причина дете, което живее в Савубона под лъчите на божието слънце, да реве, сякаш светът ще се свърши по обяд. Я аз да видя какво става. А сега те намирам да се усмихваш. Какво става с теб, детенце?

Внезапната поява на сангомата в момента, когато си мислеше за нея, се отрази на настроението на Мартина като слънце, пробило с лъчите си буреносните облаци.

— Грейс! — възклика Мартина и скочи да я прегърне. — Тъкмо си мислех за теб!

Грейс приседна на пейката до нея. Обикновено носеше широки африкански дрехи, но днес беше облечена с ярка розова пола, пурпурна блуза с ефектна яка като шал и лилави обувки — тоалет, който подчертаваше всичките ѝ прелести, тъй като Грейс години наред се наслаждаваше на вкусните си палачинки. Тя гледаше Мартина с очакване.

Мартина разказа за пътуването на баба си до Зимбабве, като завърши прочувствено:

— Грейс, искам да те помоля за услуга. Може ли да остана при теб за един месец?

Грейс мълча толкова дълго, че в корема на Мартина запърхаха пеперуди. Дали Грейс нямаше да ѝ откаже? Накрая личителката рече:

— Винаги можеш да останеш при мен, дете, но не и този път.

Мартина се слиса и дори малко се обиди, но нямаше намерение така лесно да се откаже от спасителния си план.

— Знам, че четири седмици са много време, но обещавам да съм истинско слънчице. Няма да забележиш, че съм тук. Даже нямам нужда от легло, мога да спя на дивана или дори на пода...

Но Грейс я спря по средата на изречението:

— А посланието на предците? Ще му обърнеш гръб, така ли?

— Какво послание? — изненада се Мартина и едва сега си спомни. През юни се разхождаше по плажа с баба си, Бен и родителите му, когато видя върху пясъка нарисуван леопард. Образът беше ясен и

с много детайли, виждаха се дори мустаците му. Значи беше нарисуван току-що. Но наоколо нямаше никого, освен двама рибари в далечината, които разтоварваха улова си, и близките ѝ, които бяха отишли напред. Плажът беше съвсем пуст. Мартина извика Бен да види рисунката, но за част от секундата се обърна с гръб към леопарда и една вълна заличи образа.

Мартина още помнеше хладните тръпки, които я полазиха, като разбра, че рисунката я няма — сякаш беше предназначена единствено за нейните очи.

Същият хлад усети и сега.

— Откъде знаеш за леопарда? Само аз го видях.

— Трябва да отидеш в Зимбабве — продължи Грейс, сякаш Мартина не беше казала нищо. — Това, което ще се случи там, вече е написано. То е твоята съдба.

Значи нищо от случилото се тази сутрин не беше случайно — нито телефонното обаждане, нито счупеният крак на Сейди, нито внезапната поява на Грейс, нито дори срещата с дивата свиня.

Всичко случило се беше свързано по някакъв начин, но Мартина не можеше да разбере дали това я успокоява, или я плаши.

Духна вятър и две пера литнаха от кафеза на бухала. Зареяха се из въздуха и накрая меко кацнаха пред пейката — едното напреки върху другото — като буквата „X“. Странно, но те не бяха на петнистокафяви като на бухала, а смолисточерни и лъскави. Също като пера на орел, помисли си Мартина.

При вида на перата Грейс видимо се развълнува. Тя сграбчи Мартина за ръката.

— Това момче — задъхано изрече тя, — тихото момче, будистът! Мартина се втрещи.

— Бен?

— Да, да! Той! Сега Бен е част от живота ти. Вие сте свързани! Когато тръгнете за Зимбабве, не трябва да се отделяте един от друг в никакъв случай! Очакват ви опасности, ако се разделите.

Мартина беше свикнала с неясните предсказания и предупреждения на Грейс, но изреченото току-що ѝ се стори вятърничаво и невъзможно.

— Не можем винаги да бъдем заедно — обърна се тя към Грейс.

— Бен обича да е сам и непрекъснато обикаля саваната да търси следи.

А и родителите му може да не го пуснат да дойде в Зимбабве.

Но Грейс беше непреклонна.

— Трябва винаги да бъдете заедно! Трябва!

Мартина се облегна и затвори очи. Когато ги отвори, видя Грейс да прибира перата в кожената кесия, която носеше на врата си.

— Какво означава всичко това, Грейс? Някога ще имам ли нормален живот? Радвам се, разбира се, че имам дарба, макар да не знам точно защо на мен ми е дадена, и искам да помогна на колкото може повече животни, но би било хубаво и аз да имам поне една спокойна ваканция — да чета книги, да яздя Джеми и да правя нещата, които правят другите деца.

Грейс я прегърна през раменете.

— Колко други деца си виждала да яздят бял жираф? Кажи! Ние невинаги избираме сами пътя на живота си, дете, а твойт път няма да е никак лесен. Вярвай в дарбата си! Тя ще те пази.

Малките рисчета започнаха да се боричкат и Мартина влезе в заграждението да ги разтърве. Отне ѝ само минута, но Грейс вече изчезваше в далечината като розов облак. Беше си тръгнала, без дори да каже довиждане. Докато Мартина гледаше подире ѝ, Грейс вдигна ръка и помаха, без да се обръща.

Мартина отново седна на пейката и се загледа с невиждащи очи в животните в изолатора: рисчетата с мъхнати ушички, бухала, слончето Шака и новия му приятел, бебето зебра, което Тендей хранеше с шише. Мислеше за леопарда в пясъка. Беше ѝ се сторил изключително голям. Тялото му беше присвято, сякаш готово за скок. Помнеше добре ноктите му и извитите назад бърни, които оголваха зъбите му в зловеща гримаса.

Рисчетата отново бяха започнали да обикалят заграждението, когато Мартина чу стъпки. Вдигна очи в очакване да види Грейс, но беше Бен. На лицето му грееше широка усмивка.

— Говорих с мама и татко. Идвам с вас в Зимбабве!

Тихо, така че само рисчетата можеха да я чуят, Мартина отвърна:

— И аз...

---

[1] Национален парк Матопос — разположен в центъра на хълмовете Матопо на територия от 424 кв.км. Основан през 1926 г., паркът е известен с голямото си растително и животинско

разнообразие, тук са регистрирани и над 3000 пещери с бушменски скални рисунки. — Б.ред. ↑

[2] Матопо — хълмиста област в Южна Африка, известна с уникалните си скални образувания. Намира се на 35 км от Булавейо, Южно Зимбабве, и се разпростира на 3100 кв.км. — Б.ред. ↑

[3] Лобенгула (1845 — 1894) — вторият и последен крал на кралството на народа ндебеле (матабеле). След смъртта на баща му крал Мзиликази през 1868 г. съветът на вождовете го избира за наследник на трона. — Б.ред. ↑

[4] Ндебеле (матабеле) — един от основните родове на народностната група нгони. Обитават Южните части на Южна Африка. — Б.ред. ↑

[5] Бушмени (народ сан) — етническа група в Южна Африка, обитава пустинята Калахари и прилежащите ѝ райони. Това е най-старото население в Африка, а и в света. Езикът му се характеризира с използването на много цъкащи звукове. — Б.пр. ↑

[6] Препратка към книгата „Песента на делфините“ от същата серия. — Б.ред. ↑

III.

Мартина остави книгата, която се опитваше да чете през последните стотина километра, и отегчено се намести на седалката. Беше ѝ задушно и тясно, чувствуваше се изтощена и малко ѝ се гадеше. Тъпанчетата на ушите ѝ пулсираха в такт с непрестанното ръмжене на ленд роувъра. Пътувала вече ден и половина и всеки момент щяха да пристигнат в Рейнбоу Ридж. Там щяха да пренощуват. Мартина нямаше търпение да стигнат.

Още от първия ден тя постоянно питаше:

— Още много ли има? Кога ще пристигнем?

Накрая баба ѝ заплаши, че ако само веднъж още попита същото, ще надуе оперната музика и няма да я спре чак докато стигнат Матопос.

Първата нощ преспаха във ферма за щрауси по средата на пътя между Кейптаун и Йоханесбург. В подобни ферми отглеждаха щрауси заради месото и здравата им кожа, от която се правеха колани и чанти. Но фермата, в която пренощуваха, беше по-скоро убежище за птици, спасени от кланиците или от лошото отношение на предишните им собственици.

На мръкване Мартина и Бен седяха на оградата на едно от загражденията и наблюдаваха как щраусите ходят наперено, а сбръканите им шии се полюшват плавно нагоре-надолу сред облаци прах, оцветени от лъчите на залязващото слънце. Фермерът обясни на Мартина, че едрите птици понякога са доста злонравни и без колебание използват яките си крака, за да ритнат нещо или някого, когото не харесват. Щраусите имаха изключително самодоволно изражение, сякаш мислеха, че са най-важните във фермата. Изобщо не им личеше да са благодарни, че са ги спасили.

Ушите на Мартина изпукаха и тя усети, че джипът се изкачва стръмно нагоре. Навлизаха в планините, които доскоро бяха само бледоморави очертания далече на хоризонта. Гористи склонове се

редуваха с отвесни скали и зъбери. Точно под тях се виждаше хребет с било, остро като нож. От него се издигаха спираловидни ивички дим.

Когато се приближиха, видяха, че това не е дим, а пътна мъгла от водни капчици, в която се пречупваха лъчите на залязващото слънце и образуваха идеално оформена дъга.

— Рейнбоу Ридж! — възклика Бен и се надвеси от прозореца на колата. — Оттук не се вижда, но зад хълма е един от най-високите водопади в Южна Африка. Там отиваме сега, Мартина. Ще се изкатерим по хълма, за да видим водопада.

Мартина потръпна — тя не си падаше нито по височини, нито по изтощителни дейности като катеренето, особено когато не са замесени жирафи.

* * *

Къмпингът, в който отседнаха, се намираше в малка закътана долина, далеч от обичайните пътища, затова бяха изненадани от шумната навалица около receptionта. Някакъв фотограф снимаше, а тълпи от ловци на автографи направо щяха да го задушат. Постепенно хората отстъпиха и Мартина видя двама брадати младежи с екипировка на алпинисти. Кожата им беше загоряла като на хора, прекарващи много време на открито. Разбраха, че това са Ред Уест и Джейф Грант, прочути канадски катерачи, дошли на обиколка в Южна Африка.

Най-накрая алпинистите си тръгнаха и почитателите им се разпръснаха. Шашардисаната администраторка даде на Гуин Томас и двете деца ключовете за дървеното бунгало, в което щяха да пренощуват. Момичето изглеждаше напълно погълнато от двамата прочути гости.

— Те са истински джентълмени — каза то с премрежен поглед — и са толкова красиви!

Гуин Томас с мъка успя да привлече вниманието ѝ и разбра, че в момента всички водачи са заети и затова нови обиколки до Рейнбоу Ридж щеше да има едва утре сутринта.

— Но маршрутът е лек и е маркиран чудесно — добави администраторката. — Ако внимавате, нищо лошо не може да се

случи.

— Може да съм малко старомодна, но няма да пусна две деца сами на тричасов преход през гори и планини, които и аз самата не познавам. — Гуин Томас бе доста кисела. — Шофирах часове наред и за съжаление нямам сили да ви придружа. Мартина, Бен, съжалявам, но ще ви разочаровам още веднъж.

Мартина тъкмо се канеше да протестира — не заради себе си, а заради Бен, когато администраторката отново придоби същия отнесен вид.

— Извинете ме, госпожо. — Гласът идваше иззад гърбовете им. Обърнаха се и видяха по-високия от двамата канадци. Той се представи като Ред.

— Простете, че ви прекъсвам — мъжът отново се обърна към Гуин Томас със силен канадски акцент, — но без да искаш, чух за вашия проблем и ви предлагам нашите услуги — моите и на колегата ми Джейф. Ако Вики бъде така добра да гарантира за нас, с удоволствие ще заведем тези млади хора до Рейнбоу Ридж. Запътили сме се към планинския връх над водопада, така че ни е на път. Няма да можем да ги върнем обратно, но ще им покажем маршрута.

Вики пламна и загуби дар слово, но един журналист, който сутринта беше интервюирал двамата катерачи, увери Гуин Томас, че Ред и Джейф са хора с безупречна репутация. Журналистът и управителят на къмпинга я убедиха, че Мартина и Бен ще са в сигурни ръце.

Не след дълго Мартина и Бен вече се изкачваха през боровата гора с двама от най-известните алпинисти в света и слушаха със зяпнала уста историите им за епичните катерения на някои от най-високите върхове на седемте континента.

— Къде беше най-трудно? — попита Бен.

— Денали^[1], в Аляска — отвърна Ред без колебание. — Ужасно е да висиш на ледена скала, брулен от арктически вятър.

Пътят до Рейнбоу Ридж, както каза администраторката, бе прав и добре обозначен. След около час в опити да следва широките крачки на алпинистите Мартина усети силна умора. Тя с благодарност погледна Джейф, който заяви, че умира от глад, когато стигнаха едно място за пикник.

— И аз бих изпил чаша чай — съгласи се Ред.

Мартина подозираше, че спират само заради нея и Бен, но не мислеше да се оплаква.

Докато Джейф палеше миниатюрния газов котлон, Ред измъкна чайник, торбички с чай и сандвичи. Мартина седна на един дъннер, доволна, че има възможност да отдъхне и да се огледа наоколо. Бен кротко чакаше, но хребетът вече се виждаше и Мартина забеляза, че момчето не може да откъсне поглед от него. Нетърпението му я накара да се усмихне. Сред природата Бен винаги ставаше някак различен — пълен с живот и енергия.

— Можеш да тръгнеш преди нас, ако искаш — предложи му тя.

— Ние ще те настигнем.

— Може ли? — обърна се Бен към Ред и Джейф.

— Разбира се! — отговори Ред. — Почти стигнахме. Но бъди внимателен!

Бен скочи на крака.

— Супер! Ще се видим след няколко минути — и хукна по стръмната пътека.

Алпинистите бяха впечатлени.

— Твой приятел е в много добра форма — отбележа Ред.

Той изключи котлона и наля чай. Джейф дъвчеше сандвич и търщуваше в раницата си. Искаше да покаже на Мартина снимка на децата си.

Мартина проследи с поглед Бен, който се отдалечаваше все повече. Той стигна до върха на хребета, спря и фигурата му се очерта сред облак водни капчици на фона на дъгата и сивото небе. Докато Мартина го наблюдаваше, той се надвеси над димящата бездна, сякаш искаше да надникне в самото ѝ сърце.

Бен беше най-милото момче, което Мартина познаваше, но тя внезапно изпита огромно раздразнение към него. Какво си мисли, че прави? Родителите му биха припаднали, ако го видят как се полюшва на ръба на водопада. Сърцето ѝ бясно се разтупа.

— Захар? — попита Ред.

— Моля? — сепна се Мартина. В притеснението си тя беше забравила и за чая, и за алпинистите. — О, извинете ме! Без захар, моля.

Момичето пое канчето, отпи глътка и пак погледна към хребета. Бен го нямаше! Заслони очи с ръка и огледа хоризонта — дали

облаците от капчици не бяха го скрили от погледа ѝ, но дъгата блестеше самотна.

Мартина хвърли канчето с чая и скочи.

— О! — извика Ред, тъй като горещия чай го поля. — Какво правиш?

— Бен е паднал! — чу се да изрича Мартина с някакъв чужд глас. — Вземете въже, той е паднал!

Мартина се затича по лъкатушещия скалист път — тичаше побързо откогато и да било. Въздухът влизаше в дробовете ѝ на плитки, болезнени гълътки. Щом стигна върха, веднага разбра какво е станало. Назъбен участък от надвисналия ръб ясно показваше, че една част се беше срутила. Приличаше на парче земя, отхапано от динозавър. Докато Мартина се приближаваше, ново парче глинеста почва полетя в пропастта.

— Бен! — изкрешя момичето с безумната надежда, че за изчезването на приятеля ѝ има съвсем разумно обяснение.

Ред и Джейф се придвижваха бързо нагоре по склона, въоръжени с алпинистските си пособия. Мартина легна на земята по корем така, че ако друго парче се откъсне, една част от тялото ѝ да остане на здрава почва. Запълзя напред към ръба. Грохотът на водопада я оглушаваше и капчици вода ръсеха лицето ѝ.

С усилие Мартина преодоля страха си и надникна през ръба. Падащата вода се губеше на около трийсет метра надолу в пенлив, засмукващ водовъртеж, заобиколен от заострени камъни — като ограда от копия. Шансовете Бен да е оцелял, бяха равни на нула.

— Бен! — изкрешя с все сила Мартина. — Бен!

— Мартина! — Гласът на Бен беше толкова слаб сред шума на ревящия водопад, сякаш идваше изпод земята. — Тук, долу!

Мартина пропълзя още малко напред. Нямаше за какво да се хване, а зейналата дупка замайваше главата ѝ, сякаш нещо я дърпаše към бездната.

— Тук! — извика пак Бен и едва тогава момичето го видя.

Беше на около десетина метра по-надолу. Стискаше здраво сивкавия дънер на някакво сухо дърво, израснало странично върху скалата. Бен не изглеждаше ранен, но беше подгизнал и съвсем блед. Някои от по-плитките корени се бяха отскубнали от камъка и дървото висеше заплашително над бездната.

— Бен! — извика Мартина. — Бен, дръж се! Идва помощ!

Този път Бен нито отговори, нито помръдна, за да не застраши крехката спойка между дъrvото и скалата. Мартина бавно се припльзваше назад, когато алпинистите се появиха.

— Къде е той? — попита тревожно Ред. Очите му се разшириха, когато Мартина посочи ръба на пропастта.

Мъжете хладнокръвно и с лекотата на професионалисти, свикнали да се справят с рисковани ситуации, се заеха със задачата. Джейф направи конструкция за повдигане като използва две изпъкнали скали за опора, а Ред върза примка в другия край на ремъците. Започна да я спуска към Бен, като спокойно, почти весело му обясняваше какво да прави.

— Бен, действай като шпионин. Представи си, че си заобиколен от лазерни лъчи, които ще задействат аларма, ако ги докоснеш. Единственият начин да се измъкнеш, е да промушиш през главата си тази примка. Направи го бавно, много бавно, почти без да се движиш. Чудесно! Справяш се страховто! Сега плъзни въжето под мишниците си. Стегни малко...

Внезапно още няколко корена се изскубнаха от скалата. Бен залитна и загуби равновесие. После се сви на две и легна върху тънкия мокър ствол. Дишаше тежко.

Гласът на Ред не се промени.

— Опа, не се беспокой, държим те! Сега искам да се изправиш много, много бавно — не забравяй лазерните лъчи, нали не искаш да задействаш алармата... Добре, дръж се за главното въже с две ръце и стой колкото можеш по-спокойно. Готов ли си, Джейф? Добре. Действаме!

Точно когато краката на Бен се отделиха от сивия дънер, цялото дъrvо се изтръгна със зловещ пукот. Дъrvо, камъни и мъх полетяха в димящата бездна. И четиримата наблюдаваха как дънерът се раздроби, но никой не обели и дума. Мисълта, че Бен можеше да падне заедно с дъrvото, да се разбие в бушуващите води и да се наниже на острите скали или да се удави във водовъртежа, беше ужасяваща.

Ред подсвирна през зъби, когато издърпаха Бен през ръба и той стъпи на здрава почва.

— Не беше много удобно — отбеляза Ред, — но изигра страховто ролята на шпионин!

Едва сега страхът връхлетя Мартина. Краката ѝ омекнаха, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Можеше да паднеш долу и да се пребиеш! — изхлипа тя и се хвърли на врата на Бен.

— Но не паднах — отговори той и внимателно се измъкна от прегръдката ѝ.

Гласът му потрепваше, но иначе изглеждаше невероятно спокоен. Не беше пострадал много, като се изключат няколко одрасквания и натъртвания.

Бен подаде ръка на алпинистите.

— Благодаря ви за помощта. Не знам какво щяхме да правим без вас. Съжалявам, че ви създадох толкова неприятности и че забавих изкачването ви.

— Не се беспокой, не си ни създал неприятности — увери го Ред.

— Добре стана, че бяхме наоколо.

Джеф забеляза подгизналите дрехи на Бен.

— Трябва да свалиш тези дрехи и да се изсушиш час по-скоро. Ще дойдем с вас до къмпинга — искаме да сме сигурни, че ще се приберете цели. Планината няма да ни избяга.

— Добре сме! — отговориха Бен и Мартина едновременно.

— Благодарим за предложението — добави Мартина припряно, за да не изглеждат неблагодарни. — Баба ми ни чака в бунгалото. Не се беспокойте, отиваме право там. Тя смяташе да запали огън и ще направи на Бен чай или супа, за да се стопли.

Алпинистите обаче настояха да ги отведат до къмпинга.

— Знаем, че и сами можете да се приберете — обясни Джейф. — Но Бен преживя нещо наистина страшно, а комбинацията от шок и студ е също толкова опасна, колкото самото падане.

Четиридесет минути по-късно вече бяха пред къмпинга.

— Благодарим ви, че спасихте Бен — каза Мартина, когато алпинистите се сбогуваха с тях. — И извинявай, че те залях с горещия чай, Ред.

Мъжът се усмихна.

— Не се тревожи! Всичко е добре, когато свършва добре.

Чак когато мъжете се скриха от очите им, Мартина и Бен започнаха да схващат какво се беше случило, по-точно какво можеше да се случи. Бен се разтрепери, а Мартина, която се чувстваше

отговорна, че остави Бен да тръгне сам към хребета, беше съкрушен от чувството си за вина.

— Всичко това се случи, защото се разделихме — каза тя виновно. — Трябваше да тръгна с теб. Грейс ме предупреди. Каза, че всеки път, когато се разделим по време на това пътуване, ще ни сполита нещастие.

— Знам, че Грейс е мъдра жена — отвърна Бен, докато сваляше мокрия си суичър и разтриваше ръце, за да се стопли, — но вината е само моя. Аз застанах на ръба на водопада. Много глупаво от моя страна. Ако не беше ти, сега щях да съм на парчета на дъното на Рейнбоу Ридж.

Мартина се опита да изтрие този образ от главата си.

— Ред и Джеф спасиха живота ти — напомни му тя, докато вървяха към бунгалото. — Аз бях толкова изплашена, че дори не можех да кажа името си.

— Не — каза Бен, — ти ме спаси. Ред и Джеф имаха оборудването и опита, но ако ти не беше действала толкова смело и решително, нямаше да съм там, за да ме спасят.

Мартина внезапно си спомни Бен в мига преди да падне.

— Ти защо застана толкова близо до ръба? Какво се опитваше да докажеш? Изглеждаше, сякаш си се надвесил над пропастта.

Бен притеснено се засмя.

— Ще ти прозвучи смахнато. Стори ми се, че видях нещо — никаква рисунка. Беше на скалите, скрита зад завеса от вода. Не можах да я видя ясно, но приличаше на никаква петниста дива котка. Леопард или гепард, или ягуар, или нещо такова. Наведох се, за да я огледам по-добре и тогава земята под краката ми поддаде. Предполагам, че ми се е привидяло.

Устата на Мартина пресъхна. Опита се да намери подходящ отговор, но не успя.

— Трябва навсякъде да сме заедно! — единствено това успя да каже. — Обещай ми да не се разделяме!

Бен се изненада колко е сериозна Мартина.

— Добре, добре — рече той и постави ръка на рамото ѝ, за да я успокои. — Обещавам!

[1] Денали — национален парк „Денали“ се намира в централната част на щата Аляска. Там се намира и най-високият връх в Северна Америка — връх Маккинли (6193 м). — Б.ред. ↑

IV.

Останалата част от пътуването до границата със Зимбабве мина нормално. Не беше кой знае колко интересно, тъй като виждаха главно огромни участъци суха земя и шубраци, бързи и плашещи магистрали и грозновати миньорски градчета — селца, както ги наричаше Гуин Томас. Мартина и Бен подремнаха, докато стигнаха до Месина^[1]. Там спряха да обядват хавайски бургери, украсени със сочни кръгчета ананас, и картофки, обилно поръсени с пикантен доматен сос, всичко това добре полято с шоколадов шейк.

В Сторм Кросинг Гуин Томас не разрешаваше на Мартина да яде нездравословна храна и сега с твърд глас обясни, че това е специално еднократно ваканционно пиршество. Мартина скри усмивката си, когато храната пристигна и баба й с наслада изгълта бургера и картофките, докато се преструваше, че изобщо не й е приятно.

— Вкусно е, като се има предвид, че е бърза храна — отбеляза невинно Мартина, поглеждайки баба си.

— Било е и по-зле — призна Гуин Томас неохотно и проследи със завистлив поглед една преминаваща мелба.

Гуин Томас не каза почти нищо за инцидента в Рейнбоу Ридж най-вече защото Мартина и Бен не й разказаха много. По пътя към къмпинга двамата се разбраха, че ако признаят, че Бен за малко не загина във водопада, пътуването им може да се превърне в ад. Затова казаха истината, но не цялата, както биха се изразили юристите. Бен открито си призна колко неразумно е застанал близо до ръба на пропастта и се е прекатурил с главата надолу във водата. Той просто „забрави“ да каже, че водата всъщност беше водопад на около трийсет метра по-надолу.

Двамата с Мартина изтърпяха едно поносимо конско, че поемат неразумен риск, но главната грижа на Гуин Томас беше да изсуши Бен, да му даде горещ чай и обилна вечеря и да го накара да си легне рано-рано в уютното бунгало. Като се изключи фактът, че днес цялото тяло

го болеше, Бен беше добре и тримата бяха в чудесно настроение, когато в ранния следобед пристигнаха на границата със Зимбабве.

— Вие какви сте — иманяри или ловци на леопарди? — запита митничарят, след като чу, че пътуват за Матопос. Огледа ги с подозрение над паспортите, които държеше като играч на покер. — Иманяри май... Идвate в Зимбабве, за да забогатеете?

— Нищо подобно — сопна му се Гuin Томас, като същевременно се опитваше неуспешно да скрие раздразнението в гласа си. — Отиваме да помогнем на болна приятелка.

— А, вие сте добрите самаряни! — ухили се той, разкривайки зъби, достойни за реклама на паста за зъби. — В такъв случай сте добре дошли в Зимбабве.

* * *

Разстоянието от границата до Матопос беше около три часа път, но те го пропътуваха за близо четири, понеже в Булавейо^[2], най-близкия град, спираха на шест различни бензиностанции в търсене на бензин. Минаха по широки, старомодни улици с пищни дървета. Всичко изглеждаше невероятно западнало. Пътищата бяха осияни с дупки, достатъчно големи, за да погълнат цяла крава. Един любезен работник, седнал на нагорещен зид с банан в ръка, им каза, че в града има ток само четири часа на ден, но това е нищо в сравнение с водата, която не идvala в продължение на дни.

— Как се справяте? — попита загрижено Гuin Томас.

— Правим си сметката — отговори работникът и се засмя.

Мартина не знаеше почти нищо за Зимбабве, освен че граничи с Република Южна Африка. На картите, които беше виждала, Зимбабве приличаше на чайник. Знаеше, че някъде тук се намира едно от седемте чудеса на света, водопадът Виктория^[3]. Надяваше се този път той да е далече от мястото, към което се запътили. Въобще не бързаше да види още един водопад.

За няколкото часа, откакто преминаха границата, беше научила още няколко нови неща. Първо, че три напитки струват милиони зимбабвийски долари. Мартина с удивление наблюдаваше как баба ѝ отброява банкнотите.

Научи също, че „Булавейо“ означава „кланица“ на езика ндебеле — доста зловещо име за град. Бензинджията им обясни, че името на града идва от първата голяма битка на крал Лобенгула след възкачването му на трона.

Неуспешното търсене на бензин из града означаваше, че трябва да напуснат Булавейо с почти празен резервоар. Гуин Томас се опита да погледне хладнокръвно на ситуацията:

— Сигурна съм, че ще стигнем без проблеми. Обикновено резервното гориво стига за доста път, а ние не отиваме далече.

Привечер видяха пред себе си портите на Националния парк „Матопос“. В момента, в който спряха пред входа, някакъв служител се надигна от една грубо скована маса. Той и трима униформени пазачи играеха на дама с капачки от бутилки. Върху парче картон бяха нарисували квадрати с червен химикал. Пушките им лежаха на земята до тях.

— Добър вечер! — поздрави ги официално мъжът. — Минава шест часът. Паркът е затворен за посетители.

— Не може да бъде! — извика Гуин Томас. — Карали сме дотук чак от Кейптаун. Трябва да стигнем до ранчото в другия край.

— Ех, съжалявам — отвърна със съчувствие служителят. — Ще трябва да пренощувате в хотел в Булавейо и да дойдете утре.

— Не можем да го направим — отговори Гуин. — Първо, не можем да си го позволим, и второ, почти нямаме бензин.

— Нямате гориво? — изохка мъжът. — Не е добре, че сте дошли в Матопо без гориво. Тогава ще трябва да спите в колата и да чакате да съмне.

— Но приятелката ми Сейди Скот от „Черния орел“ ни очаква! — каза отчаяно Гуин Томас.

Зад гърба ѝ Мартина видя как охранителите се спогледаха, въпреки че не можеше да определи какво говорят тези погледи.

— Сейди Скот? — повтори служителят. За част от секундата той се поколеба, после топло продължи: — Защо не казахте веднага? Позволете ми да ви упътя!

Той начерта пътя върху картата, помаха им през отворената бариера и Матопо вече беше пред тях.

От самото начало Мартина очакваше националният парк да е истинско разочарование. Чакаше с нетърпение да чуе повече за

загубеното съкровище на краля Лобенгула, но за каменните образувания беше убедена, че всички вдигат много шум за нищо. В края на краищата какво интересно може да има в купчини огромни скали? Очакваше да види няколко каменни хълмчета като тези, които южноафриканците наричат „копие“, може би с някоя фигура на върха.

Вместо това обаче пред погледа ѝ се разкриха стотици, може би хиляди чудеса.

Сред зеленеещи се храсталаци се извисяваха причудливи каменни блокове — някои под ъгъл, опровергаващ гравитацията, а други кацали върху скални пилони, на които и птица би се затруднила да балансира. Имаше отделни скали — широки и високи като планини, и други с форма на животни, замъци и човешки лица. Някои бяха изобилно нашарени с жилки от нефрит и сребро или изпъстрени с оранжеви и зелени петна, като че ръждясали. Други бяха гладки и сиви. Сред скалите се криеха входове на тайнствени пещери и тунели, и изпълнени с дъждовна вода кухини с размерите на олимпийски басейни.

Гледката беше величествена, но единствените ѝ зрители бяха те тримата.

— Човек би си помислил, че тук ще е пълно с туристи — отбеляза Бен.

— Така е — съгласи се Гuin Томас, — но предполагам, че хората се притесняват да идват на място, където трудно се намира бензин. Да си кажа право, и аз започвам да се притеснявам.

Слънцето залязваше и върховете на скалите проблясваха в медни отблъсъци. Никога преди Мартина не беше виждала толкова диво и самотно място. Пред него Савубона изглеждаше като градски парк.

— Вижте! — посочи Бен.

Три антилопи куду^[4] ги наблюдаваха с големите си бадемовидни очи. Когато ленд роувърът наближи, те със скокове се скриха в храстите.

Според указанията на парковия служител трябваше да завият малко след като подминат един голям баобаб^[5]. Гuin Томас отклони колата от главния път и заподскачаха по изровен черен път. Стрелката за бензина потъваше все по-дълбоко в червения сектор. Всички го виждаха, но никой нищо не казваше. Покрай колата се занизаха високи скали, които сякаш се затваряха над тях. Дупките на пътя ставаха все

по-дълбоки. Мартина имаше чувството, че няма да ѝ остане здрав зъб в устата от толкова друсане. Баба ѝ се бореше да овладее подскачащата кола. Мартина ѝ съчувстваше — Гуин Томас беше напълно изтощена.

След около миля пътят стана гладък и песъчлив. Подминаха малко село с пет глинени колиби. Отглежданите от племето нгони говеда почиваха в прахоляка и лениво преживяха, докато наблюдаваха преминаващия „Ленд роувър“.

В края на селото примитивно изписана указателна табела казваше, че хотел „Черния орел“ се намира на миля след корала^[6] и портата, която се изпречи пред тях.

Гуин Томас въздъхна.

— Слава богу — каза тя, — сега всичко ще се оправи. Сейди сигурно има резервно гориво, щом живее в такъв отдалечен район.

Бен изскочи от колата да отвори портата и отново потеглиха. Тревата край пътя беше избуяла. От двете му страни нагъсто се редяха дървета. Короните им се преплитаха и скриваха потъмняващото небе, а ниските им клони потропваха по покрива на ленд роувъра. Под гумите се пукаха и подскачаха шушулки.

Мартина започна да усеща клаустрофобия^[7]. Олекна ѝ, когато накрая завиха и се озоваха на едно почистено от растителност място в подножието на величествена планина с форма на слон, изсечена от един-единствен гранитен монолит. Каменни къщички с хълтнали сламени покриви, потъмнели от дъжд, бяха пръснати в полите ѝ. Два черни орела кръжаха в небето над тях. Други признания на живот нямаше.

Вторачена в пустия пейзаж наоколо, Мартина бе потресена от тишината. В нея имаше нещо призрачно. Стелеше се наоколо като мъгла. Беше толкова гъста, че сякаш можеш да я пипнеш и да я вкусиш.

Мартина нямаше да се изненада, ако се окаже, че зад тази планина няма нищо друго, че светът свършва точно тук. „Сякаш завихме по грешен път“ — помисли си момичето и потрепери...

---

[1] Месина (Мусина) — град на северната граница на Република Южна Африка, провинция Лимпопо. — Б.пр. ↑

[2] Булавейо — вторият по големина град в Зимбабве, след столицата Хараре. Населението му е 676 787 души. — Б.пр. ↑

[3] Водопад Виктория — намира се на река Замбези, на границата на Замбия и Зимбабве. Кръстен е на английската кралица Виктория от Дейвид Ливингстън, който го е открил. Виктория е един от най-големите водопади и е едно от съвременните седем природни чудеса на света. — Б.ред. ↑

[4] Куду — вид едра антилопа с красива окраска, спираловидно завити рога и малка гърбица в основата на врата. — Б.ред. ↑

[5] Баобаб — тропично дърво, разпространено в африканските савани. Живее над 5000 години. Обиколката на ствала му достига до 45 метра. Плодовете на баобаба служат за храна, а от влакната на кората се изработват груби тъкани. — Б.ред. ↑

[6] Корал — оградено място за добитък. — Б.пр. ↑

[7] Клаустрофобия — тревожно разстройство, при което човек изпитва страх от затворени пространства. — Б.ред. ↑

V.

Гуин Томас заговори първа.

— Е — започна тя намусено, — не е точно посрещането, което очаквах. Особено след като сме пътували близо две хиляди километра... — Но в същия миг през лицето ѝ мина сянка на тревога и добави: — О, боже, ами ако нещо се е случило със Сейди? Никога няма да си простя, че не пристигнахме по-рано!

— Мисля, че току-що една завеса се помръдна — съобщи Бен.

Момчето не посмя да им каже, че в рамката на един прозорец забеляза нечие изплашено лице. Бен замълча, защото не искаше да тревожи излишно Мартина и баба ѝ. Докато се чудеше дали все пак да не им каже, вратата на къщата се отвори и от нея се показа симпатична жена, подпряна на патерици. Изглеждаше доста по-млада от шестдесет години. Гуин Томас им беше казала, че Сейди е нейна връстница. Жената беше с лятна рокля на цветя, очевидно преживяла доста сезони. Роклята се вееше над розовия гипс, който обхващаше целия ляв крак чак до пръстите на стъпалото. Сандалът на другия крак май беше направен от рециклирана автомобилна гума.

— Като начало може да изтриеш тази кисела физиономия от лицето си — каза жената вместо поздрав. — Знам какво си мислиш: „Карах толкова дълго дотук, а Сейди не е развяла знамената, за да ме посрещне“. Съжалявам, мила, обслужването в „Черния орел“ вече не е каквото беше, откакто се опитвам да пера и да готвя на един крак.

Последва кратка пауза и Мартина очакваше баба ѝ да избухне. Но вместо това загорялото лице на Гуин Томас се разтегна в широка усмивка.

— Виждам, че освен този розов гипс нищо друго не се е променило — отговори тя. — Свадлива си, както винаги!

После се втурна напред и прегърна Сейди, като се стараеше да пази болния ѝ крак.

— Радвам се да те видя, скъпа! Колко време мина! — изрече тя.
— Сейди, запознай се с внучката ми Мартина и нейния приятел Бен!

Сейди прегърна и двамата.

— Здравей, Мартина! Здравей, Бен! Броях часовете до пристигането ви. Когато днес слънцето започна да залязва и от вас все още нямаше и помен, се отчаях.

В гласа ѝ наистина прозвуча отчаяние и Мартина си спомни подозренията на Гуин Томас, че в „Черния орел“ става и нещо друго, че не счупеният крак на Сейди е проблемът.

— Дойдохме възможно най-бързо — обясни Гуин Томас. — Помислих си, че е добре Мартина и Бен да посетят няколко интересни места по пътя.

— Разбира се, разбира се! Не исках да прозвучи egoистично. Просто с нетърпение очаквах пристигането ви. Сега сте тук и друго няма значение. Изненадана съм, че охраната на парка ви е пуснала по това време. Напоследък имам търкания с тях. Но наскоро един от бившите ми служители започна работа там и ако сте попаднали в неговата смяна, сигурна съм, че се е държал като душица.

Очите ѝ се разшириха, когато Мартина и Бен започнаха да разтоварват от багажника куфарите си и консерви от гуава^[1], пушена риба тон и нарязани домати, както и пакети с ориз и сухари.

— Но какво е всичко това?

Гуин Томас се усмихна:

— Не бях сигурна дали в Матопо има достатъчно продукти, за да изхраним тези двамата цял месец. Изглеждат недохранени, но биха могли да изядат и двете ни.

— Не трябваше да носите всичко това — възропта Сейди, после се засмя. — Но колкото повече, толкова по-весело.

Мартина отбеляза, че Сейди не протестира много дълго.

После Сейди изведнъж се сети за задълженията си на домакиня и възклика:

— Бедничките, сигурно сте изтощени! Ще ви покажа вашата къща.

* * *

Вечеряха на светлината на свещи.

— По-романтично е — обясни домакинята.

Мартина се запита дали това е причината, или просто тук няма ток, но после реши, че това няма значение. Наистина беше по-романтично да вършиш всичко на свещи.

Както става в Африка, нощта падна изведнъж. В седем без петнадесет червеното слънце се плъзna зад Слонската скала. Така нарочаха планината, която внасяше драматичен оттенък в пейзажа около „Черния орел“. Около седем мракът вече беше мастиленосин. Такова нещо може да се види само далеч от светлините на града.

Сейди ги отведе до къщата им по пътека, осветена от котешки очи. Тези лампи работят със слънчева енергия, обясни тя, и така не зависят от капризното електрическо захранване на комплекса. В къщата имаше три спални, салон и баня — с осъдно обзавеждане, с избелели завеси и овехтели постелки, но удобни. От време на време по стените им от полиран камък се плъзваше заблудено гущерче.

Вечеряха пюре от американски орех^[2]. Докато се хранеха, Сейди им разказа за Матопо. Спомена, че историята му била описана в рисунките по пещерите. Мартина наостри уши, щом чу за скални рисунки и за миг се видя как броди из пещерите с надеждата да открие още подробности за съдбата си. Но после си каза, че би било абсурдно и дори твърде себелюбиво. Със сигурност древните художници са имали по-важна работа от това да обикалят Африка и да предсказват бъдещето на някакво бяло дете, което още не се е родило.

— Утре сутрин ще се запознаете с Нгвеня, моята дясна ръка — обяви Сейди. — Той е пазач и се грижи за конете в „Черния орел“. Всъщност Нгвеня е единственият служител, който ми остана. Той е от племето ндебеле и е много по-вещ познавач на Матопо от мен, затова запазете всичките си въпроси за него.

Гuin Томас сви устни.

— Нгвеня? Прилича на зулуската дума за леопард „ингве“. Дали има връзка?

— „Ингвеня“ означава леопард на езика ндебеле. Оттук идва името на неговия род. Изразяваме уважението си към Нгвеня, като се обръщаме към него с името на рода му. Като член на своя род той се е заклел да защитава и почита леопардите, но е доста трудно в тежки времена като днешното. Навремето Матопо беше мястото с най-много леопарди в света, но вече не е така.

— Леопарди? — прекъсна я Мартина. — Тук? В Матопо?

— Да, леопарди — отговори Сейди. — Защо? Специален интерес ли имаш към тях?

Мартина се направи, че устата ѝ е пълна и не може да говори, и Сейди продължи:

— Леопардите са нощни животни, което — сигурна съм, знаеш — означава, че ловуват главно нощем. Те са най-боязливите и най-неуловимите сред големите котки. Затова е трудно да бъдат преброени. В Матопо има ловци, които не са срещали нито един леопард, въпреки че работят тук повече от двадесет години.

— Ти каза, че тук е имало много леопарди — намеси се Гuin Томас. — Какво се е случило с тях?

— Бракониерството и безконтролният лов ги унищожиха — Сейди говореше с горчивина. — Други измряха от глад, защото животните, с които се хранят, също бяха изтребени от ловци и бракониери. В Зимбабве леопардите са на ръба на изчезването. В Матопо знам само за един. Малко хора са го зървали и твърдят, че е най-едрият леопард, който са виждали. Толкова е хитър и неуловим, че според местните хора дори всички големи котки в околността да бъдат изловени, той ще е единственият оцелял. Наричат го Кан. Вярват, че е близо денят, в който той ще е последният оцелял леопард.

— Вие виждали ли сте го? — попита Бен.

Сейди погледна Бен със странно изражение, сякаш го вижда за първи път.

— Веднъж! — отговори тя рязко. — Видях го веднъж, но беше толкова отдавна, че почти не го помня.

Привършваха с вечерята, когато Гuin Томас се сети за нещо и заговори раздразнено:

— Сейди, забравих да ти кажа, че горивото ни свърши. Опитахме се да намерим в Булавейо, но нямахме късмет. Добрахме се до теб на бензинови пари. Надявам се, че имаш някакви запаси тук.

— Боя се, че нямам — отговори Сейди. — Бензиновозите идват веднъж в месеца. Следващата доставка е — чакай да видя... — тя се изправи на патериците и заподскача към календара, на който се виждаше местен пейзаж — дванадесети август, мисля.

— След две седмици! — избухна Гuin Томас, но се овладя и добави по-любезно: — Това са почти четиринаесет дни. А ако има спешен случай? Ако искаме да се разходим до Матопо?

— Затова са конете — каза Сейди внимателно и на Мартина ѝ се стори, че тя не съжалява особено, че са блокирани в „Черния орел“ за седмици напред — може би нямаше да съжалява, ако останеха и завинаги.

— Това е беда! — извика баба ѝ.

— Гуин, Гуин, Гуин! — Сейди я погледна с упрек, сякаш Гуин Томас беше непослушно дете. — Сега си на почивка. Убедена съм, че от години не си почивала както трябва. Знам, че те помолих да ми помогнеш с хотела за месец и че неизбежно ще има някои досадни задачи всеки ден, но това, че няма посетители, означава, че ще имаш много време за почивка. Тук поне е спокойно. Нямаме телевизор и компютри, а телефонните връзки са отчайващо неблагонадеждни. Що се отнася до спешните случаи, зимбабвийците обичат да казват: „Направи си план“. Това е националното ни мото. Каквото и да ти поднесе животът, трябва да се усмихваш и да намираш решение.

— Сигурно си права, Сейди — отвърна примирено Гуин. — Аз толкова съм свикнала с ежедневните си грижи в Савубона, където постоянно идват посетители или нови животни, които имат нужда от внимание, че една принудителна почивка може да ми се отрази добре. Във всеки случай няма да навреди на Мартина и на Бен. Те още се възстановяват от ужасната училищна екскурзия през юни. Определено всички се нуждаем от отпускане. Ако ще трябва да чакаме няколко седмици да пристигне бензинът, така да бъде!

Мартина улови погледа на Бен и видя, че и той е слисан почти колкото нея. Едно е да се озовеш на края на света по свой избор. Съвсем друго е да си хванат в капан там.

* * *

Мартина облече пижамата и се пъхна в леглото. В този момент се сети, че забрави комплекта за първа помощ на облегалката на стола в трапезарията. Толкова ѝ се спеше, че реши да го остави там до сутринта, но Тендей ѝ наду главата със заръки да го държи близо до себе си, дори когато най-малко очаква да ѝ потрябва. „Дръж комплекта винаги до себе си, в случай че имаш нужда от него!“ — постоянно ѝ повтаряше той.

Бен и баба й вече бяха изгасили свещите си. Мартина прекоси на пръсти къщата и пое по пътеката към къщата на Сейди, където се намираха рецепцията и трапезарията. Котешките очи осветяваха пътя. Вратата на трапезарията беше открехната. Комплектът за първа помощ беше точно там, където го остави. Мартина взе чантичката и тъкмо излизаше, когато чу гласа на Сейди. Стори й се, че долавя в него неприкрит гняв. Изненадана, Мартина се върна и долепи ухо до стената, която отделяше трапезарията от рецепцията.

Сейди говореше по телефона.

— Не ти искам проклетите пари! — ядосано каза тя. — Искам да ни оставиш на мира! Нищо не може да промени мнението ми! Никога! Ще го вземеш само през трупа ми!

Сейди тръшна слушалката и се чу потропване на дърво — явно взе патериците си. Мартина изхвърча бързо навън. В ключалката се превъртя ключ и прозорците на трапезарията угаснаха.

Въпреки умората Мартина дълго не можа да заспи. Отново и отново си повтаряше чутото. Кой заплашваше Сейди и защо? „Ще го вземеш само през трупа ми!“ — беше казала тя. Доста крайни думи! Какво защитава Сейди? Какво искат да вземат „те“? Какво означава репликата за проклетите пари?

Дали някой не изнудва Сейди?

Мартина вече се унасяше, когато далечен рев на леопард раздрачишината. Това не беше обикновен рев. Изльчваше ярост и неподчинение, протест на диво, необуздано животно, което сякаш обявяваше война. Дивите свободни звуци докоснаха сърцето ѝ.

Когато се събуди сутринта, Мартина не беше сигурна дали не е сънуvalа.

---

[1] Гуава — дърво, пренесено в Африка от Южна Америка. Плодовете му са кръгли или крушовидни, с приятен аромат и жълтеникова или зеленикова кожица. — Б.ред. ↑

[2] Американски орех — родината му е Северна Америка. Черупката на плодовете му е много по-дебела от тази на европейските орехи. Тъй като бързо гранясват, орехите трябва да се съхраняват в хладилник или фризер. — Б.ред. ↑

VI.

Чук-чук-чук! Чат-чат-чат! Чук-чук-чук! Чат-чат-чат!

— Влез! — извика Мартина за четвърти път и гласът ѝ прозвуча ядосано и сънливо. Не можеше да повярва, че се е съмнало, и беше бясна на този, който чука, но не влиза. Едва когато махна възглавницата от лицето си и се изправи в леглото, осъзна, че звукът идва от прозореца, а не от вратата.

Момичето стана и дръпна завесата. Една черно-бяла птица носорог^[1] с голям жълт клюн надничаше през прозореца. Докато Мартина я наблюдаваше, мънистените ѝ очички се плъзнаха по комплекта за първа помощ. Предишната вечер момичето го отвори, за да изведи фенерчето си, и той все още лежеше на перваза.

— И през ум да не ти минава! — обърна се Мартина към птицата, затвори чантничката и я мушна под възглавницата си. Погледна часовника и се прозя. — Следващия път изчакай да стане седем, преди да ме будиш!

— Това е Магнус — каза през смях Сейди, докато закусваха ядки от американски орех, пържени в тесто, и бъркани яйца, пригответи от Гuin Томас. — Той обича лъскавите неща и е голям крадец. Местните казват, че човекът, който открие гнездото на Магнус, ще може да изхранва цял Матопо в продължение на година — толкова много пръстени, скъпоценни камъни и други ценности е съbral. Засега обаче успява да ни надхитри. Трябва да те предупредя, че се привързва силно към посетителите. Не се изненадвай, ако започне да те следва навсякъде.

Мартина внимателно наблюдаваше Сейди изпод вежди. Приятелката на баба ѝ имаше тъмни кръгове под очите и изглеждаше малко разсеяна, но не спомена нищо за телефонната кавга от предната вечер. Ако някой я изнудва или заплашва, то тя не го показваше по никакъв начин.

— „Ще го вземеш само през трупа ми!“ — сигурна ли си, че каза точно това? — попита Бен след закуска, докато отиваха към

конюшните. Магнус ги придружаваше и се клатушкаше тромаво след тях.

— Не съм напълно убедена, защото се опитвах да подслушвам през стената — призна Мартина, — но така ми се струва. Със сигурност обаче чух репликата за проклетите пари.

Пътеката минаваше през горичка от евкалипти. Миризмата на коне се усили. Мартина я обожаваше, както и аромата на току-що изпечен хляб и дъха на жираф. Пред нея Бен внезапно спря. Птицата също застине. В далечния край на конюшните Сейди разгорещено разговаряше с един мъж. Сигурно това е Нгвеня. Двамата бяха навели глави един към друг и лицата им бяха много сериозни.

— Може Сейди да е говорила по телефона с Нгвеня — тихо каза Бен. — Може би някой се опитва да го изкуши с по-добра работа и тя се мъчи да го убеди да остане. Тя нали каза, че той е дясната ѝ ръка?

Преди Мартина да успее да отговори, мъжът ги забеляза. Той измърмори нещо, а Сейди им махна с едната патерица.

— Мартина, Бен, елате да ви запозная с Нгвеня! Ако не беше той, „Черния орел“ отдавна щеше да е затворен.

Нгвеня се здрависа с тях с мазолестите си, загорели длани.

— Гого е прекалено любезна — каза той. — И без мен щеше да се справи чудесно.

— Гого означава „баба“ на езика ндебеле — обясни Сейди, като видя озадачените им лица. — Местните хора изразяват привързаност и уважение към всички по-възрастни жени, като ги наричат така. И не си прав — обърна се тя към Нгвеня, — без теб нямаше да се справя!

Нгвеня се усмихна притеснено и после се обърна към децата:

— Елате да се запознаете с новите си приятели! Можете да яздите, нали?

Бен поклати глава:

— Никога през живота си не съм се качвал на кон.

— А аз съм яздила само жираф — призна Мартина.

Конярят се ухили глуповато и зачака Мартина да довърши шагата си. Когато Мартина не продължи, Нгвеня погледна Сейди, сякаш искаше да каже: „Внучката на приятелката ти май има много развинтено въображение?“.

Сейди се засмя:

— Не съм я виждала с очите си, но ми казаха, че Мартина язди жираф на име Джеми.

Нгвеня се плесна по челото.

— Жираф! — възкликна той театрално. — Язиши жираф?

После изгледа Мартина с голям интерес.

— Тогава с конете ще ти е лесно — заключи той.

* * *

Оказа се, че преценката му е отлична. Макар да беше безнадежден случай във всеки спорт, с който се захващаше, щом Мартина седна на седлото, изглеждаше сякаш е родена на него. Всичко ѝ се удаваше лесно. Месеци наред се учеше да се крепи на гърба на триметров жираф, който имаше непоправимия навик да прави неочеквани завои към сочни акациеви листа, докато препуска в галоп. Язденето на обучен кон си беше направо фасулска работа.

Да се качва и слизи от гърба на коня с помощта на стремена беше лесно и Мартина тупна само два пъти, преди да усвои язденето в тръс. Но това, което удиви Сейди и Нгвеня, беше отношението на животните към нея. И шестте коня на „Черния орел“ приемаха момичето с необичайно за тях спокойствие и доверие.

Около десетина минути Сейди и Нгвеня наблюдаваха как Мартина язди едрия черен кон Джак. След това Нгвеня обяви, че до края на престоя им в Матопо тя ще отговаря за обучението и на други два коня — Сироко и Темпест.

Сироко и Темпест бяха чистокръвни арабски коне с грациозни шии, източени глави и деликатни разширени ноздри. Още щом Мартина, напътствана от Нгвеня, оседла дорестата Сироко и запрепуска с нея из корала, кобилата се укроти напълно.

На Бен обаче му беше доста трудно. Не че конете не го харесваха — момчето беше толкова внимателно и се отнасяше към животните с голяма грижа и уважение, но Касиди и Мамбо — тумбестите бели понита, които Нгвеня му възложи да обучава — усещаха, че той няма представа какво да прави, и го тормозеха безмилостно.

След кратката тренировка в корала тримата с Нгвеня излязоха да поядзят сред хълмовете на Матопо. Едва бяха заобиколили Слонската

скала, когато Касиди уж се подплаши от нещо и хвърли Бен в един храст. На всеки няколко крачки своенравната госпожица спираше, за да зобне малко трева или бързо се втурваше към къщи. Накрая Нгвеня завърза стоманено въже за юздата ѝ и тя бе принудена да върви редом с него и едрия спокойен Джак. Своенравната кобилка нямаше избор и трябваше да се покори, но го направи с неудоволствие, с много цвилене и пръхтене.

Мартина донякъде съжаляваше Бен, но като се замисли, реши, че той е добър в толкова много други неща — беше пълен отличник, шампион на училището в надбягването през пресечена местност, страхотен плувец, правеше най-добрите заслони и можеше да хване риба с голи ръце... Така че кой знае какво, че обяздането и язденето не му се отдават много-много. И все пак Мартина не искаше приятелят ѝ да страда и затова му помогна, колкото можа.

Язденето през странния терен на Матопо беше вълнуващо и някак особено. Децата имаха усещането, че се превръщат в част от това, което ги заобикаля. През деня плътната тишина не беше зловеща, а по-скоро умиротворяваща. Щом свикна с бързите къси крачки на грациозната Сироко, толкова различни от едрите крачки на Джеми, Мартина се успокoi и отпусна. Сейди ѝ беше казала, че Матопо е духовният дом на племето ндебеле и сега Мартина разбираше защо. Куполите и кулите на скалите наоколо сякаш изльчваха животворна енергия. Когато стигнаха една височина, пред очите им се разстлаха далечни синьо-виолетови каменни хълмове, раздиплени чак до хоризонта.

Скоро след като поеха обратно към „Черния орел“, се натъкнаха на две момиченца — едното на шест, а другото на девет години, спретнато облечени в тъмнозелени училищни униформи. Мартина и Бен не можаха да скрият изненадата си. Наоколо не се виждаше нито една сграда, а момиченцата вървяха между гъстите храсталаци с учебници и тетрадки под мишница, сякаш е напълно нормално зимбабвийските деца да вървят сами през пустинни местности, пълни с диви животни и отровни змии, към несъществуващи класни стаи.

Нгвеня ги заговори на езика ндебеле. Момиченцата зяпнаха Мартина и избухнаха в кикот, като срамежливо криеха лицата си с книгите. После продължиха по пътя си, смееха се и махаха с ръце, като

от време на време спираха, за да погледнат през рамо и да се изкикотят още веднъж.

— Казах им, че обикновено яздиш жираф — обясни Нгвеня на Мартина. А после разказа, че момиченцата не просто вървят сами из пустошта, но през цялата учебна година, почти всеки ден, изминават по шест километра до училището и още шест обратно.

— Но защо? — попита Мартина объркана.

Шест километра беше горе-долу разстоянието от Савубона до училище „Каракал“ и на нея дори с кола този път ѝ се виждаше безкрайно дълъг. Мартина не сипадаше много по училището. Смяташе, че то ѝ отнема време, през което може да язди Джеми. Затова не можеше да си представи, че толкова силно ще иска да е в клас, та да рискува живота си и да изминава по дванадесет километра всеки ден по собствено желание.

— Защото родителите им са бедни и нямат коли — отвърна Нгвеня.

— Не, исках да кажа защо бият толкова път сами.

Нгвеня сви рамене.

— Искат да учат и да станат лекари или учени. Виждат живота на родителите си, които са безработни или гледат добитък, и искат нещо по-добро за себе си.

Мартина се почувства виновна, че се отнася твърде безотговорно към училището. Реши да бъде по-старателна с уроците.

Саваната, през която яздеха, приличаше на недокосната пустош. Сякаш малката им групичка и двете момиченца бяха единствените човешки същества, които някога са я прекосявали. Но Нгвеня им разказа, че по тези земи са живеели хора още преди 40 000 години. Различни племена идвали и си отивали, а някои се заселили тук завинаги. Те били завладени от Мзиликази^[2], първия крал на ндебеле, дошъл с жените и воините си в района на Булавейо и Матопо през 1839 година.

— Мзиликази нарекъл това място Матопо, защото скалите му напомняли на плещивите глави на неговите вождове — обясни Нгвеня.

Мартина се усмихна, като си представи казаното. Тя харесваше Нгвеня и откритото му приятно лице. В него нямаше нищо необичайно — беше среден на ръст и с нормално телосложение — би го подминал на улицата, без да го забележи. Но имаше заразителен смях, като

чуруликането на весела птица, и беше мъж, на когото можеш да се довериш безрезервно.

Яздеха по тясна виеща се пътека, когато Бен забеляза някакво цветно петно пред тях.

— Какво е това?

Нгвеня реагира, сякаш го сръгаха с нещо остро.

— Лягайте долу! Долу! — изсъска той през зъби, скочи от коня и го задърпа към група дървета.

Мартина и Бен едва смогнаха да направят същото със Сироко и Касиди, преди трима мъже да се появят на пътеката. Мъжът, който вървеше най-отпред, носеше мека шапка и риза с навити ръкави. Останалите бяха с гащеризони, съмкнати до кръста. Мускулестите им тела лъщяха от пот и изглеждаха като издялани от дърво. Единият носеше тежък чувал, другите двама бяха натоварени с оборудване. Спореха за нещо и не забелязаха следите от коне.

— Изглежда търсят някакъв метал — тихо каза Бен на Мартина.

— Мъжът с шапката носи детектор за метал.

— Сигурен ли си? — Мартина видя как мъжете тръгнаха по пътека, която заобикаляше скала с форма на динозавър, и после изчезнаха от очите им. — Ами ако са бракониери?

— Не са бракониери! — каза Нгвеня. В гласа му се прокрадна гняв. — Единият е син на чичо ми, братовчед ми е.

— Защо го избягваш тогава? — попита Бен.

— Не е добър човек — отвърна Нгвеня. — Той и приятелите му са размирници. Не искат да си намерят работа, а да открият съкровището на Лобенгула.

— Значи е вярно? Историята за изгубеното съкровище на краля?

Нгвеня направи гримаса.

— Вече сте чули? Да, вярно е.

— Можеш ли да ни кажеш нещо за него? — помоли Мартина. — Как е изчезнало? Какво точно представлява? От скъпоценни камъни ли е?

Нгвеня седна в една сянка и се облегна на близкото дърво. Измъкна пакет от джоба си и им предложи сушено манго.

— Настанете се удобно! — каза той. — Ще ви разкажа каквото знам.

[1] Птица носорог — едра птица с характерен израстък на човката, откъдето идва и името ѝ. Обитава тропичните райони на Африка и Азия. — Б.ред. ↑

[2] Мзиликази — първият крал на независимото кралство на народността ндебеле Матабелеленд. Успява да изгради силна държава със зулуски тип управление, затваря мините в района и започва да развива земеделие. Смятат го за най-добрия африкански воин след зулуския крал Шака. — Б.пр. ↑

VII.

Нгвеня заразказва, че Мзиликази бил най-смелият и умен пълководец на зулуския крал Шака^[1]. Когато популярността му нараснала повече, отколкото Шака можел да понесе, той заповядал Мзиликази да бъде убит. Воинът избягал, отвеждайки със себе си жените и верните си хора.

Мзиликази и спътниците му изминали близо хиляда километра. След десет дълги години стигнали до хълмовете, които нарекли Матопо. Това пътуване било наречено „Кървавия път“ — толкова много битки водили по пътя. Заради изключителните им бойни умения враговете им ги нарекли амандебеле — „Народът на дългите щитове“. По-късно станали известни като ндебеле: „Онези, които следват“ или „Децата на звездите“.

В Матопо Мзиликази управлявал почти две десетилетия и славата му на велик африкански крал се разнесла из цяла Южна Африка. Когато починал обаче, най-големият му син, наследникът на трона, изчезнал безследно. Всички опити да го открият се провалили. След двегодишни обсъждания съветът на вождовете изbral за наследник на Мзиликази един от другите му синове — Лобенгула.

Прякорът на Лобенгула — Ндлову, означавал „Велик слон“ и той напълно го заслужавал. Бил висок над метър и осемдесет и телосложението му напомняло това на слон. Бил велик воин, също като баща си, и повел успешно въстание срещу белите заселници, но някои го заподозрели, че е наредил няколко от братята му да бъдат убити, за да не застрашат трона му.

— Ами съкровището? — попита Мартина нетърпеливо. Тя се отнасяше с досада към историята. — Откъде е дошло съкровището?

Нгвеня се засмя:

— Искаш да мина направо на въпроса, както казват американските туристи?

Лапна едно парче манго и продължи:

— Съкровището било събирано при нападения над други племена, както и от подаръци от бели ловци, миньори и изследователи. Старите хора казват, че Лобенгула имал три сандъчета, пълни с диаманти, самородно злато от мините на племето машона и много торби с британски и южноафрикански жълтици. Притежавал и много слонова кост. Чувал съм да разказват, че понякога нареждал на помощника си — бял мъж от Кейптаун на име Джон Джейкъбс — нощем да го засипва с жълтици от главата до петите. Един ден излязъл тичешком от къщата си и заповядал съкровището му да бъде отнесено на безопасно място в саваната. Лобенгула, Джейкъбс и четирима вождове тръгнали с каруци, следвани от четиринаесет матабеле^[2], които щели да заровят съкровището. Скрили го добре и запечатали входа с каменна стена. Когато същата нощ се прибрали, Лобенгула наредил всички, които заровили съкровището, да бъдат убити, в случай че им хрумне да го откраднат. Много от тях били посечени, но някои успели да избягат...

Зловещ вик на бабuin^[3] внезапно разцепи тишината. Бен и Мартина, погълнати от разказа, подскочиха поне три сантиметра над земята. Нгвеня взе една пръчка и заудря силно по близкия дънер. Цялото стадо бабуини се разбяга със скокове. Малките бяха качени на гърбовете на майките си. Но мъжкият бабuin не бързаше да ги последва — спираше да се почеше или да изяде няколко въображаеми плодчета, с което развесели децата. Сякаш казваше: „Ще тръгна, когато аз искам“.

— Някой от избягалите казал ли е къде е заровено съкровището?
— попита Бен.

— И да са казали, тайната не е стигнала до нас. След смъртта на Лобенгула Джон Джейкъбс го търсил много пъти в Южна Родезия, както се казваше преди Зимбабве, но всяка от експедициите му била заклеймявана и проклинана от знахари, баячи и гадатели — нещо като вашите сангоми. Хората били поваляни от неизвестни болести, стъпвали ги слонове или ги убивали съперници. Дори на един от тях лъв отхапал носа. Същата съдба сполитала всеки, опитал се да намери оцелелите вождове на Лобенгула. Джейкъбс бил осъден на каторга, задето влязъл в страната с нередовни документи. Някои хора вярват, че съкровището е в Матопо. Други казват, че е в пролома Батока или дори в Замбия^[4]. През годините стотици хора са идвали да го търсят.

Виждали сме англичани с карти, нарисувани от пра-пра-прадядовците им, потомци на изчезналите вождове на Лобенгула, зимбабвийски чиновници, японски туристи, руски геолози, австралийски археолози. Никой не откри и следа от него.

Нгвеня се загледа в пътеката, по която беше минал братовчед му.

— Много известни мъже загубиха разсъдъка си в това издирване.

— Тогава защо братовчед ти и приятелите му са толкова уверени, че ще го намерят? — попита Мартина, докато разглеждаше планинския пейзаж наоколо. Търсенето на игла в купа сено би било лесно в сравнение с издирването на кралското съкровище сред хилядите хълмове на Матого.

Отговорът на Нгвеня смрази кръвта й.

— Те вярват, че леопардът, когото наричат Кан, ще ги отведе при съкровището.

— Какво искаш да кажеш? — запита Мартина.

Бе очевидно, че мъжът се притеснява да говори. Той с тревога се огледа през рамо, сякаш братовчед му ще изскочи иззад някоя скала и ще го просне на земята, задето е изговорил тези думи. Накрая каза:

— Можете ли да пазите тайна?

Мартина и Бен закимаха енергично.

Нгвеня се огледа още веднъж, преди да продължи шепнешком:

— Говорили са с местния шаман^[5] и той им казал, че последното убежище на краля на леопардите е тайното място на кралското съкровище.

Мартина прегълътна.

— Последното убежище? Искаш да кажеш...?

Нгвеня изкриви устни.

— Точно така. Искам да кажа, че за да бъде намерено съкровището, леопардът трябва да умре.

---

[1] Шака (Чака) (1787 — 1828) — зулуски вожд, основател на първата зулуска държава, която играе важна роля в историята на Южна Африка през 19 и 20 в. Известен е като отличен воин и справедлив владетел. — Б.ред. ↑

[2] Матабеле — другото име на народността ндебеле. — Б.пр. ↑

[3] Бабуини (павиани) — едри маймуни с буйна, подобна на грива козина в горната част на тялото. — Б.ред. ↑

[4] Замбия — държава в Средна Африка със столица Аусака. — Б.ред. ↑

[5] Шаман — в племенните общества шаманите ръководели и изпълнявали религиозните ритуали. Обикновено изпадали в транс, при което се вярвало, че общуват с духове и получават достъп до мъдростта на света. Шаманите били и лечители, а също така притежавали и сериозна власт в общността. — Б.ред. ↑

VIII.

През следващата седмица излизаха да яздят по два пъти на ден — сутрин със Сироко, Джак и Касиди, а следобед с Темпест, Мамбо и един породист кон на име Червена мъгла. Бен ставаше все по-уверен в язденето и мускулите вече не го боляха.

Мартина и Бен винаги излизаха с Нгвеня. Той се оказа много забавен и имаше типичното за много зимбабвийци чувство за хумор — шегуваше се, а лицето му оставаше напълно сериозно. Обичаше да ги подкача с приказки за някакво местно дърво, което преследвало непослушните деца нощем, а когато започнеше да разказва за гостите на „Черния орел“, децата се заливаха от смях.

— Ако дойде някой, който иска да наблюдава птици, тогава знаеш, че ти предстои лош ден — казваше той, като с диалекта си на ндебеле произнасяше птици като пици. — Тези хора искат да гледат само малки пици, средни пици и големи пици. Хич и не забелязват, че пред тях минава лъв, тръгнал на лов. Дори слон да убие друг слон, те пак нехаят. Искат само пици.

Нгвеня беше прекрасен водач. Сейди не преувеличаваше с похвалите за него. Един следобед той им показа къде бушмените съхраняват зърното си, както и хапещите мравки. Малките животинки били толкова яростни, че ги наричат „кошмар на лъзовете“.

— Там, където има мравки, няма лъзове — разказваше Нгвеня.
— Дори змии няма по тези места.

Сенките вече се бяха удължили, затова тримата обърнаха конете към „Черния орел“ и си запроправяха път през ронливи скали и храсталаци. Въздухът беше насытен с непознати аромати на растения и животни, както и с дим от огнищата на скрити от очите им далечни колиби, където местните хора си приготвяха вечеря.

На Мартина на два пъти ѝ се стори, че съзира златисти шарки сред преплетените клони на храстите, покрили хълмовете наоколо, и се зачуди дали леопардът не ги наблюдава. Разказът за братовчеда на Нгвеня я беше разстроил много. Трудно ѝ беше да разбере защо един

шаман би казал на тези мъже, които очевидно имаха недобри намерения, че ще открият съкровището само след като леопардът умре.

— А шаманът не е ли длъжен да пази леопарда, щом принадлежи към твоето племе? — попита тя Нгвеня.

Той й обясни, че и двамата са от племето ндебеле, но шаманът е от друг род.

— Дори и така да е, изглежда ми нередно да им каже нещо, което би ги накарало да убият леопарда — не се предаваше Мартина.

— Съгласен съм — отговори Нгвеня. — Но не всички шамани вършат правилни неща.

Докато яздеше край Бен, Мартина оглеждаше хълмовете за следи от иманярите или леопарда. Взираше се и за знаци от присъствието на духовете пазители, за които им разказа Нгвеня. Той знаеше безброй страховити истории за привидения и бродещи сред скалите духове. Обясни им, че хълмовете на Матопо са пълни със светилища, издигнати от предците на племето машона в чест на Мвали — великия бог. Всяко светилище имало свои пазители, които и до днес се грижат за него.

Той твърдеше, че Лобенгула редовно ходел в пещерата Умлимо, в планината Инжелеле, или както я наречаха местните хора, Хълма с хълзгавите склонове, за да се съветва с дух, който можел „да лае като куче, да кукурига като петел и да реве като лъв“.

— Хората, които посещават светилищата, казват, че често чуват гласа на Мвали да се носи от скалите — разказваше Нгвеня. — И вие самите може да го чуете. Но не се тревожете, „гласът от скалите“ си има научно обяснение. Камъните се разширяват от топлината на слънцето и се свиват нощем, когато стане студено — и тогава се чува нещо като виене и трещене.

Мартина се заслушваше, но не чуваше нищо друго, освен слабото свистене на вятъра сред камъната и чукарите. Нгвеня обясни, че пазителят на всяко светилище е като пратеник, който разговаря с Мвали или с духа на пещерата. Един такъв пазител било седемгодишно момиченце, което живеело под водата в светилището Дзило цели четири години, „точно както правят крокодилите“. Духът я бил научил на добри обноски, да бъде скромна и добра и да учи другите да живеят в хармония с природата.

Мартина не мислеше, че някой от съучениците ѝ в училище „Каракал“ би се възползвал от подобен тип обучение. Струваше ѝ се невъзможно умен човек като Нгвеня да вярва, че малко момиче ще живее четири години под водата като крокодил.

— Ти не вярваш в това, нали? — попита го тя. — Не вярваш в свръхестествени неща?

Нгвеня я погледна с изненада.

— Това не са свръхестествени неща. Това са нашите истини и истините на нашите прародители.

* * *

На шестия ден в Матопо Нгвеня и Сейди решиха, че Мартина и Бен вече добре познават околността и могат да излизат сами. Гуин Томас не беше много съгласна, но Сейди я увери, че докато децата са на територията на „Черния орел“, едва ли ще попаднат на нещо опасно от антилопа.

— Внимавайте — предупреди ги Сейди — и не се доближавайте до оградата в северния край на комплекса! Там Рекс Ратклиф се занимава с организиране на лов и сафари в ранчото си „Мързеливия Джей“. Обикновено зад оградата има много хора, готови да гърмят, и не бихме искали да ви застрелят по погрешка.

Мартина видя, че баба ѝ не можа да оцени чувството за хумор на приятелката си. Чак по-късно ѝ хрумна, че Сейди може би не се шегува.

Този ден трябваше да бъде разходен Темпест. Мартина яхна сивия арабски жребец, докато Бен се опитваше да събуди живеца на Мамбо. Хич не му беше лесно. Понито беше лакомо и лениво, с дебел корем и огромна задница. Иначе беше сладко и добродушно, но правеше само това, което реши, и не обичаше да го пришпорват. Мартина беше сигурна, че дори нападение на слон не може да накара Мамбо да направи нещо повече от това да размаха опашка.

— Той е идеалният кон за начинаещ ездач — каза Сейди на Бен, докато двамата с Нгвеня се опитваха да отлепят понито от хранилката.

Когато най-накрая успяха да потеглят, Мамбо се държеше горе-долу прилично, но най-бързото му движение беше тръс. Този следобед

това устройваше Мартина и Бен, защото Бен искаше да покаже на приятелката си някои следотърсачески умения, на които го бе научил Тендай. Сейди им беше дала бинокъла си и поръча да гледат внимателно, за да ѝ разкажат вечерта какви птици и животни са видели.

— Тендай казва, че всеки може да научи основните принципи на следотърсачеството — започна да обяснява Бен, докато яздеха през една равнина на час път от къщата. — Но най-добрите следотърсачи знаят, че не е достатъчно само да видиш „значите“ — пречупено клонче например, а да мислиш като животното или човека, когото преследваш. Това е важната работа на ума. Виж тук... — Той се наведе и посочи на Мартина няколко откъснати листа, които лежаха в тревата.

— Откъснати са, но още не са увехнали. Това означава, че през последния час оттук е минало голямо животно. Това е „знак“, който опитният следотърсач разпознава веднага. По-трудно е, когато този, когото преследваш, пресече място, където не оставя почти никакви следи — като река или скала. Тогава трябва да използваш психологията. Тендай казва, че човек, който прекосява вода, несъзнателно поема в посоката, в която е тръгнал, дори и да иска да го скрие.

Мартина слушаше с възхищение. Преди да се премести със семейството си в Сторм Кросинг, Бен беше живял в един от най-бандитските квартали на Кейптаун. Баща му, Думисани Кумало, бил моряк и водел сина си на риболов в открито море. Но преди Мартина да покани Бен в Савубона, той никога не бе имал възможност да бъде близо до диви животни или да броди из саваната. А сега човек можеше да си помисли, че целият му живот е минал в приключения сред природата.

Поне в това си приличаха. И двамата бяха деца, израснали в града. Но след като съдбата ги довя в Савубона, те мигновено се влюбиха в нея. Сигурно затова се разбираха толкова добре и Бен беше най-добрият ѝ приятел.

Следобедното слънце озаряваше връхчетата на полюшващите се треви и те изглеждаха като изрусени на фона на синьото небе. Бен се изправи на стремената, но не пусна рунтавата бяла грива на Мамбо.

— Хей, Мартина, виж! Забелязваш ли полегналата трева там, където е минало животното? Вървяло е в тази посока, в която сянката

пада върху приведените треви.

Мартина заслони очи и видя, че Бен е прав. Виеща се линия от сенки издаваше пътя на животното през равнината толкова ясно, сякаш маршрутът бе очертан с неонови светлини. Малко по-нататък откриха купчинка прясна тор. Бен я определи като оставена от носорог.

— Носорог? — възклика Мартина и спря Темпест. — Какво прави тук носорог? Сейди не каза ли, че освен змии няма нищо по-опасно от антилопи в района на „Черния орел“?

— Каза — съгласи се Бен, като с усилие дърпаше юздите на Мамбо, който отново настояваше да поспре и да попасе. — Тук не би трябвало да има носорог. Или е съборил оградата, или е влязъл през дупка, направена от бракониери. По-добре да го проследим.

Мартина го погледна несигурно.

— Бен, ако продължим покрай този хълм, ще стигнем до северната ограда. Сейди ни предупреди да не ходим там, за да не пострадаме от случайни изстрели.

След скарването с баба си, която й забрани да язди Джеми нощем, Мартина се стремеше да постъпва разумно и да се съобразява с това, което й казват възрастните.

— О! — Бен клюмна.

Като видя тъжната му физиономия, добрите намерения на Мартина започнаха да се изпаряват. След кратко колебание момичето продължи:

— Всъщност няма да е добре, ако не направим нищо и някой застреля носорога по погрешка. Ние знаем, че трябва да внимаваме, ако се окажем в близост до „Мързеливия Джей“, но носорогът не знае...

— Права си — отвърна Бен, — но как да го държим далече от оградата на имението? Носорозите са много опасни животни. Не можем просто да го подкараме нанякъде, сякаш е крава.

Мартина хвана здраво юздите на Темпест:

— Като стигнем другата страна на хълма, ще спрем, ще огледаме наоколо с бинокъла и ще решим какво да правим. Баба ще ме убие, ако някой ме застреля!

И двамата се засмяха на тази шега. След кратка борба с Мамбо, който бе решил да не остави неизяден стрък трева в околността, се

наложи Мартина да завърже поводите му за седлото на Темпест, за да продължат пътя си.

Видяха носорога веднага щом заобиколиха хълма. Животното пасеше под едно дърво. За тяхн късмет вятърът духаше срещу тях, а носорозите имат слабо зрение, така че той нямаше как да ги усети. Но силният пукот, който процепи въздуха, го стресна. Рогът му се вирна нагоре, а малките му свински очички се завъртяха, сякаш се опитваше да прецени заплахата. След това със смайваща скорост той се втурна край хълма и изчезна от погледите на децата.

Изстрелът и бягството на носорога дойдоха в повече на Темпест и той панически понечи да избяга, но стоманеното въже на Мамбо го спря. Красивият жребец се изправи на задните си крака. Наложи се Мартина да използва целия си опит в язденето на жираф, за да го удържи и успокои. Ако понито на Бен не беше останало сравнително спокойно, със сигурност щеше да се случи нещастие.

— Какво беше това? — попита Мартина, когато най-накрая овладя коня. — Знам, че е изстрел, но кой стреля? Носорога ли се опитваха да гръмнат?

Бен допря бинокъла до очите си.

— Не мисля — каза той. — Изглежда, че в „Мързеливия Джей“ става нещо, но от това разстояние не мога да разбера. Има много хора, събрани около корал с висока ограда. Да се приближим още малко.

Яздиха, докато стигнаха северната граница, деляща „Черния орел“ от „Мързеливия Джей“. Мартина беше гузна, че пренебрегва заръките на Сейди, но също като Бен искаше да разбере какво става в ловния имот.

Бен отново вдигна бинокъла.

— Някакъв мъж влиза в заграденото място. Носи шапка и костюм за сафари в цвет каки^[1]. Доста е дебел... Огромен е! Държи нещо, но не виждам какво... Или пръчка, или пушка...

— Дай да видя! — Мартина посегна към бинокъла, но Бен го дръпна далеч от нея.

— Чакай малко! Една малка врата в стената се отваря и... О, иха-а-а! Излезе един лъв. Мартина, толкова е красив! Има най-невероятната тъмна грива, която съм виждал, козината му е светло кафеява, а под нея играят страховити мускули.

— Бен, моля те! — настояваше Мартина, но преди да каже нещо, се чу втори изстрел.

Бен застина и лицето му пребледня.

— Какво става, Бен? — извика Мартина. — Какво видя? С лъва ли се случи нещо?

— Нищо — измънка той. — Мартина, да се махаме оттук! „Мързеливия Джей“ е лошо място. — Очите на момчето се напълниха със сълзи. — Хайде, Мамбо, да вървим!

Мартина се възползва от борбата му с упоритото пони и взе бинокъла, който Бен закачи на седлото, за да си освободи ръцете.

— Не, Мартина, недей! — изкрешя той.

Но Мартина вече беше обърнала Темпест и вдигна бинокъла към очите си. Лъвът лежеше мъртъв на земята. Ловецът беше стъпил с крак на гърдите му и се усмихваше с пушка в ръка, в поза за снимка. Кръвта на лъва попиваше в ботуша му, но той изглежда не забелязваше.

По лицето на Мартина се затъркаляха сълзи. Тя свали бинокъла, зарови глава в гривата на Темпест и зарида неудържимо. Плачеше за гордия лъв, убит безмилостно само за да може някакъв дебелак да се сдобие с килимче от лъвска кожа и идиотска снимка на стената. Плачеше за белия жираф, който толкова й липсва и който беше в безопасност в Савубона, но лесно можеше да загуби живота си по същия начин. Плачеше за всички животни, чиято съдба бе да загинат от ръцете на жестоки, суетни и egoистични хора.

Мартина вдигна глава и видя, че Бен — най-смелото момче, което познава — също плаче.

Тази вечер залязыващото слънце беше кървавочервено. Децата яздеха към къщи сред удължени тъмни сенки, а скалите виеха, точно както Нгвеня каза. Но това не беше гласът на Мвали, а писъците на животните, които щяха да бъдат отведени към лобното си място — „Мързеливия Джей“. Освен ако Мартина и Бен не направеха нещо, за да ги спасят.

---

[1] Каки — глинестожълтенников цвят. — Б.пр. ↑

IX.

— Подготвен лов — каза тъжно Сейди. — Така го наричат.

Видяха я малко след като се върнаха в „Черния орел“. Лицата на децата бяха целите в прахоляк и със следи от сълзи по тях. Сейди и Гuin се втурнаха към конюшните да ги посрещнат с намерение да им се скарат, че се прибират толкова късно. Но щом Сейди ги погледна, веднага отпрати приятелката си под претекст, че още не е приготвила вечерята и че след това ще има достатъчно време за кавги. Децата седнаха пред конюшните със Сейди. Тя мълчаливо слушаше развълнувания им разказ за ужаса, който бяха изпитали при видяното в „Мързеливия Джей“.

Малко по-късно всички се събраха около кухненската маса под потрепващия пламък на свещите. В Южна Африка беше пролет и вечер температурите все още падаха рязко, затова в огнището пращеше огън. При други обстоятелства всичко щеше да е романтично, магично и приказно, помисли си Мартина, взряна в пламъците.

Гласът на Гuin Томас прекъсна мислите ѝ:

— Какво е подготвен лов?

— Опасни, редки или трудни за проследяване животни като лъвове, леопарди или носорози се затварят в малки пространства, за да могат ловците лесно и безопасно да ги застрелят — обясни Сейди. — Обикновено този тип ловци са богати туристи или хора с власт, като министри и други правителствени чиновници, които искат да убият животното с един изстрел, без самите те да се излагат на рисък. Искат да се върнат у дома с трофей — кожа, рога или чифт бивни, и да разказват как са преследвали и застреляли опасно диво животно.

— Рекс Ратклиф, собственикът на ранчото, винаги е твърдял, че организира законно сафари и лов, но Нгвеня и аз подозирате от години, че прибягва до всякакви номера, включително и подготвен лов. Това, което сте видели днес, го доказва. Съжалявам, че сте станали свидетели на подобно варварство. Надявам се, че ще можете да го преодолеете и престоят ви в „Черния орел“ ще е приятен.

Сейди се пресегна за чиния.

— Някой да иска панирани орехчета?

Мартина не можеше да повярва на ушите си. Сейди хладнокръвно им обясняваше, че съседът ѝ убива диви животни! Наистина ли вярваше, че спокойно ще продължат почивката си?

Колкото до орехчетата, Мартина обичаше пюрето от тях като всеки друг, но след една седмица пюре на закуска, обяд и вечеря ѝ беше втръснало. Виждаше ѝ се странно, че продуктите, които донесоха, бяха потънали в един заключен килер и повече не ги видяха, но подозираше, че ако времената за „Черния орел“ наистина са толкова тежки, колкото изглежда, то Сейди вероятно скътва интересната храна за евентуални посетители на хотела. Не че тази вечер имаше някакво значение. Всеки път, щом стомахът ѝ се обади от глад, Мартина си спомняше за лъва и отново ѝ прилошаваше.

— Трябва да хапнеш нещо — увещаваше я баба ѝ. — Вземи си малко картофи или поне филия хляб с фъстъчено масло.

Мартина взе няколко картофчета, за да угоди на Гуин Томас, но само ги побутна в чинията си. Срещу нея Бен правеше същото.

Сейди изглеждаше решена да прекрати всякакви приказки за лов и мъртви лъвове. Впусна се в отегчителна тирада за високите цени на резервните части на автомобилите. На Мартина започна да ѝ кипва. Писна ѝ Сейди да се преструва, че в „Черния орел“ всичко е прекрасно, тъй като очевидно не е. От огъня ѝ стана горещо, а това не ѝ помогна да се успокои.

Бен усети какво се кани да направи приятелката му и предупредително заклати глава. Мартина не му обърна внимание, затова той я ритна под масата. Но момичето отново не му обърна внимание. Чакаше Сейди да спре потока от думи и тогава невинно попита:

— Защо те изнудват?

Сейди замръзна. Пръстите ѝ се вдървиха и вилицата издрънча на масата.

— Мартина! — Баба ѝ я погледна ядно. — Ти съвсем загуби мярка! За какво говориш? Веднага се извини на Сейди!

Сейди седеше, втренчена в Мартина.

— Какво каза?

— Изнудват те, нали? — попита Мартина с твърд глас и с риск да си навлече гнева на баба си. — Чии проклети пари не искаш? Кого искаш да задържиш? Нгвеня ли?

Гуин Томас скочи на крака.

— Това е възмутително! Чух достатъчно! Мартина, веднага си лягай и ще говорим за това сутринта! Много съжалявам, Сейди! Нямам представа какво ѝ е влязло в главата.

Сейди я прекъсна:

— Седни, Гуин! — нареди ѝ тя. — Мартина, не си направила нищо лошо. Точно обратното. Откакто ви се обадих по телефона, се измъчвам от чувството, че ви мамя, като ви накарах да дойдете, без да ви предупредя в какво можете да се забъркате. Но бях отчаяна. Когато си счупих крака, нямах към кого друг да се обърна. На никого не можех да се доверя. Нгвеня е чудесен, но си има семейство, при което се прибира нощем. Страхувах се да остана сама.

В Гуин Томас се бореша любопитството и гневът.

— Но от какво се боиш? Тук има ли бандити? Бракониери?

— Не — отговори Сейди. — Впрочем да, има, но не от тях се страхувам. Въщност не се страхувам от никого. Боя се за някого... Е, не точно някого...

Гуин Томас седна тежко на стола:

— Е, вече наистина се обърках.

Сейди въздъхна:

— Ще направя кафе — каза тя. — Мисля, че трябва да ви разкажа всичко от началото.

* * *

Всичко започнало, когато башата на Сейди, полковник Скот, се съгласил да подготви един млад леопард за живот в саваната. Животното щяло да се обучава в „Черния орел“ по молба на приюта за бездомни и осиротели животни „Чипангали“ в Булавейо. Проектът бил изключително успешен. Леопардът се казвал Кан, на името на индийския лекар, който го намерил като бебе на около седмица, осиротял след пожар в гората. Кан бързо свикнал и обикнал саваната около „Черния орел“.

— Каза ни, че си го виждала само веднъж — напомни Мартина на Сейди. — Трябва да е било доста по-често, щом баща ти го е обучавал.

Сейди се усмихна криво.

— Казах ви истината. Видях Кан в деня, в който дойде тук. На следващия ден заминах за Йоханесбург на курс за управление на хотели. Когато се върнах, Кан вече живееше в саваната и беше станал неуловим като всеки леопард.

Татко почина преди две години. До неговата смърт леопардът беше нашата гордост. Мястото на животните е сред природата, не зад решетките като затворници, и ние се гордеехме, че сме успели да дадем свобода на Кан. Проблемите започнаха, когато за първи път чухме от хора, които са го виждали, за огромния му ръст. Мъжките леопарди имат ловна територия от около четиридесет квадратни километра. Веднъж взмъжал, той не можеше да бъде ограничен само на територията на „Черния орел“. Преди четири месеца при мен дойде Рекс Ратклиф. Предложи ми няколко хиляди лири, ако му продам Кан, за да го използва в едно от неговите „сафарита“. Сигурна бях, че го иска за подготвен лов, но за всеки случай отговорих, че Кан не е мой, та да го продавам. Той е свободен и такъв ще си остане. Казах на Ратклиф, че ако хвана него или някой от ловците му близо до земите ми, ще ги застрелям.

Мартина седеше на ръба на стола си.

— Какво стана после? — обърна се тя към Сейди, която мълчаливо разбутваше огъня с една от патериците си.

— Кан е виждан само на две места — в „Черния орел“ и в националния парк „Матопос“. Тъй като животните в националния парк се охраняват строго, Ратклиф е насочил вниманието си към „Черния орел“. Започна да ме изнудва. Първоначално го правеше много фино и не можех да докажа, че той стои зад всичко това, макар да бе очевидно. Започна да ми звънят туроператори и да казват, че са чули за плъхове в кухнята на хотела. Тръгнаха слухове за персонал, който краде, и за мръсни стаи. За няколко седмици бизнесът ми западна. Отгоре на всичко пет животни от добитъка умряха по неясни причини, вероятно отровени, а един от водоизточниците ни беше замърсен. Охранителите на националния парк също ми създаваха проблеми, когато пътувах към и от Булавейо. Издържах колкото можах, но през последния месец се

наложи да освободя повечето си служители. Тогава си счупих и крака, защото се подхълзнах на някаква мазна течност, която някой беше изсипал на прага на къщата ми. Ето защо се наложи да ви извикам.

— Обади ли се в полицията? — попита Гуин Томас.

— И какво да им кажа? Нямам никакви доказателства, които свързват Ратклиф или „Мързеливия Джей“ със случващото се.

— Ами телефонното обаждане? — предложи Бен. — Сигурно има телефонни разпечатки. Можеш да кажеш на полицията, че те заплашва.

Сейди се засмя сухо.

— Рекс Ратклиф е твърде умен. Използва анонимен номер и на разпечатките няма да излезе нищо. А и внимава да не използва заплахи и дори е учтив. Винаги се обажда няколко дни, след като се е случило нещо лошо — например отравянето на добитъка — и ми предлага все повече и повече пари за Кан. Говори ми, сякаш съм изкуфяла и твърде проста, за да знам какво отказвам. Казва неща като: „Помисли си, «Черния орел» не е в много добро състояние тези дни, нали, Сейди?“. Пльха^[1], както го наричам, отчасти защото има забележителна прилика с гризач, вярва, че всеки човек има цена. Не разбира, че ако обичаш човек или животно, можеш да пожертваш живота си за него.

Тя се огледа смутено.

— Не мислите, че съм изглупяла, нали?

— Аз не — заяви Мартина. — Напълно разбирам какво е да обичаш някое животно толкова, че да си готов на всичко за него. Знам го заради Джеми, моя бял жираф. Той е...

— Да не говорим повече за жертви в името на животни — прекъсна я баба й. — Да потърсим решение. Обаче да знаеш, че съм ти сърдита, Сейди, задето не ми каза всичко това, преди да дойдем! Аз отговарям за Мартина и Бен и не е честно от твоя страна, че не ми каза какво става, за да преценя дали е безопасно да ги взема със себе си, или не.

— Съжалявам — смънка Сейди. — Знам, че сгреших, но мислех, че ако знаеш истината, няма да дойдеш.

— Като казваш това — продължи Гуин Томас, — разбирам на какво изпитание си подложена. И понеже сме тук — мисля, че говоря и от името на Мартина и Бен — ще направим всичко възможно, за да ти

помогнем да запазиш „Черния орел“ и да предпазиш Кан. Трябва само да решим как.

Мартина и Бен се съгласиха въодушевено, а Мартина беше толкова горда с баба си, зато бе така загрижена за приятелката си и за спасяването на леопарда, че дори бе готова да пренебрегне измамата на Сейди. Но не можеше да не мисли за думите на Нгвеня за търсачите на съкровището: „За да намерят съкровището, леопардът първо трябва да умре“.

Това означава, че срещу тях има две групи потенциални убийци на леопарда: братовчедът на Нгвеня и неговите приятели златотърсачи, за които тя и Бен бяха обещали на Нгвеня да не говорят, и Рекс Ратклиф, както и бог знае още колко ловци от „Мързеливия Джей“.

— Благодаря ви, че сте толкова добри — каза Сейди, а очите ѝ блестяха на светлината на огъня. — Нямате представа колко е важно това за мен. Но трябва да съм честна с вас. Предстои ни битка и не искам да си правите илюзии, че ще е лесно. Плъха и ловците му искат леопарда. Искат Кан. И няма да спрат, докато не го получат.

---

[1] Rat (на англ. „плъх“) — началото на името Ратклиф звучи точно като английската дума „плъх“. — Б.пр. ↑

X.

Погребваха Мартина жива. Влажна, хладна пръст с мириз на червеи и изгнили листа пълнеше устата, очите и ушите ѝ. Колкото побързо се опитваше да я изплюе и да я отмахне от себе си, толкова повече хвърляха отгоре ѝ. Опита се да вика, но от устата ѝ не излезе звук. Опита се да избяга, но краката не я слушаха.

— Мартина, Мартина, събуди се!

Мартина седна в леглото и жадно пое въздух, облекчена, че в него няма червеи и пясък. Очите ѝ свикнаха с тъмното. Бен стоеше напълно облечен пред прозореца. Обсипаното със звезди небе осветяваше в гръб дребното му силно тяло.

— Ей, нямах намерение да те плаша — прошепна той. — Кошмар ли сънуващ? Добре ли си?

Мартина разтърка очи, за да се разбуди.

— Колко е часът?

— Малко след четири сутринта. Знам, че е дяволски рано, но не мога да заспя. Все мисля за Кан. Трябва да го намерим. Как можем да го защитим, ако дори не знаем къде е?

Мартина се разсъни за миг.

— Прав си. Трябва да го намерим и да измислим как да го спасим. Но какво ще кажем на Сейди и на баба ми? Не вярвам да се съгласят да ни пуснат да търсим един от най-големите леопарди на света в тая дяволска тъмница, дори да знаят, че се опитваме да му помогнем.

— Ще им оставим бележка, че сме излезли на ранна езда — предложи Бен. — Което е вярно. Ние отиваме на ранна езда. Само дето е няколко часа по-рано от обичайното и в същото време ще се оглеждаме за леопарда.

Планът изглеждаше приемлив. Мартина скочи от леглото и навлече дънките, обувките и една фланела, докато Бен пишеше бележка на Сейди и Гuin Томас. Пътьом напълниха джобовете си със сухари — единственото лакомство, което не беше потънало в

заключения килер на Сейди. Гонеше ги вълчи глад, защото предишната вечер почти не бяха докоснали вечерята си.

Магнус, птицата носорог, беше единственото същество, което ги видя да напускат къщата. Последва ги до конюшните и с навирена глава наблюдаваше как оседлават конете на светлината на фенерчето на Мартина.

— Никога ли не спиш, Магнус? — попита Мартина и избърза, за да попречи на лукавата птица да се добере до блестящото ѝ розово фенерче, сложено на пода на конюшнята. — И преди ти казах — дръж си крадливата човка далеч от нещата ми!

Тръгнаха по пътеката, заобикаляща Слонската скала, и гледаха да се движат само по тревата, която растеше отстрани, за да не се чува шумът от конските копита.

— Ш-ш-ш, Сироко! — изшътка Мартина, когато арабската кобила започна да пръхти.

Бен яздеши Касиди, а Мартина водеше Джак.

Стигнаха до селото на Нгвеня за по-малко от десет минути. На фона на нощното небе силуетите на покривите на колибите напомняха пирамиди. Децата вързаха конете и влязоха през главната порта. Във въздуха се носеше опушната миризма на горящи дърва, смесена с аромат на садза — царевична каша, основната храна на зимбабвийците. Едно задрямало куче се разбуди и изляя вяло няколко пъти, но Бен го погали и то утихна.

Нгвеня им показа дома си един ден, докато яздеха близо до селото му. Затова беше лесно да го открият. Почукаха на вратата и Нгвеня се появи, като мигаше сънено.

— Какво правите тук? — попита Нгвеня с тревога. — Гого и госпожа Томас знаят ли къде сте? Да не се е случило нещо в къщата?

Бен го увери, че всичко е наред и набързо му разказа за случилото се миналия ден.

— Сега разбиращ, че трябва да намерим леопарда — завърши Мартина разпалено. — Не можем да го защитим, ако не знаем къде е. Само че имаме нужда от помощта ти, защото нямаме идея откъде да започнем. Особено в тъмното.

Нгвеня се засмя:

— Имате ли представа колко е трудно да намерите този леопард? Самият аз никога не съм го виждал. В тези хълмове има много

пещери, тунели и скривалища. Невъзможно е! Вървете да си лягате и на закуска ще говорите с Гого.

Мартина се опита да потисне раздразнението си.

— Но ти трябва да имаш някаква представа къде може да е — настоя тя. — Сигурно някой е споменавал, че го е виждал на този или онзи хълм. Можем да започнем от последното място, където е бил видян. Вероятно вече не е там, но е възможно Бен да го проследи до новото му скривалище.

— Не! — каза Нгвеня упорито. — Гого и госпожа Томас ще ми се разсърдят. Първо трябва да говорите с тях. Това не е домашната ви котка. Този леопард може да ви убие с една лапа.

— Това е същият леопард, когото ловците могат да убият с един изстрел, ако не ги спрем — уточни Мартина.

Без да каже и дума, Нгвеня влезе в колибата и затръшна вратата.

— Губим си времето — каза Бен. — Той няма да промени мнението си.

Мартина приближи уста до пръстената стена на жилището.

— Ами братовчед ти? — извика тя. — Мислех, че твоят род се е заклел да бранит леопарда. Знае ли някой от рода, че братовчед ти и приятелите му искат да го убият, за да се докопат до съкровището на Лобенгула?

Вратата на колибата се отвори.

— Моля ви! — започна Нгвеня умолително. — Не бива да говорите за тези неща. В това село има хора, които не са от нашия род.

— Тогава ни помогни!

Нгвеня я погледна с раздразнение.

— Не знам къде да го търсим. Носят се само слухове. Никой не знае със сигурност.

Погледът на Мартина беше непоколебим.

— В сърцето си ти знаеш къде е.

Нгвеня наведе очи. Беше ясно, че се бори със себе си. Накрая взе решение.

— Само да си взема обувките и пушката — каза той.

* * *

Благодарение на дългите часове яздене Мартина беше в много по-добра форма, отколкото при пристигането си в „Черния орел“. Но изкачването по гранитната планина ѝ се струваше безкрайно. На върха имаше пещера. Каменните ѝ стени бяха почти бели и тя се виждаше отдалеч на фона на избеляващото нощно небе. На входа ѝ като часовий се възправяше скален отломък с форма на идеално кръгла колона. Като се приближиха, забелязаха, че по стените на пещерата има живописни бушменски рисунки, а в дъното ѝ се открива тесен тунел.

— Тук са видели леопарда за последен път — каза Нгвеня и посочи с пушката, която беше взел за всеки случай. — Но минаха много седмици, откакто чух за това.

— Нгвеня и аз ще влезем в тунела, за да видим дали има някакви следи — обяви Бен. — Опасно е да влизаме и тримата заедно. Мартина, ти оставаш, за да пазиш.

— Не! — извика Мартина уплашено. — Не бива да се разделяме! Спомни си предупреждението на Грейс!

— Не се тревожи! — отвърна Бен. — Няма да е за дълго и няма да се отдалечаваме много. Ако имаш нужда от нас, извикай и ние ще дотичаме.

Нгвеня се съгласи.

— За теб е по-безопасно да останеш тук. Ако леопардът е в леговището си, ще се наложи да се върнем по-бързо и от вятъра. Двама ще го направят по-лесно от трима.

— А и трябва някой да пази отвън — добави Бен. — Ако леопардът е на лов и се върне, докато сме в пещерата, ще стане страшно.

Мартина никак не беше доволна, че ще остане съвсем сама, но не искаше да я мислят за страхливка. А и наистина беше важно някой да пази отвън.

След като тръгнаха, тя се опита да се отърси от страховете си и реши да бъде добра охрана и много да внимава какво става в долината. Хоризонтът вече се беше обагрил в оранжево. Зората си пробиваше път. Мартина се почувства по-добре. Имаше нещо в изгрева на слънцето, което ѝ помагаше да преодолее пъплещото беспокойство от кошмар, който сънува.

Тя свали фланелата си и я метна върху един камък. Усети с кожата си хладния бриз. Наоколо хълмовете на Матопо се простираха,

оцветени в зелено и кафяво. Скали с форма на кубета, кули, зверове и птици се извисяваха или бяха полегнали някак несигурно. Доколкото можеше да види, единствените движещи се същества в сенките на долината бяха конете им, вързани в подножието на планината. Един самотен даман^[1], любима храна на леопардите, душеше на входа на пещерата, но като видя, че има компания, бързо избяга.

Развиделяваше се и Мартина отиде да разгледа пещерните рисунки. Харесваше ѝ да се взира в тях. Незнайно защо те винаги я привличаха и вълнуваха, а образите тук бяха изключително добре запазени. Пепеляворозовото, сивото и охрата бяха преживели хиляди години, без да се променят. Виждаха се обичайните сцени на лов, ритуални танци и церемонии. Мартина с изненада откри голяма прилика между тези рисунки и изображенията в Стаята на спомените в Савубона — сякаш бяха от ръката на един и същ художник. момичето си помисли, че техниките на рисуване са се предавали от поколение на поколение.

Едно изображение беше малко встрани от другите. Мартина се приближи, за да го разгледа. момиче стоеше на входа на пещера — пещерата, в която тя се намираше сега — огромният ѝ кръгъл отвор и колоната пазач го доказваха. Зад колоната, свит в поза за скок, стоеше прилекнал леопард — същият, който беше видяла нарисуван на пясъка.

Мартина замръзна.

Ами ако тя е момичето от рисунката? Ами ако леопардът...?

Знаеше отговора, преди да довърши мисълта си!

Подуши го, преди да го види. Не беше неприятна миризма — дори би казала, че в нея имаше нещо прекрасно. Беше ухание на диво, свободно същество. Но и миризма на убиец.

В Савубона Мартина се подготвяше за този миг стотици пъти. Нужно ѝ беше, ако се сблъска с хищник, докато е с Джеми в резервата. Във въображението си винаги успяваше да избяга с галопиращия бял жираф. Но сега беше сама, без Джеми.

Бавно вдигна очи. Царственият леопард стоеше на площадката над нея! Кремавозлатистата му козина сияеше като коприна, тъмните му петна искряха, а жълтите очи светеха като топазени огньове. Мартина се възхищаваше на леопардите по картийките и винаги бе искала да види възрастен леопард на живо. Срещата ѝ със спасените

малки леопардчета в Савубона беше кратка, защото Тендай нямаше търпение да ги върне на майка им. Но нищо на света не би могло да я подготви за срещата с величествения Кан от плът и кръв. От него се излъчваха могъщество и непокорство.

С един скок Кан я събори на земята. Огромните му лапи се стовариха на гърдите ѝ и ноктите му прорязаха кожата ѝ. Мартина лежеше ранена и я болеше, усещаше как кръвта се стича на струйки по тялото ѝ.

Кан се беше надвесил над нея с лапи от двете страни на тялото ѝ. Очите му бяха пълни с гняв и омраза. Мартина знаеше, че би я убил без усилие. Леопардът изрева диво и бърните му оголиха розови венци, а зъбите му бяха толкова близо до гърлото ѝ, че тя усети горещия му дъх в лицето си.

„Извикай и ние ще дотичаме“, обеща Бен, но щеше да е мъртва много преди той да стигне дотук, а и Кан вероятно щеше да умре, защото въпреки родовата клетва Нгвеня нямаше да се поколебае да застреля леопарда и да я спаси.

Два пъти досега дарбата на Мартина ѝ помогна да избегне смъртоносна опасност: веднъж — когато онзи ротвайлер се опита да ѝ попречи да спаси Джеми, и още веднъж — когато голямата бяла акула щеше да изяде американския турист. И двата пъти успя, защото съумя да се концентрира и да насочи волята си, а сега страхът я беше сковал. Лежеше безпомощна и изплашена на земята и въпреки това не мразеше леопарда, че иска да я убие. Той имаше много сериозни причини да мрази хората. Мартина разбираше, че и той самият се страхува.

Но в жълтите му очи имаше още нещо, освен омраза и гняв. Имаше почти човешка тъга и огромна умора, сякаш бе на края на силите си от постоянната битка за оцеляване. Внезапно Мартина усети, че беше загрижена за това великолепно животно. Усети същата огромна и чиста обич към леопарда, каквато бе усетила към Джеми през нощта, когато се срещнаха за първи път.

— Моля те, не ме наранявай — каза тихо тя. — Искам само да ти помогна.

Леопардът изрева. Това бе предизвикателният, пълен с гняв рев, който чу първата нощ в „Черния орел“. От непосредствена близост обаче той смразяваше кръвта.

Чуха се приближаващи стъпки — Бен и Нгвеня тичаха към нея. Мартина не знаеше от какво се бои повече — че Кан ще я размаже, преди приятелите ѝ да дойдат, или че ще дойдат навреме и ще го застрелят, за да я спасят. Тъкмо да затвори очи и да се помоли краят да е бърз, когато част от дивото в Кан сякаш изчезна. Той я погледна със странно изражение, после изчезна в гората. Мартина бързо се изправи и се изтупа от прахоляка.

Бен изскочи от тунела като куршум.

— Мартина! Мартина! О, слава богу, че си добре! Чу ли този рев? Изкара ни акъла. Не трябваше да те оставяме. Не знам какво си бях въобразил. Просто ми изглеждаше най-безопасно за теб.

Бен внезапно осъзна, че Мартина мълчи. Тогава забеляза червените петна по тениската ѝ.

— Това кръв ли е?

На върха на езика ѝ беше да разкаже за Кан, но Нгвеня дотича и ги застави да се махнат веднага — да не би леопардът да е още наблизо. Мартина усети, че няма думи, с които да разкаже какво се бе случило току-що.

Как да разкаже, че животното, което ловците в Матопо не могат да открият повече от двадесет години, я събори на земята и стоя над нея с ясното намерение да я убие, но нещо премина помежду им — сякаш бе взаимно разбиране — и накрая, в последния възможен миг, Кан промени решението си.

Как да обясни, че погледна в огнените му жълти очи и през омразата видя умората и тъгата на едно създание, преследвано ден след ден през цялото си съществуване? Как да обясни, че го обича, без да го познава?

— Добре съм — отговори Мартина. — Подхълзнах се на един камък. Чух рева и малко се изплаших, но знаех, че сте наблизо, че ще дотичате, ако имам нужда от вас, и така и стана.

---

[1] Дамани — дребни растителноядни бозайници с тегло между 1,5 и 5 кг. Имат къси крака, заoblени и малки уши, закърнели опашки.
— Б.ред. ↑

XI.

Яздеха към дома в светлината на утрото с цвят на пчелен мед и дъвчеха сухари. И тримата бяха потънали в мислите си. Мартина мислеше за Кан и кога ще го види отново. Беше решена да направи всичко по силите си, за да го предпази от жестоките хора на Рекс Ратклиф.

Бен си мислеше за Касиди, която никога не тръгваше натам, накъдето ѝ кажат. Мислеше и за Мартина. Беше сигурен, че е видяла леопарда и то не само го е видяла, но и раните са от него. Само че вместо да усеща обида, че тя не си призна, мълчанието ѝ го караше да ѝ се възхищава още повече.

Бен не понасяше кухите самохвалковци. Знаеше чудесно, че с изключение на Мартина в училище „Каракал“ няма нито едно дете, което, ако оцелее след среща с огромен леопард, не би се фукало до края на дните си.

Мартина беше различна. Тя ще направи най-доброто за Кан. Наблюдаваше я как внимателно и сигурно превежда Сироко през тесния поток и после нагоре по другия бряг и се усмихна. Не би могъл да има по-чудесен най-добър приятел.

Междувременно Нгвеня се чувстваше като провалил се човек. Още щом пуснаха Кан на свобода, той се закле да държи леопарда далече от ръцете на ловци и бракониери. А трябваше да дойдат две деца, които даже не бяха от Матопо, за да го подтикнат да направи нещо и да му посочат очевидното — не може да спаси леопарда, ако дори не знае къде се намира той.

Нгвеня помогна на полковник Скот да пуснат Кан на свобода и още тогава му стана ясно, че това не е обикновен леопард. Лапите на Кан имаха размер на бейзболни ръкавици. Нгвеня беше съсипан, че е бил толкова близо до животното, а не успя да го види. Също като Бен той бе убеден, че Мартина е видяла леопарда. Изглежда, че я беше одрал. Но тя не обели и дума за това, а сега спокойно яздеше, сякаш подобни неща ѝ се случват всеки ден.

Няма съмнение, че Мартина е необичайно дете. На вид изглеждаше съвсем обикновена с късата си кестенява коса, зелени очи и клощави крачета, но беше забелязал, че Магнус и конете много се привързаха към нея. Пък и тази работа с язденето на жирафа... Явно у Мартина имаше нещо много повече, отколкото виждат човешките очи.

Беше почти осем сутрина, когато тримата конници заобиколиха Слонската скала. Първото, което видяха, беше кола на сини и бели ивици, паркирана на алеята пред хотела — виждаше се дори през евкалиптовите дръвчета. Нгвеня внезапно дръпна юздите на Мартина и Бен и спря конете.

— Полиция! — прошепна той, сложи пръст на устните си и скочи на земята, като им даде знак да сторят същото.

— Полиция! — извика Мартина, забравила да сниши гласа си. — Какво чакаме тогава? Отивам да видя какво става. Нещо лошо може да се е случило с баба и Сейди. Може да са ги обрали. Всичко може да е.

— Не, не! — Нгвеня грубо я сграбчи за рамото. — В тази страна полицията е по-опасна от престъпниците. Може да са патрулиращи полицаи, а може Гого и баба ти да са ги повикали. Трябва да се приближим много внимателно.

Поведоха конете обратно по пътя, откъдето дойдоха, и ги вързаха под група дървета. После се промъкнаха откъм задната част на конюшните между евкалиптите и стигнаха на един хвърлей място до полицейската кола. Нисък каменен зид ги скриваше добре. Мартина се вцепени. Баба й беше с белезници, а Сейди протестираше пред някакъв млад полицай, който я беше сграбчил за ръката.

— Не отричам, че казах на господин Рат, че ще застрелям него и ловците му, ако стъпят на земята ми — роптаеше Сейди.

— Господин Ратклиф — поправи я полицаят. — Името му е Ратклиф.

Сейди се намръщи:

— Както и да е. Пак бих му казала същото. Но едно е да кажеш нещо, друго е да го направиш. Господин Рат е жив, нали?

— Сейди — намеси се Гуин Томас ужасена, — колкото по-малко говориш, толкова по-добре! Да помогнем на този мил полицай и да отидем в участъка — сигурна съм, че всичко ще се изясни за нула време.

— Защо искате да убияте господин Рат... т.е. господин Ратклиф?

— попита другият полицай. — Да не му завиждате, че неговият бизнес върви добре, а „Черния орел“ има затруднения?

— Не ставайте смешен! — сряза го Сейди. — Как да завиждам на човек, чийто бизнес е да избива животни? А ако „Черния орел“ има затруднения, то е, защото господин Рат прогони всичките ми клиенти. Него трябва да арестувате, не мен и със сигурност не моята приятелка, която не е направила абсолютно нищо.

— Сейди — викна Гуин Томас, — нито дума повече! Искаш да ни заключат и да изхвърлят ключа ли? Офицер, ще ни прочетете ли правата?

Младият полицай се слиса от факта, че някой го моли да си свърши работата. Зад зида Нгвеня и децата се опитваха да разберат странния обрат на събитията.

— Имате право да мълчите — полицаят наредждаше монотонно.

— Всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас...

— Чакай — прекъсна го колегата му. — Къде е човекът, който работи за вас? Нгвеня, нали? Господин Ратклиф спомена и за някакви деца.

През лицето на Гуин Томас премина страх.

— Той как е...? — започна Сейди. — Оставете! Да, прав сте, внучката на госпожа Томас и едно момче, Бен, бяха тук, но знаете как е с децата в днешно време — постоянно търсят развлечения. Стана им скучно, тук нямаме телевизия, видео и такива неща. Накарах Нгвеня да ги откара в Булавейо при едни мои приятели за няколко дни. Той имаше някаква работа в града. Ще прекара известно време там и ще ги доведе обратно към края на седмицата.

— Да, децата излизат скъпо — съгласи се младият полицай мрачно. — Моят син непрекъснато иска нови обувки, дрехи, дискове, учебници. И непрекъснато яде. Казвам му...

— Мълкни, Шепърд! — сряза го навъсеният полицай. — Много говориш. Да отведем тези жени в участъка.

Служителите на реда поведоха необичайните си заподозрени към колата, когато Магнус долетя отнякъде и кацна на земята. Заподскача към кафеникавите тухли, приближи се до Мартина, изправи глава и отвори човка, сякаш ей сега ще й заговори.

Мартина се опита да го прогони, преди да е насочил вниманието на полицайите към тях. Нгвеня дори го ръгна с една пръчка, но Магнус просто отскочи настани.

— Какво прави тази смешна птица? — запита полицаят, докато заключваше Гуин Томас на задната седалка на колата. После любопитството му надделя и той се отправи към Магнус и зида.

През една малка дупчица в стената Мартина успя да срещне погледа на Сейди. Собственичката на „Черния орел“ веднага се ориентира в ситуацията и разбра защо Магнус се държи толкова странно.

— На ваше място не бих се приближила до птицата — предупреди тя полицая. — Чували сте за смъртоносния птичи грип, нали? Доказано е, че птиците носорози са особено податливи на този грип. Тази птица киха от няколко дена.

Магнус избра точно този момент, за да се спусне от стената и да нападне ключовете, които дрънчаха и проблясваха на колана на полицая.

Полицаят се разкрештя като момиченце.

— Махай се, болна птици! — изкряска той, размахвайки ръце. — Махай се! — после се втурна към колата и запали двигател.

Сейди се възползва от объркването и каза високо:

— Радвам се, че децата не са тук, защото щяха да се тревожат за нас, а няма причина. Станало е абсурдно недоразумение. Ще се приберем за обяд, сигурна съм. Но каквото и да се случи, добре е да знаем, че те са в безопасност с Нгвеня. Той ще се погрижи за тях.

— Защо крещите така, нали съм точно до вас? — и младият полицай я натика на задната седалка и хвърли патериците ѝ вътре. — Да тръгваме! Бавите ни!

Чу се хрущене на чакъл и полицейската кола потегли. Скоро моторът загльхна и настъпи тишина.

На Мартина започна да ѝ се гади. Обикновено баба ѝ се тревожеше за нея, а сега беше точно обратното.

— Какво ще правим? — попита Бен.

Лицето на Нгвеня беше мрачно:

— Трябва да измислим план.

XII.

— Искаш да ни докараши неприятности ли? — разкрещя се Мърси, лелята на Нгвеня.

Жената стоеше със скръстени на гърдите ръце и гледаше мрачно Нгвеня. На гърба ѝ, завързано в кърпа, висеше бебе. Мъжът ѝ, жилав човек, три пъти по-дребен от нея, имаше скръбно изражение като на ловджийско куче. Той не вдигаше очи от земята, само от време на време се навеждаше, за да погали два помияра.

Мърси кимна с брадичка към Мартина и Бен, които дори не поздрави.

— Бебето ми не е добре. Цял ден плаче. Имаме толкова проблеми, а ти искаш да скриеш някакви деца, чиято баба е арестувана. Ха! Много си безотговорен, Нгвеня!

Мартина реши, че не е сега моментът да ѝ обяснява, че Гуин Томас не е издирвана от полицията, а е задържана по погрешка, и че Бен не ѝ е брат.

Мърси с отвращение поклати глава.

— Много си безотговорен, Нгвеня! — повтори тя. — Да не мислиш, че искаш неприятности вкъщи? Да не мислиш, че искаш пред вратата ни да спре полицейска кола?

Нгвеня погледна измъчено Мартина и Бен.

— Мърси, моля те! — започна той. — Това са две невинни деца. Гого и бабата на Мартина също са невинни. Те имат нужда от помощ. Не мога да ги прибера в моето село, защото е близо до имението. Нали не бихте искали някой да отпрати Емелия, ако се нуждае от подслон, когато порасне? Те не са виновни, че стана така. Вината е на господин Ратклиф.

— Господин Ратклиф? — остро попита Мърси. — Какво е направил господин Рат този път?

— Той е причина „Черния орел“ да фалира — каза Нгвеня. — Той принуди Гого да освободи по-голямата част от персонала. Не съм го казвал на никого, защото ѝ обещах, но той превърна живота ѝ в ад,

пусна слухове за служителите и мръсните стаи, отрови добитъка и заплашваше Гого. Не можем да го докажем, но знаем, че той стои зад всичко това. Изнудва я.

Мърси онемя, но само за кратко.

— Но защо? Каква причина има да мрази съседката си така?

— Иска леопарда! Гого не му позволи да купи Кан, за да не го убият неговите ловци, а той не е човек, който разбира от „не“. Тя го предупреди, че ще го застреля, ако се доближи до земята й и той изпрати полиция да я арестува. Отведоха и бабата на Мартина.

Мърси за първи път се обърна към Мартина и Бен:

— Този човек Рат оставил мъжа ми без работа — обясни тя. — Одило, съпругът ми, е горд човек, но господин Ратклиф има приятели в правителството и затвориха мината, където работеше Одило, защото била много близо до земята на господин Ратклиф. Сега Одило е много тъжен и животът ни никак не е лесен. Парите са малко. Така че враговете на господин Ратклиф са наши приятели. Разбира се, че ще останете тук! Моля, седнете! Ще направя чай.

* * *

Мартина много се тревожеше за баба си, но установи, че да си на гости в африканско село е страхотно. Колибите бяха със сламени покриви, приличаха на обърнати наопаки фунийки за сладолед, а стените им от пръст бяха красиво нашарени. Бяха измазани с говежди тор, за да държат хладно през деня и топло през нощта. Вътре имаше места за спане, покрити с тъкани завивки. Те се намираха върху кирпичени платформи, които трябваше да пазят спящите от духа джудже Токолоше. Както им обясни Мърси, той отвлича жертвите си и ги отнася в своето влажно скривалище. Всичко беше пропито със слаб мирис на пушек от огнището.

Пиленца кълвяха около лятната кухня, където две жени стриваха царевица за садза. Селото беше разположено в края на обширна равнина, а отсреща се виждаха ниските сиви сгради на училище. Временният дом на Мартина и Бен беше червеникавокафява колиба, изрисувана със зигзагообразни мотиви, разположена в края на селото. Зад нея ниски хълмове, обрасли с дървета и храсти, оформяха

естествено заграждение с един-единствен изход. Мамбо, Сироко и Червена мъгла отидоха да пасат с добитъка и овцете. Нгвеня реши да се върне в „Черния орел“ през нощта, за да нагледа имението и да се погрижи за другите коне.

Селото притихна. Единственият звук бе ритмичното тупкане на трошачките за царевица, така че всяка приближаваща полицейска кола щеше да се чуе отдалеч.

— Не се тревожете за Сейди и госпожа Томас — успокояваше Нгвеня децата. — Те не са направили нищо лошо и скоро ще се върнат вкъщи. Дори господин Ратклиф не може да накара полицията да затвори невинни хора за повече от ден-два. Ще ги разпитат и ще ги пуснат — може би още този следобед.

Мартина не беше спокойна, тревожеше я мисълта какво ще стане, ако баба й и Сейди не се върнат в „Черния орел“ до няколко дни. Не можеха с Бен да яздят по улиците на Булавейо като герои от каубойски филм и да настояват да ги освободят. Откакто полицията откара Гуин Томас, непознато чувство на безпомощност се беше настанило в душата ѝ.

Мартина много се сближи с баба си, след като дойде в Савубона. През първите шест месеца след смъртта на родителите си една малка част от нея се надяваше, че някоя сутрин ще се събуди и ще разбере, че пожарът е бил само ужасен кошмар. Вярваше, че майка ѝ ще влезе през вратата ей сега или че татко ѝ ще я прегърне през кръста и ще я гъделичка, докато не започне да се превива от смях. Но в един момент, преди малко повече от месец, Мартина осъзна, че това няма да се случи. Никога вече нямаше да види родителите си. Точно тогава баба ѝ, Джеми и Бен се превърнаха в опората на нейния свят. А сега две от обичните ѝ същества бяха така далеч и тя не знаеше кога и дали въобще щяха да се съберат отново.

Бен сякаш прочете мислите ѝ. Той също беше угрижен кога пак ще види своите родители. Тревожеше се и заради преследването на леопарда. Но беше решен да бъде силен и заради Мартина.

— Няма смисъл да мислим какво не можем да направим. Нека видим какво можем — предложи Бен.

— Не знам какво! — избухна Мартина. — Не знам откъде да започнем!

— Защо не започнем с „Мързеливия Джей“? — предложи Бен.

XIII.

Ароматът на цвъртящо над въглените пиле и апетитната миризма на кипяща садза изпълваха топлата африканска вечер. Мартина и Бен се топлеха на огъня и прегъръщаха гладно, докато жените от селото се суетяха наоколо и приготвяха вечерята. Мартина си представяше, че през повечето такива вечери в селото преобладава атмосфера на спокойствие и приятелство, но сега по лицата на мъжете, жените, та дори и на децата се долавяше напрежение. Бебето на Мърси имаше треска и беше много болно. Одило изпрати да повикат знахаря.

Когато най-накрая бебето заспа, Мърси дойде при тях да хапне, но Мартина забеляза, че почти не докосва храната.

— Как е Емелия? — попита Нгвеня.

Изражението на Мърси беше повече от красноречиво.

— Ще се чувствам много по-добре, ако знам, че не зависим от знахаря — отговори тя. — Той е най-добрият, но има слабост към...

Мърси спря по средата на изречението.

— Да се надяваме, че днес му е бил добър ден.

Мартина и Бен последваха примера на Нгвеня, който като всички останали ядеше с пръсти. Той правеше топчета от садзата и с тях захващаше парченца месо и пикантен сос от спанак и домати. Двамата с Одило се интересуваха от Савубона и задаваха различни въпроси. Одило искаше да знае дали резерватът има това, което ловците наричат „голямата петорка“ — лъв, леопард, носорог, слон и африкански бивол.

— Има — гордо съобщи Мартина. — Но нямаме гепард. Имаме три леопарда — майка с две малки. От един частен парк ги dadoха на Савубона, защото паркът фалирал. Виждала съм малките, но майката — никога. Тя е неуловима.

— Тук, в Матопо, имаме „малката петорка“ — ухили се Нгвеня.

— Малката петорка?

Той ги преброи на пръсти:

— Леопардова костенурка, бръмбар носорог, мравколъв, слонска земеровка и биволов скорец!

Всички се засмяха и за миг мрачното настроение се разсея.

Преди Нгвеня да продължи, кучетата скочиха и се разляха.
Мартина тревожно погледна Бен.

— Кой е? — извика Одило.

От тъмнината се появи висок млад мъж, облечен елегантно с риза, вратовръзка и мека шапка. Имаше хубаво лице с насмешлива усмивка и миришеше силно на одеколон.

Мартина го зяпна ужасена. Това беше братовчедът на Нгвеня. Братовчедът, който иска леопардът да умре.

— Добър вечер, добър вечер — каза той весело, въпреки че очевидно никой от насядалите не се радваше да го види. — Май съм дошъл навреме — точно за вечеря? Страхотно! Благодаря, Мърси! Много мило от твоя страна да помислиш за мен.

Той извади парче найлон от джоба си, седна върху него със скръстени крака и си свали шапката.

— Подай ми купичка, Нгвеня!

Нгвеня не му подаде купа, но той си взе една и си сложи голяма порция от всичко. Тъкмо огризваше един кокал, когато тъмните му очи попаднаха на младите непознати.

Той хвърли злобна усмивка на Мартина и Бен. Като навря ръка в лицата им, така че да нямат друг избор, освен да я поемат, каза:

— Аз съм Грифин, приятно ми е.

— Какво правиш тук, Грифин? — запита Нгвеня. — Не си добре дошъл.

Грифин не изглеждаше обиден от думите му. Отхапа парче от друго пилешко бутче и спокойно каза:

— Е, братовчеде, друга песен ще запееш, когато се прибера у дома със съкровището на Лобенгула. Сигурен съм, че тогава ще бъда добре дошъл. Когато се върна с чували, пълни с диаманти и златни монети, всички ще се натискате да сте ми приятели.

— Грифин, сине, говориш глупости — прекъсна го Одило по характерния си тих начин и Мартина с изненада откри, че свитият тъжен Одило е баща на това конте.

Лицето на Мърси остана безизразно. Тя се изправи на крака и влезе в колибата, за да нагледа детето. Не след дълго и Одило я последва.

Атмосферата около масата беше напрегната. Известно време не се чуваше нищо, освен пукането на горящия огън. После, за учудване на Мартина, Бен попита:

— Какво ще правиш със съкровището, когато го намериш, Грифин?

Изглежда на Грифин му стана приятно, че го питат, и важно отговори:

— Ще си купя „Мерцедес Бенц“, къща с много бани в Булавейо и, разбира се, широкоекранен телевизор. Ще летя до Англия в първа класа и ще си купя костюми, цигари и уиски.

Нгвеня рязко го пресече:

— Съкровището на Лобенгула принадлежи на племето, на народа ндебеле. Ако го намериш, ще трябва да го предадеш на вождовете. Старейшините ще се съберат и ще решат дали да го задържат.

Грифин се разсмя с унищожителен смях.

— Ти да не си луд, Нгвеня! Да не мислиш, че ако намеря злато и диаманти, ще ги поделя с тези изкуфели старци? Те нищичко не знаят! Вождът Ниони вероятно ще го зарови обратно или ще си купи изкуствени зъби с него. Не! Ако намеря съкровището, ще го запазя за себе си и за приятелите ми. Ако искаш дял, ще трябва да го заслужиш.

— На мен съкровище не ми трябва — отговори Нгвеня. — Мъже от цяла Африка полудяха от алчност в търсене на съкровището. Ние неискаме това да се случи и в нашето племе. Най-добре ще е съкровището никога да не бъде намерено.

Разговорът се разгорещи и Мартина се притесни, че ще се стигне до бой, но вихрушка от черно, бяло и жълто ги прекъсна. Преди Мартина да разбере какво става, птицата носорог изскочи от тъмнината и кацна на коленете ѝ.

— Магнус! — извика тя, неочеквано развеселена от появата на странната сериозна птица, последната връзка с баба ѝ и Сейди. — Как ни откри?

— Вероятно гнездото му е на хълма Заешката скала — каза Нгвеня. — Близо е и той вероятно ви е забелязал, докато е прелитал на път за вкъщи. Заешката скала е прорязана от дупки и тунели. Ако паднеш в някоя дупка, може никога да не излезеш. Някои гости на хотела, които загубиха бижутата си, се опитаха да открият гнездото му,

но изкачването на този хълм е опасно и никой не успя. Самият аз мисля, че когато гнездото бъде намерено, ще е пълно с капачки от бутилки и разни дрънкулки.

Мартина погали птицата по главата и миглите на Магнус заподскачаха нагоре-надолу от задоволство и възхита.

Грифин избърса мазната си уста и започна да изучава Мартина, сякаш под микроскоп.

— Знахарят ми каза, че в селото на чичо ми гостуват някакви деца и че чул истории как едно от децата, бяло момиче, язди жираф у дома си в Южна Африка. Той хвърли кости и те му припомниха една зулуска легенда за детето, което язди бял жираф и има власт над всички животни.

Той кимна към Магнус.

— Явно сте приятели с птицата. Дали това не означава, че ти си момичето от легендата? Жирафът ти в Южна Африка бял ли е?

Мартина не отговори. Това беше последният човек на света, на когото би разказала за себе си и Джеми. Надяваше се, че ако не му обърне внимание, той ще разбере намека и ще я остави на мира, но Нгвеня, без да иска, я постави в голямо затруднение.

— Бял жираф? — възклика той. — Албинос? Вярно ли е, Мартина? Сега разбирам. Сега вече е ясно. Когато Гого каза, че яздиш жираф, не знаех дали да вярвам, или не. После видях колко те обичат конете и какъв чудесен ездач си и си помислих, че може би някой ти е помогнал да дресираш жирафа от самото му раждане. Никой не ми каза, че е бял. Вярно ли е? Ти ли си детето от зулуската легенда?

Притисната, Мартина се опита да отклони вниманието от себе си:

— Повярвай ми, нямам власт над никакви животни. Понякога им помагам, това е.

— Как точно им помагаш? — заинтересува се Грифин.

Мартина не възнамерява да му отговаря.

— Да измия ли съдовете? — попита тя сестрата на Мърси.

— Може би ще успеем да си помогнем един на друг, Мартина — настоя Грифин. — Има едно животно, което искам да владея. Ако ми помогнеш, ще ти дам част от съкровището — златна монета или диамант.

Думите му преляха чашата на търпението на Нгвеня. Той чудесно знаеше, че животното, над което братовчед му иска да има власт, е Кан.

— Достатъчно, Грифин! — викна той. — Казах ти, че не си добре дошъл и е време да си вървиш!

Мартина очакваше Грифин да протестира, но той скочи пъргаво, поклони се и тръгна.

— Довиждане, приятели. Когато пак се видим, ще бъда богат човек.

Обърна се на пета и изстреля още една унищожителна усмивка. Мартина имаше лошото предчувствие, че беше предназначена за нея.

* * *

Няма нищо чудно, че с Бен не можаха изобщо да заспят. Час след като пожелаха лека нощ на Нгвеня, лежаха будни и обсъждаха събитията от деня и как най-добре да се справят с проникването в „Мързеливия Джей“. Нгвеня беше отишъл да нагледа имението, което беше на двадесет минути път с кон. Смяташе да прекара нощта там и да се върне призори. Мартина се боеше, че Нгвеня ще се опита да ги спре и ще им попречи да се вмъкнат в ловното ранчо и да намерят доказателство, че Пльха изнудва Сейди и че стои зад ареста в „Черния орел“. Но всичко, което Нгвеня каза, беше: „Мартина и Бен, мисля, че и двамата сте пенга. Това е думата, която използваме в Зимбабве за луди хора. Ако вие сте пенга, и аз съм такъв. Ще тръгнем преди изгрев-слънце“.

Мартина и Бен опитваха да поспят, когато чуха суматоха навън. Бен скочи и бутна зеблото, което покриваше входа.

— Мартина, има много хора, които кръжат около огъня и кършат ръце, сякаш са сърдити или разстроени. Или полицията е на път за насам, или бебето Емелия е много болно. Да видим какво става!

Навлякоха набързо дрехите си и излязоха в хладния нощен въздух. Когато наблизиха огъня, забелязаха захаря. Беше с гръб към тях и седеше срещу Мърси и Одило, чиито лица бяха много напрегнати. Селяните образуваха кръг зад тях и шумяха разтревожено. Бебето Емелия лежеше между Мърси и Одило, завито в овча кожа.

Никой не забеляза, че Мартина и Бен се приближиха в тъмното — никой, с изключение на Знахаря. Той вдигна ръка, за да призове към мълчание и много бавно се обръна да погледне младите пришълци. Имаше нещо древно в гердана му от рога, в колана от пера на щраус и в препаската му от леопардова кожа. Сякаш съвременният свят изобщо не го беше докоснал. Беше невъзможно да се определи възрастта му — можеше да е на деветдесет или пък на тридесет години.

Мартина усети, че е зяпнала леопардовата му препаска и мисли за нещо, което Нгвеня й каза. Той обясни, че препаските на шаманите се предават от поколение на поколение. Избрана е леопардова кожа, защото за народа ндебеле леопардът е най-почитаното и уважавано животно. Като носеше тази кожа, Знахарят изразяваше почит към предците и към животното, уважавано от народа му. Мартина смяташе, че би било по-почтено да не лишават леопардите от кожата им, но реши да не обсъжда темата.

Лечителят я фиксира със свиреп поглед, сякаш я познаваше от минал живот, в който му е сторила зло.

— Нямате работа тук! — рече той.

Селяните се разшумяха и няколко души направиха знак към децата да си вървят. Знахарят отново вдигна ръка, призовавайки към тишина. Той обръна гръб на Мартина, отпи голяма гълтка от някакво кафяво шише, свали от врата си церемониалната торбичка, пръсна на земята някакви кости и започна да припява.

Мартина и Бен се притаиха в сенките с усещането, че са нежелани, че са се натрапили на свещен ритуал. Донякъде беше вярно. След половин час пеене обаче децата така измръзнаха, че се приближиха до огъня.

Този път никой не ги прогони. Хората бяха погълнати от случващото се. Докато пееше, Знахарят продължаваше да пие от кафявото шише, а други две празни бутилки лежаха на земята до него. Бен подозираше, че съдържат „някаква силна, домашно произведена спиртна фантасмагория“. Очите на личителя бяха кървяси и сълзяха. Люлееше се над костите и заваляше думите на песента.

— С-с-стома-ахът й е — смотолеви той накрая. — И-и-ма с-с-стома-ашен грип. Има нужда от — и избъбри името на едно растение, което Мартина познаваше. Изцъклените му очи се обърнаха към

Мартина. Той вдигна показалец и й се закани, сякаш казваше: „Предупреждавам те!“, а после се прекатури и захърка.

Мърси първа се съвзе.

— Този пиян идиот! — извика тя. — Бебето ми умира, а той не може да озапти жаждата си към тази отрова дори за една вечер.

След това ритна няколко пъти проснатото му тяло, преди неколцина селяни да я дръпнат. По лицето ѝ потекоха сълзи. Одило я прегърна и имаше вид на човек, който също ще захлипа. Бебето изхленчи вяло от овчата кожа.

— Аз може би ще успея да помогна — намеси се Мартина с несигурен глас. Каза го толкова тихо, че никой не я чу. Мартина се срамуваше да повтори думите си, но Бен се приближи до тъжните родители.

— Мърси, Одило, Мартина може да помогне — каза им той.

Този път Одило и неколцина селяни се обърнаха, въпреки че повечето изглеждаха недоволни от намесата.

— Можеш да лекуваш бебета? — със съмнение запита Одило.

Мартина поклати глава.

— Не мога. Но в комплекта ми за първа помощ имам лекарство, направено от растението, което спомена знахарят. Моята приятелка Грейс, южноафриканска сангома, ми го даде.

Одило не беше сигурен, но Мърси, макар и с хлипане, я накара бързо да го донесе. Мартина хукна да го вземе от колибата и отвори торбичката. Чуха се ахкания, докато вадеше отвътре розовото фенерче, швейцарското ножче, сребристата свирка, компас, лупа, туба със суперлепило и три малки кафяви шишенца: едното за главоболие и други болки, другото за лекуване на билхарзия^[1] и третото за стомашни неразположения.

Мърси прочете етикета на последното, махна корковата тапа и го помириса. След което кимна одобрително.

— Одило и аз ще занесем Емелия в нашата колиба и ще решим дали да ѝ дадем лекарството — каза тя на Мартина. — Трябва заедно да решим.

Мартина седна до Бен да чака, като топлеше ръце на огъня. Един от местните ѝ подаде канче с чай и ароматна му сладост временно я съживи. Но не за дълго. Погледна часовника си и видя, че двамата е Бен са на крак от двадесет часа. Бяха се случили толкова много неща.

Изглеждаше ѝ като най-дългия ден на света. Не е за вярване, че само преди часове се срещна лице в лице с най-големия леопард.

Когато Одило се върна, Мартина беше толкова изморена, че не можеше да държи очите си отворени, а на Бен така му се спеше, че направо клюмаше.

— Мърси каза да ти благодаря много — обърна се Одило към Мартина. Нейното сърце обаче подскочи, когато добави злокобно: — Каквото и да се случи...

Мартина отвори уста да каже, че не е лекар, нито дори сангома и че може би идеята да дадат на бебето от цяра на Грейс за стомашни болки без диагноза на истински доктор не е била добра, но Одило усети какво я беспокои и рече:

— Върви да спиш! Имай вяра в лекарството на приятелката си. Нищо повече не можем да направим. Трябва да чакаме лекът да подейства.

Когато луната се изкачи високо в небето, повече бяло, отколкото синьо-черно — толкова много звезди имаше по него — цялото село спеше спокойно. Единственото будно същество беше Магнус. Разочарована, че Мартина се скри в колибата и не излиза, птицата се разхождаше насам-натам в търсене на развлечения. Не намери нищо, което да я заинтересува, докато не стигна до мястото за готвене, където съдържанието на торбичката на Мартина проблясваше на светлината на догарящите въглени.

Без никой да забележи, Магнус заподскача натам.

---

[1] Билхарзия — тропическа заразна болест, разпространена в Африка и Източна Азия. Пренася се основно от пиявици. — Б.ред. ↑

XIV.

До края на нощта Мартина се мяташе и въртеше на твърдото легло, измъчваše се заради баба си и се питаше дали направи добре, като даде лекарството на болното бебе. Успя да заспи на зазоряване и минути по-късно Бен я събуди.

— Емелия е много по-добре и пие мляко — съобщи той. — Нгвеня се върна и му разказаха цялата история. Казва, че Одило се усмихва до уши за първи път, откакто е изгубил работата си.

Колкото и да беше доволна да чуе такива новини, за Мартина беше ужасно да я събудят след толкова кратка дрямка. Много искаше да отидат в „Мързеливия Джей“ и да търсят отговори на въпросите, но копнееше и за малко истински сън. Епичното пътуване до Зимбабве, усилието да запази срещата с Кан в тайна, арестът на баба й и заплашителното поведение на знахаря — всичко това ѝ дойде в повече.

Можеше да си представи какво ще се говори, когато се върнат с Бен в училище. Луси и Люк щяха да са ходили на сърфинг и плаж на Средиземно море, Джейк щеше да се скъса от хвалби за лагера по ръгби, а Клодис ще разказва небивалици за изкачването на планината Дракенсбърг с баща си.

Разбира се, щяха да попитат нея и Бен какво са правили през ваканцията и Мартина щеше да занарежда: „Ами, да видим. Първо, Бен за малко не се преби в един водопад, после видяхме как хладнокръвно застрелват лъв, а на следващия ден почти ме разкъса леопард. А, да, и две корумпирани ченгета вкараха баба ми в затвора, а ние с Бен трябваше да се крием в отдалечно селце, където имаше бебе с ужасна треска и аз трябваше да помогна да го спасим. Като изключим всичко това, си прекарахме страховитно“.

Нгвеня прекъсна мислите ѝ, като сложи пред нея чаша чай и купичка каша.

— Яж бързо — каза той. — Трябва да отидем в „Мързеливия Джей“, преди слънцето да се е вдигнало.

Бен се присъедини към нея. Току-що се беше полял с ледено студена вода и трепереше на свежия утринен въздух.

— Как се чувствуаш? — попита я той, потривайки настръхналата кожа на ръцете си. — Спа по-малко и от мен.

— Страх ме е — призна Мартина. — Боя се за нас, но най-много ме е страх за Кан, за баба и Сейди. Ами ако не успеем да им помогнем? Насреща си имаме корумпирани полицаи, ловци — изнудвачи и дивата природа. В Зимбабве сякаш има други правила. Законите тук не означават нищо.

Мартина почти насила прегълтна няколко лъжици каша.

— А ти? Какво предчувствие имаш за днес?

— Не мисля, че на Рекс Ратклиф ще му се размине, дето кара толкова много хора и животни да страдат — отговори Бен. — Някой трябва да го спре и защо да не сме ние? Знам, че изглежда невъзможно, но смяtam, че сме добър екип, особено когато става дума за невъзможни неща. Да си представим резултата, който искаме, и да опитаме да го постигнем. Искаме баба ти и Сейди да се приберат у дома — номер едно. Искаме да спасим Кан и да му намерим място, където да живее на свобода, далече от всякакви ловци. Опитай, Мартина! Представи си го!

Мартина затвори очи и си представи Савубона. Видя себе си, белия жираф и баба си да гледат как слънцето изгрява над езерото. Джеми беше положил глава на рамото й. Баба й сочеше към хипопотамите и казваше нещо, което я разсмя.

След това се опита да си представи Кан на сигурно място. Мартина смяташе, че Савубона е най-доброто убежище за диви животни, затова го видя точно там. Лежеше на голям камък, високо в планината, с глава, обръната към езерото, предните му лапи — изпънати напред като на сфинкс, и наблюдаваше нея, Гуин Томас и белия жираф. В представата на Мартина Кан се изправи и тръгна надолу по склона. Под лапите му се търкулнаха няколко камъчета.

Тогава картината се замъгли. Мартина се опита да я извика отново в съзнанието си, но не успя.

Момичето се върна в колибата да си вземе комплекта за първа помощ, но щом влезе, се сети, че снощи го оставил до огъня. Тъкмо тръгна да излиза, когато видя една костенурка бебе да върви към нея. Мартина истински се зарадва на животинчето.

— Толкова си сладка! — възкликна тя и клекна до нея. — Откъде се взе?

Момичето вдигна костенурката и видя, че на гърба ѝ има нещо. В колибата беше твърде тъмно, за да види какво е, затова я изнесе на светлина. Нгвеня беше закачил фенер на една кука на стената. Мартина вдигна костенурката към премигващото пламъче и едва се сдържа да не извика. На гърба на животинчето беше завързан идеално изработен миниатюрен ковчег.

Бен се приближи, носеше ѝ комплекта. Като видя костенурката, момчето зяпна в недоумение:

— Това да не е нечия представа за черен хумор? Къде я намери?

— Някой я пусна в колибата — отговори Мартина, треперейки. Беше ѝ толкова противно, че искаше да изхвърли костенурката в храстите, но знаеше, че животното не е виновно. Отвърза ковчега, стъпка го и внимателно пусна костенурката да си върви.

— Това е предупреждение. Познай от един път кой го е изпратил.

— Знахарят?

— Сигурно се е почувствал унижен, че дадох лекарството на Мърси и Одило.

— Той сам се унижи — напомни ѝ Бен. — Ти не си виновна, че той се напи.

— Все едно, трябва да сме много внимателни!

Мартина духна пламъка на лампата и завърза комплекта за кръста си. В здрача на утрото се чу потропване на конски копита. Кожените поводи на Сироко се озоваха в ръцете ѝ.

— Тръгвайте! — заповяда Нгвеня. — Трябва да бързаме!

* * *

Стигнаха „Мързеливия Джей“ в шест сутринта. Завързаха конете и минаха пеша последния километър. Беше вече светло и Бен се тревожеше, че са закъснели, но Нгвеня беше изчислил времето перфектно. Пристигнаха точно когато ловците бяха навън и стреляха. Значи имаха около час, преди мъжете да се върнат, натоварени с кървавите трупове на убитите животни, и да похапнат крокодилски пържоли или биволски наденички за закуска.

— Трябва да се разделим, в случай че ни открият — каза Нгвеня.

— По-лесно е двама да спасят един, отколкото един да спасява двама.

Мартина се канеше да възрази, но Бен я изпревари:

— Съжалявам, Нгвеня — каза момчето. — Направих тази грешка в пещерата на леопарда и няма да я повторя. С Мартина няма да се разделим. Това, което правим, е много рисковано. Ако не сме заедно, едва ли ще можем да се справим.

— Съгласна съм — присъедини се Мартина. — Никъде не тръгвам без Бен.

Нгвеня се развесели от желанието им да се предпазят един друг.

— Както искате. Аз отивам в хижата, където отсядат туристите, и ще се опитам да проникна в офиса, може да има някакви документи.

— Добре — каза Мартина. — Ние отиваме да проверим животните.

Нгвеня охлади ентузиазма им:

— Стойте настрана от лъзовете и гепардите. Достатъчно е, че ме убедихте да ви доведа тук. Моля ви, не си навличайте неприятности с тях. Не мислете, че ще ви станат приятели, само защото Магнус и конете ви харесват.

Мартина ангелски се усмихна:

— Не се тревожи, Нгвеня! Ще гледаме, но няма да пипаме.

Да влезеш в „Мързеливия Джей“ не беше трудно. Охранителят на входа беше свикнал посетителите да пристигат с превозни средства, не пеша. Той дори не вдигна поглед от вестника си, когато се промъкнаха под бариерата и притичаха през паркинга, разположен между външната ограда с остри като бръснач шипове на върха и портите на ловната хижа.

Нгвеня се обърна към Мартина:

— Надявам се, че баба ти и Гого няма да ми се ядосат, че ви доведох тук.

— Няма — увери го тя. — Особено ако намерим доказателство, че господин Ратклиф се опитва да извади Сейди от бизнеса и да продаде кожата на Кан за хиляди долари.

— Бъдете много внимателни — пак ги предупреди Нгвеня. — Плъха е зъл човек. Видяхте на какво е способен. Ако ви залови, не знам какво може да направи.

Ниско приведен, Нгвеня тръгна покрай стената, заобикаляща хижата. Бен и Мартина също не губиха време. Мушната се под въртящата се врата и влязоха в помещението, където държаха животните.

Още щом влязоха в постройката от бетон и стомана, си дадоха сметка, че се намират в зоопарк, където се ловува. Повечето клетки бяха пълни с лъвове и гепарди, но имаше и три черни носорога в специално заграждение, както и изкуствено езерце, където половин дузина крокодили се излежаваха на слънце.

Животните бяха добре гледани и клетките — чисти, но очите им бяха изпълнени с ужас. Мартина още си спомняше за простреляния лъв. Кръвта му изтичаше по ботушите на ловеца, а дебелакът позираше за снимка. Беше наясно, че животните знаят какво ги очаква. Ден след ден те чуха предсмъртния рев на приятелите си и бяха заставени да очакват дрънкането на ключове, което ще обяви собствената им смърт.

— Мартина — прошепна Бен, — някой идва.

Двамата хукнаха между клетките. Край езерцето с крокодили видяха стълба, която ги отведе до един склад. Децата бързо се скриха в него. През открехнатата врата наблюдаваха как някакъв мъж с ведро мина през въртящата се врата, тръгна покрай клетките и подсвирвайки си, започна да налива вода в поилките. Ведрото се изпразни и мъжът се върна обратно по пътя, от който дойде.

Щом се скри от очите им, децата се огледаха по-спокойно. Като всичко друго в „Мързеливия Джей“ и складът беше чист и подреден. Половината от помещението беше превърнато в канцелария с бюро, стол, шкаф за папки и няколко кашона с лъскави брошури, където „Мързеливия Джей“ беше представен като място за „върховно сафари преживяване“. Останалата част от помещението беше натъпкана с чували кучешка храна.

— Лесен начин да храниш лъвове и гепарди — обясни Мартина на Бен. — Много паркове го правят, но за животните не е добре.

Погледите им бяха привлечени от електрическия панел на задната стена. На него имаше два реда червени лампи, номерирани от едно до тридесет. Единият ред беше обозначен „врата — отваряне“, а другият — „врата — затваряне“.

Бен погледна Мартина.

— И ти ли мислиш същото?

Мартина нервно се засмя:

— Изкушаващо е, но не можем да пуснем лъзовете на свобода...

Или пък можем?

Бен се приближи до бюрото и седна на стола.

— Идеята не е лоша. За съжаление могат да изядат Рекс Ратклиф или някой от ловците му, а това няма да е добре.

— Дори ако си го заслужават? — подхвърли Мартина.

— Дори ако си го заслужават...

Бен отвори регистъра на бюрото и започна да прелиства.

— Това е гадно. Изглежда тук се поставя рекорд по убиване на животни за един ден. Мината седмица са убили пет куду, един лъв, две антилопи и два слона.

— Споменават ли за Кан?

Бен прелисти няколко страници.

— Не, доколкото виждам.

— Провери следващите дати. Може да е записан — настоя Мартина и хвърли поглед към вратата. Не видя друг, освен пазача, който наливаше вода в коритото на носорозите.

Бен приключи с търсенето.

— Нищо... Я чакай малко. Това, което пише за утре, е различно от всичко останало. Написано е с главни букви: „ОПЕРАЦИЯ ДИВА КОТКА — 5 часа сутринта, Слонската скала“.

— Слонската скала! — изпища Мартина. — Това е на територията на „Черния орел“! Как смеят да влизат в имота на Сейди? Това доказва, че Рекс Ратклиф нарочно е накарал да ги арестуват с баба ми, за да ги отстрани от пътя си. А операция „Дива котка“ сигурно значи, че ще преследват Кан!

Бен откъсна страницата от регистъра и я прибра в джоба си.

— Взимам това като доказателство. На горния край на страницата стои логото на „Мързеливия Джей“ и може да ни послужи в съда.

По бетонната пътека се чуха стъпки. Бен едва успя да заобиколи бюрото и да се престори, че разглежда плакат на слон, пред който крачи мъж с рошави руси мустаци.

Като ги видя, човекът се стъписа — трябваха му няколко секунди, за да реагира. После изръмжа:

— Кои сте вие и какво, по дяволите, правите тук?

— Добро утро, сър! — поздрави Бен спокойно. — Съжалявам, ако не е трябвало да влизаме тук. Родителите ни са горе, в хижата, а ние сме любопитни да видим как се развива една истинска ловна операция...

— Наистина сте любопитни — каза саркастично мъжът. — Мога ли да ви помогна?

— Чудехме се дали имате брошура — отговори Бен.

— Брошура? Да, разбира се, че ще получите брошура — и той подаде на Бен една от кашона. — Как казахте, че се казват родителите ви?

— Джоунс — отвърна Мартина. — Господин и госпожа Джоунс.

— Името на моите родители е Мойо — добави Бен. — Господин и госпожа Мойо.

— Мойо и Джоунс — повтори той бавно, сякаш се мъчеше да си представи лицата на хората. — Много интересно! Случайно аз съм управителят на хижата и категорично мога да кажа, че в нея не са отседнали хора с тези имена.

— Ние не сме отседнали — обясни Мартина. — Ние просто се отбихме за закуска и сафари.

Той зацъка с език.

— Добър опит, но имаме политика да не допускаме деца тук и стриктно я спазваме. Децата се натъжават от вида на мъртвите животни.

Мъжът вдигна телефона.

— Охрана? Имаме двама натрапници в отделението с лъвовете и гепардите.

Мартина хвърли бърз поглед към Бен и с брадичка посочи електрическото табло.

— Мисля, че е добра идея — каза Бен на глас.

Мъжът затвори телефона.

— Кое е добра идея? Да повикам охраната?

Той така и не успя да довърши изречението. Преди да помръдне, Бен се плъзна като котка покрай бюрото, натисна редичката с лампи „врата — отваряне“ и излетя от склада, а Мартина светкавично го последва.

Бен имаше част от секундата, за да я инструктира:

— Мартина, остави го да ме подгони, после заключи вратата, за да не може да се върне и да заключи клетките. Покатери се на стената и ще се срещнем от другата страна.

Мартина почти се сблъска с управителя, който трополеше по стълбите. Мъжът направи вял опит да я сграбчи и хукна след Бен, който беше истинският обект на гнева му. Когато Бен приближи първата клетка, двама охранители се появиха откъм въртящата се врата. Управителят им направи знак да го хванат, но със закъснение се сети, че първо трябва да предотврати бягството на лъзовете и гепардите. Втурна се обратно към склада, но беше късно. Мартина беше заключила вратата и седеше на стената с ключ в ръка.

— Дай ми го — извика управителят, подскочайки от гняв под нея. — Имаш ли представа какво направи?

— Искаш ли го? — подразни го Мартина, като държеше ключа далеч от него. — Ела и си го вземи!

После го хвърли в езерцето на крокодилите, където по чиста случайност той се удари в камък и попадна точно в отворената паст на едно от приличащите се на слънце влечуги. Челюстите му мигновено щракнаха. Мартина се възползва от паниката на управителя и скочи от другата страна на зида, а после хукна към паркинга.

Най-много я беше страх, че няма да намери Бен, но той връхлетя откъм въртящата се врата, запъхтян.

— Къде са пазачите? — попита Мартина в паника.

Бен се ухили:

— Мисля, че един-два лъва ги задържаха.

На хоризонта се появи облак прах, който изтри усмивките от лицата им.

— Ловците! — разтревожи се Бен. — Връщат се!

Момчето хвана Мартина за ръка и двамата хукнаха по алеята и край будката на охраната. Този път пазачът ги видя, но вниманието му беше отклонено от два прелитащи гепарда, следвани от тромав носорог. Гепардите се промъкнаха под бариерата, а носорогът се бълсна в нея. Гледката на просторната савана и усещането за свобода бяха погълнали вниманието на животните и те дори не забелязаха Мартина и Бен. Докато децата тичаха след животните, чуха охранителя да крещи по радиостанцията, че му трябва подкрепление.

Бен беше шампион по бягане на дълги разстояния и тичаше без проблеми към гъстите храсти отсреща. Мартина обаче беше един от най-слабите спортсти в училище „Каракал“. До конете оставаше още малко, но краката ѝ натежаха като олово. В далечината се появиха две бъгита в камуфлажен цвят. Идваха право срещу тях.

Мартина се спря да си поеме въздух.

— Продължавай без мен — обърна се тя към Бен. — Намери Нгвеня и предупреди Сейди и Гуин Томас за утрешния лов в „Черния орел“. Аз ще се оправя. Дори Рекс Ратклиф няма да посмее да прати дете в затвора.

— Да не си полудяла!? — отговори Бен. — Няма начин да те оставя тук! Помниш ли какво ти каза Грейс?

Двамата хукнаха отново, но ги застигнаха викове, а едно от бъгитата излезе от пътя и ги подгони през храстите. Болките в краката на Мартина станаха непоносими и тя спря задъхана.

— Не мога да продължа — едва си поемаше дъх, докато навлизаха в някаква рехава горичка. — Умолявам те, Бен, спасявай се! Заради Кан!

— Не! — отвърна Бен и стисна ръката ѝ още по-силно. — Ще ги посрещнем заедно!

Бъгито буквально пореще високата жълтеникова трева, после със скърцане спря под едно магнолиево дърво. Петима мъже в камуфлажни дрехи се изсипаха от него и наобиколиха децата. Стояха около тях мълчаливо и се взираха към бъгито в очакване.

Братата се отвори бавно. Подадоха се чифт каубойски ботуши от алигаторска кожа, последвани от мършаво тяло, изтупано в костюм за сафари, и лице с неестествено бяла кожа и с гел на черната коса. Това беше най-стренното лице, което Мартина никога бе виждала. Острите му линии се събириха в муцуна с безкръвни устни, иззад които стърчаха два криви жълти зъба. Приличаше на резултат от генетичен експеримент между гризач и човек.

Облегнат на бастун, мъжът сковано тръгна към Бен и Мартина, като ги гледаше отвисоко.

— Това те ли са? — запита муцуностият с писклив от възмущение глас. — Това ли са децата, които застрашават голямата ми ловна операция?

— Вие сигурно сте господин Рат — каза Мартина.

XV.

— Ратклиф! — изкрешя човекът гризач. — Името ми е Ратклиф!

Това беше всичко, което успя да каже, защото някъде над главите им се разнесе рев — толкова ужасяващ, че господин Плъх изпусна бастуна си, а един мъж припадна на място.

Сякаш от небето Кан се стовари сред групата.

Пред очите на Мартина минаха бързи като светковица образи. Златистото тяло на леопарда покри господин Рат, сякаш ловецът най-после се сдоби с мечтаното леопардово палто. После двамата с Бен тичаха, за да си спасят живота. Лъкатушеха сред дърветата по тясна пътека, а после нагоре — към задния вход на „Черния орел“, където ги чакаха конете.

— Къде е Нгвеня? — притесни се Мартина.

— Тук съм — отговори приятелят им, който тичаше зад тях с голяма пластмасова кутия в ръце. И той дишаше тежко.

Нгвеня сложи ръце на раменете им и започна да се смее.

— Всичко видях — каза той. — Чаках ви, скрит сред дърветата, и видях как джипът ви преследва. Чух господин Ратклиф и ловците му да ви заплашват. Изчаквах подходящ момент да се намеся, когато забелязах леопарда да се крие в магнолията. Видях, че е готов да нападне. О, Мартина, той е най-красивото животно, което някога съм виждал! Какви цветове само! Козината му блести като слънце, а петната му са като черни диаманти.

Мартина беше твърде разстроена, за да се вълнува от козината на Кан.

— Видя ли какво стана с него? — попита тя.

— Ужасявам се, като си помисля, че може да са стреляли по него.

Нгвеня се ухили:

— Не се тревожи, приятелко, нямаше стрелба. Един от ловците отиде за пушка, но Кан разпори гърдите му с едно мащване на лапата си. Мисля, че този човек ще прекара доста месеци в болница. Отнесоха го заедно с господин Ратклиф в колата. Плъха кървеше и скимтеше

като кученце, но бях близо и го чух да казва: „Операция «Дива котка» трябва да продължи по план“. Не знам какво значи това.

— Но ние знаем — отговори Бен и подаде на Нгвеня листа, който откъсна от регистъра. — Преследването на Кан започва утре в пет сутринта. Трябва да намерим начин да ги спрем.

Нгвеня погледна написаното.

— Слонската скала? Събират се при Слонската скала!? Кои са те, че да влизат на земята на Гого?

— Това казваме и ние — заяви Мартина. — Хубавото е, че това доказва, че Плъха е накарал да арестуват Сейди и баба ми, за да не му пречат. Сега само трябва да уведомим властите.

Нгвеня вдигна пластмасовата кутия. От нея се разплиска кафява течност.

— Това ще ни помогне. В „Мързеливия Джей“ намерих две неща. Открих един сервитьор от племето ндебеле, който може да разкаже много интересни неща за отровата, която му платили да постави във водохранилището за добитък на „Черния орел“. Той призна, че е сложил малко, но се почувствал виновен и не изсипал останалото количество. Неговият баща и дядо му някога гледали добитък и той усетил, че като наранява кравите, посрамва паметта на предците си. Ето защо скрил шишето с отровата в един баобаб в района на „Черния орел“. Обещава да покаже на полицията къде е, ако му намеря друга работа.

— Каза, че си намерил две неща — рече Бен. — Другото бензин ли е?

— Да. Ще яздя до хотела, ще напълня резервоара на някойджип и ще замина за Булавейо, за да отнеса информацията на областния прокурор. Чувал съм, че е честен човек. С малко късмет, баба ти и Гого ще си бъдат вкъщи до вечерта.

— Идваме с теб! — каза Мартина.

Нгвеня поклати глава.

— По-добре е да останете с Мърси и Одило, в случай че има проблем с полицията. Ще ви заведа до селото, преди да тръгна за Булавейо.

— Ще се оправим и сами — каза Мартина. — Мисля, че трябва веднага да тръгваш за Булавейо. Колкото по-бързо убедиш областния прокурор да освободи баба и Сейди, толкова по-добре.

Нгвеня не беше сигурен:

— Ще можете ли да се справите сами?

Бен се усмихна:

— Лесна работа!

* * *

След като Нгвеня препусна на гърба на Червена мъгла, Бен и Мартина поеха по дългия път към селото, който минаваше през скалите и хълмовете в имота на Сейди. На Мартина би й харесало да галопира толкова бързо, колкото позволява теренът, но ездата на Бен не беше толкова добра, а и Мамбо отказваше да бъде командуван.

— Трябаше да вземем Касиди — мърмореше Мартина, докато Мамбо се тътреше уморено. Все едно се бореше за „Оскар“, като се вживяваше в ролята на бедно, измъчено пони, което не е виждало друго, освен тежък труд и мъка. Но истината беше, че е дебел, разглезен и прекарва времето си в ядене и спане.

— Не е виновен конят — великодушно отбеляза Бен. — Май не съм роден за ездач. Следващия път ще си донеса велосипед.

— Много си добър — отвърна Мартина. — Конете знаят, че с теб и убийство би им се разминал, това е проблемът.

— Ти се държиш ангелски с тях и при теб помага — отбеляза Бен. — Разликата е, че умееш да общуваш с тях. Разбират те. Дори леопардът те разбира. Затова се притече на помощ.

— Той не спасяваше мен — запротестира Мартина. — Той дори не ме познава. Вероятно е забелязал господин Рат и го е взел за най-големия гризач, който е виждал, и е решил да закуси...

Бен я гледаше внимателно:

— Сигурна ли си? Искам да кажа, сигурна ли си, че Кан не те познава?

— Извинявай! — каза Мартина, засрамена, че го е крила от най-добрания си приятел. — Чаках удобен момент, за да ти кажа. Бен, той можеше да ме убие, но не го направи. Стоеше над мен и имах усещането, че гледам право в душата му. Беше вълшебно и плашещо едновременно. Не знаех как да ти го разкажа.

Бен се усмихна:

— Не е необходимо. Аз разбрах.

— Бен?

— Да.

— Трябва да го спасим.

— Ще го спасим! Обещавам ти!

— Бен?

Той се усмихна.

— Да, Мартина.

— Благодаря ти, че остана с мен, когато ловците ни гонеха.

Лесно можеше да избягаш. Ти си фантастичен спринтър.

— И ти щеше да направиш същото за мен.

Този път тя му се усмихна.

— Да, щях.

Странно изражение се появи на лицето на Бен.

— Мартина?

В гласа му имаше нещо, което я накара да спре Сироко.

— Бен, какво има? Имаш вид на човек, видял нещо ужасяващо.

— Кан видях онзи ден, нали? — попита той. — Денят, когато паднах във водопада. На рисунката на скалите беше Кан, знам, че беше той. Но кой може да я нарисува там — зад завеса от вода!? За малко не умрях, когато се наведох да я видя. Мислиш ли, че е било предсказание? Смяташ ли, че Грейс е права и че нашите съдби са свързани?

— Не съм сигурна — отговори Мартина, макар че всъщност беше съвсем сигурна, че двамата с Бен са свързани и че той е видял рисунката, когато е трябало да я види, и че неслучайно я е видял. Колкото до това кой я е направил там, може да е била нарисувана преди цял век от същите хора, които са предсказали, че Кан ще скочи върху нея.

Преди да му каже още нещо, Сироко подскочи изплашена. Ако язденето на Джеми не беше научило Мартина да реагира светкавично, момичето щеше да се стовари на земята. Сега само се озова с крака покрай ушите на Сироко и трябваше да се покатери по гривата и отново да я яхне.

Тревата се раздвижи и братовчедът на Нгвеня и приятелите му се изправиха насред пътеката.

Грифин все още беше облечен като гангстер — с мека шапка и жилетка, макар и много мръсни.

— Значи е вярно? — каза той. — Детето, което язди бял жираф, наистина има власт над всички животни. Коне, птици, дори леопарди — той се засмя. — Новините пътуват бързо из нашия край.

— Какво искаш? — запита Бен, като доближи Мамбо до Сироко.

Грифин се пресегна и сграбчи поводите на двета коня, а Мартина я лъхна дъх на одеколон.

— Искам приятелката ти да ми помогне да решава проблема, който имам с един леопард.

Мартина беше бясна. Знаеше, че едно смушковане би накарало арабската кобила да препусне като вятър по хълма, оставяйки Грифин и алчните му приятелчета иманяри да ѝ дишат праха, но това означава да изостави Бен и Мамбо на съдбата им, а не би го направила за нищо на света.

— Знам какво искаш — каза тя презрително. — Искаш да ме използваш, за да контролираш леопарда, да го намериш и убиеш. Мислиш, че Кан ще те заведе до съкровището на Лобенгула.

Грифин се ухили с вълчата си усмивка.

— Значи си чула за нашия план. Може да си права, може и да не си. Казах ти, че ако ни съдействуваш с леопарда, ще ти дадем малко злато или дори диамант.

— Не бих ти съдействала, дори животът ми да зависи от това.

— Може и така да стане — сухо отвърна Грифин.

XVI.

Един час след като операция „Дива котка“ официално бе започнала, Мартина се опитваше да балансира върху една щайга в някакъв мръсен склад, закован с дъски. Това място явно някога е било магазин, а сега Мартина надничаше през една пролука към похитителите си. Двама от тях спяха върху тезгая — единият, завит с раздърпано одеяло, другият върху вехт матрак. Грифин също не остана дълго на крак. Седеше на верандата, ровеше вяло в жарта, останала от огъня предишната вечер, и от време на време стискаше глава, сякаш искаше да се увери, че е неговата.

Мартина се надяваше да има болезнен махмурлук или още по-добре — мигрена, заради която да му направят лоботомия^[1]. Беше му бясна! Той и гадните му приятелчета държаха в плен двамата с Бен вече почти денонощие. Отвлякоха ги около девет сутринта и до шест вечерта ги оставиха без храна и вода, защото Мартина отказа да даде на Грифин каквато и да е информация за дарбата си.

— Твоя работа, щом искаш ти и приятелят ти да умрете от глад — каза той. — За теб ще е по-лесно да говориш.

— Ние не сме престъпници — добави един от хората му. — Не се тревожи, няма да ви сторим зло. Само търсим съкровище, което напразно лежи някъде в земята, а всеки предприемчив мъж от племето ндебеле има право да се радва на златните му плодове, ако успее да го намери.

Накрая двамата с Бен бяха толкова гладни и жадни, че Мартина съчини история за това как има сила да гадае по чаени листенца, сварени в сок на аloe и коралово дърво^[2]. Обясни, че отварата е силно отровна и не бива да се пие, но тя ще я прецеди по специален начин. Грифин веднага хукна да търси съставките, а Мартина се съсредоточи над канчето и се престори на шокирана да види в листенцата, че господин Ратклиф организира голямо преследване на леопарда, което ще започне от Слонската скала в пет часа сутринта на следващия ден.

Тази информация спечели вода за двамата с Бен, а също и вечеря от садза, шкембе и други говежди дреболии, които не ставаха за ядене. Месото вонеше толкова отвратително, че само от миризмата им се догади и се задоволиха с малко садза.

Мартина каза на Грифин за лова съвсем умишлено. Знаеше, че той ще иска да стигне до леопарда преди Ратклиф и че с Бен все никак ще успеят да избягат и да спасят Кан. Не ѝ хрумна, че иманярите ще са нетърпеливи да хванат Кан първи и че ще влачат и тях двамата с Бен из хълмовете в Матопо чак до един часа през нощта, за да накарат леопарда да излезе от леговището си. Мартина имаше чувството, че не е спала от седмици, и почти плачеше от умора.

Рано сутринта ги заключиха в този прашен склад без прозорци само с бутилка вода. Наоколо се търкаляха една дървена щайга и два чувала. Грифин беше решил, че чувалите стават за легла. Навън, в порутения магазин, иманярите продължиха да пият бира.

Мартина не можа да мигне. Едно от многото неща, които я държаха будна, беше притеснението, че спасителният й комплект все още виси вързан за седлото на Сироко. Закачи го там, докато яздеше, за да не се нарани с швейцарското си ножче, ако падне от коня и торбичката се окаже под нея. Не можеше да знае за появата на Грифин и компания.

Сега се чувстваше като развалина. Косата й стърчеше на всички страни и Мартина беше готова на всичко за един душ. Надникна през процепа и с удоволствие отбеляза, че Грифин изглежда по-зле и от нея. Бен пък седеше по турски на пода, с длани на бедрата и затворени очи — въплъщение на самото спокойствие.

— Не разбирам как може да седиш толкова спокойно, докато ловците на Пльха преследват Кан — каза Мартина обвинително и слезе от нестабилния си пост. — Той може да лежи кървящ някъде. Не те ли е грижа какво става с него?

Бен отвори очи.

— Мисля, че вече знаеш отговора на този въпрос.

Момчето грациозно се изправи на крака и започна да проучва всеки сантиметър от склада — стените, пода и тавана.

— Какво правиш?

Бен не отговори. Долепи нос до ръждясала водопроводна тръба и така дълго я зяпа, че накрая стана кривоглед.

Мартина се притесни, че стресът от изминалата седмица му се е отразил по-зле, отколкото тя предполагаше.

— Бен, ела и седни! — подканни го тя. — Съжалявам за онова, което казах за Кан. Знам, че те е грижа за него, колкото и мен.

Бен продължи да се взира в тръбата.

— Мартина, какво ни каза Нгвеня за „кошмар на лъвовете“?

— За какво говориш?

— Сериозно. Помниш ли какво каза?

Тя въздъхна.

— Разбира се. Каза: „Където има от тези мравки, няма лъвове. И змии не се намират край тях“.

Бен се ухили.

— Така си и мислех. Лягай на земята! Имам идея.

---

[1] Лоботомия — хирургична операция на главния мозък. —
Б.ред. ↑

[2] Коралово дърво (*Erythrina lysistemon*, или *Lucky Bean Tree*) —
дърво от семейство Магнолиеви, чиято родина е Африка. Наречено е
така заради красивите му цветове, подобни на червен корал. Използва
се в медицината като антибактериално средство. Мнозина вярват, че
семената му притежават магическа сила, и изработват от тях
талисмани за късмет. — Б.ред. ↑

XVII.

Стените на стария магазин бяха мръснобежови, но Бен предполагаше, че някога са били варосани. Той отчупи парче от щайгата и с него изрони малко мазилка. После нацапа лицето на Мартина и то побеля като на вампир.

— Същият цвят като на господин Плъх — подразни я Бен и си заслужи едно цапване по бузата.

Момчето надникна през процепа и след като се увери, че приятелите на Грифин спят, забълска и завика „Помощ!“, за да привлече вниманието на шефа им.

— Какво искаш? — изрева Грифин през вратата. — Да не мислиш, че това е хотел, където може да си поръчаш закуска!

— Грифин, спешно е! — изкрештя Бен. — Мартина е болна.

— Не вярвам! — дойде отговорът. — Това е някакъв номер. Не се тревожи, няма да ви нараним. Ще ви пуснем да си ходите, когато намерим леопарда.

— Грифин, ами ако ѝ се случи нещо? Няма ли да ти тежи на съвестта?

Последва дълга пауза, после ключът се превъртя и ръждясалата метална врата се отвори със скърцане. Грифин подозрително надникна в помещението. Очите му бяха кървяси, вонеше на бира. Като забеляза пребледнялата Мартина да лежи просната на пода, той се ужаси.

— Ей! — възклика той, като пристъпи в стаята и заключи вратата зад гърба си. — Какво е станало? Какво ѝ е?

— Има хипогликемия^[1] — сериозно обясни Бен. — Кръвната ѝ захар е паднала. Спешно се нуждае от сладка напитка, газирана, или дори само захар във вода. Ако приеме това, ще се оправи. Иначе...

— Иначе какво?

— Не съм съвсем сигурен — каза Бен. — Но вероятно ще е лошо.

На свой ред Мартина се преви на земята и издаде звук, сякаш се задушава.

— Мвали, не ни изоставяй сега! — извика Грифин. После отключи вратата. — Имам бутилка със сметанов шейк, но нямаме хладилник и е топъл. Става ли?

Бен се усмихна победоносно.

— Идеално!

* * *

Половин час по-късно Бен и Мартина препускаха в лек галоп към хълма, където за първи път срещнаха Кан. Бяха завързали Мамбо редом до Сироко, за да са сигурни, че ще върви и няма да им създава неприятности.

Мартина не можеше да се научуди на гениалния план на Бен, нито на дързостта му да го осъществи. Момчето и за секунда не загуби самообладание.

— Как се сети? — попита тя и дръпна юздите, за да накара конете да забавят ход и да си поемат дъх. — Какво те подсети за „кошмар на лъзовете“?

— Една мравка пълзеше по крака ми, докато седях на пода, и ме накара да се замисля, че щом в килията ни има обикновени мравки, сигурно има и хапещи. Стори ми се отлична идея да превърнем „кошмар на лъзовете“ във враг на ловците на леопарди.

Мартина се изкикоти:

— И още как!

Грифин наистина донесе сметанов шейк в пластмасова чаша, „за да не ви хрумне някоя щуротия“, а Бен го отпрати, като обясни, че Мартина трябва да остане на спокойствие, но скоро ще го уведоми как е. После изля тънка струйка от тръбата до вратата, а останалото изсипа върху чувалите, на които спаха, като остави по едно сухо ъгълче.

Привлечени от захарта, мравките маршируваха в широка черна колона от тръбата надолу по стената, по пода и до прага. Скоро многобройната мравешка армия превърна чувалите в блещукащи черни правоъгълници. Бен ги мушна внимателно зад дървената щайга, като ги държеше за ъгълчетата.

Щом прецени, че мравките са достатъчно, Бен помогна на Мартина да избърше варта от лицето си и повика Грифин. Мартина пощипа бузите си, за да ги зачерви и да възвърне здравия си вид. Задачата й беше да се престори, че е готова да обсъди с Грифин как да им помогне да намерят леопарда, щом от това зависи скорошното им освобождаване. Трябаше да го задържи колкото може по-дълго на прага, за да пропълзят мравките под крачолите му.

Но планът им за малко да се провали. Грифин се успокои, че Мартина си е възвърнала силите и понечи веднага да си тръгне. Мартина трябаше да имитира втори припадък, за да го задържи в помещението. Бен използва объркването и изсипа остатъците от шейка по обувките на Грифин, за да привлече мравките.

Няколко секунди по-късно Грифин нададе зверски вик. Отключи вратата на склада и изхвръкна навън в мрачната утрин. Подскачаше и се чешеше като луд. Приятелите му се изправиха с мътни погледи. Щом видяха отворената врата на склада с ключ в ключалката, те се втурнаха вътре, но Мартина и Бен бяха готови с чувалите. С едно замахване изпратиха рояци хапещи мравки отгоре им. Мъжете започнаха да късат дрехите си, викаха, псуваха и хукнаха след Грифин към храстите. Никой вече не можеше да попречи на бягството на затворниците.

Сега Мартина и Бен се опитваха да намерят Кан, без да знаят дали ловците не са ги изпреварили. Двойка черни орли и няколко лешояда кръжаха над хълма, където Мартина срещна Кан за първи път, и тя се уплаши от мисълта за най-лошото. Но Бен обясни, че хищните птици често се реят в небето над ловните места в очакване на лесна плячка.

Децата продължиха пътя си, но изведнъж от един храсталак изскочи Одило. Обикновено тъжното му лице сега бе озарено от усмивка. Сироко се подплаши, но този път Мартина беше подгответа и се задържа на седлото.

— Моля ви, приятели, върнете се веднага в хотел „Черния орел“!
— каза Одило, протягайки ръка към всеки от тях за африканско ръкостискане. — Веднага! Нгвеня дойде в селото с баба ви и Сейди преди няма и час. Търсят ви!

— Баба ми и Сейди са свободни? — извика Мартина. — Това е чудесно! Добре ли са? Оттеглени ли са обвиненията?

— Да — отговори Одило, — но са много изплашени, защото им казахме, че не сме ви виждали от вчера. Нгвена също е разтревожен. Ядосва се, че не ви е изпратил до селото. Сега ви търси из хълмовете. Къде бяхте?

Мартина се развълнува от новината, че баба й е жива и здрава, но знаеше, че всяка секунда е ценна, ако искат да стигнат до Кан навреме. Разказа набързо за нощта в плен на Грифин и приятелите му, като пропусна частта с „врага на лъловете“. Остави подробностите за друг път.

Лицето на Одило прие обичайното си печално изражение.

— Съжалявам — рече той. — Синът ми, дори като момче, винаги е бил много, много умен. Мечтаеше да учи в университет за адвокат, но след училище се събра с тези хора и те му объркаха главата с приказки какъв живот би имал, ако открият съкровището. Сега говори само за злато, злато, злато. Казвам му: „Грифин, от това няма да излезе нищо добро. Ще свършиш в затвора!“.

Одило погледна Мартина.

— Съжалявам за това, което ви е сторил, особено след като ти спаси дъщеря ни с лекарството си.

В далечината се разнесоха изстрели. Сироко се разтанцува уплашено и започна да рие земята с копита. Докато се опитваше да овладее арабската кобила, в гърлото на Мартина сякаш се появи буца. Бен смушка Мамбо.

— Трябва да тръгваме! — викна той към Мартина.

— Да, да — съгласи се Одило недоразbral. — Трябва да се върнете при Гого и баба ви в „Черния орел“.

— Съжалявам, Одило — каза Мартина. — Не можем, докато не намерим Кан. Опитваме се да го спасим от ловците на господин Рат.

Одило не повярва на ушите си.

— Това е лудост! — запротестира той. — Господин Ратклиф и ловците му са много опасни. Това е работа на полицията. Моля ви, деца, върнете се у дома при Гого и баба си! Елате с мен!

Мартина решително вдигна брадичка.

— Кажи на баба, че я обичам и нямам търпение да я видя. Кажи й, че се надявам, че тя разбира защо не можем да дойдем веднага. Точно сега трябва да спазим едно обещание.

[1] Хипогликемия — ниско съдържание на захар в кръвта.
Тежките пристъпи на хипогликемия са опасни за живота. — Б.ред. ↑

XVIII.

Галопираха бясно, когато зърнаха нещо толкова неочеквано и страшно, че дори на Мамбо му дойде в повече. Понито се закова и Бен прелетя над главата му. За щастие не се удари много. Сироко се вдигна на задни крака и понечи да избяга, та се наложи Мартина да слезе от гърба й, за да я успокои. После всички застинаха онемели от почти мистичната сцена, която се разкри пред очите им.

Под ниското, притъмняло небе десет лешояда бяха накацали в кръг на земята. Прегърбени и със сиви крила като тоги, с повдигнати рамене и всевиждащи очи, те приличаха на съдии, които съскат, грачат и се кълват един друг над нещо, което децата не виждаха. В центъра на кръга стоеше Знахарят — с огърлица от рогове, колан от пера на щраус и леопардова препаска.

Мартина и Бен излязоха от вцепенението и пристъпиха напред. В краката на Знахаря имаше лепкава локва кръв и бръмчащи мухи.

— Закъсняхте! — каза той. — Хората на господин Рат застреляха леопарда.

Знахарят постави ръка близо до сърцето си, за да покаже къде е ударил смъртоносния куршум.

Мириз на алкохол лъхна Бен и Мартина.

— Не! — извика Мартина. — Не може да е мъртъв! Просто не може! Обещах му да го спася...

— И аз не вярвам — каза Бен. — Много е тихо. Ако леопардът беше мъртъв, ловците щяха да празнуват. Щеше да има следи от тялото, докато са го качвали в джипа. И лешоядите нямаше да са тук. Щяха да кръжат над трупа, може би и над джипа.

Знахарят размаха ръце и лешоядите се разлетяха — зловещ облак от пляскащи тъмни крила.

— Не казах, че е мъртъв — леко раздразнен продължи той, — но умира. Хукна да спасява живота си и ловците са подире му. Скоро търсачите на съкровището на Лобенгула също ще са по петите му.

— Помогни ни! — помоли Мартина. — Хвърли костите и ни кажи как да стигнем до него преди тях!

Знахарят остро се изсмя.

— Ти ме посрани пред моето племе, пред хората, които вярват, че аз съм най-добрият лечител в Зимбабве. Направи ме на глупак, а сега очакваш да ти помогна. Мечтай си, дете! Върви при твоята приятелка сангома и потърси помощ от нея. Да видим тя дали може да ти каже къде е леопардът.

— Първо, не съм те посранила! — ядосано отвърна Мартина. — Ти сам се посрани! Преди да дойдеш, Мърси каза, че си най-талантливият знахар в Зимбабве. Можеше да останеш трезвен, докато излекуваш болното дете. Сам избра да се напиеш и да заприличаш на глупак. Колкото до моята приятелка, Грейс щеше да ми каже къде е леопардът, ако беше тук. Но тя е на хиляди километри, а ти си тук. Не знам с какво те е подкупил Грифин, за да му кажеш, че леопардът трябва да умре, за да намери съкровището, макар че се досещам. Но това няма значение. Стореното — сторено. Сега имаш възможност да поправиш нещата. Ще го направиш ли?

За момент единственият звук, който се чуваше, бяха зловещите крясъци на лешоядите. Мартина започна да проумява ужасяващата истина за това, което току-що направи. Беше се скарала с един от най-влиятелните хора в Матопо и сега трябваше да си плати за това.

Погледна към Бен — той я зяпаشه с удивление. Знахарят, който в началото на речта ѝ извади кафява бутилка изпод препаската си и тъкмо се канеше да отпие, я запрати далече от себе си. Шишето се удари в някакъв камък и се разби на парченца. Отвътре рука бистра течност.

— За тези думи мога да те прокълна — каза той тихо. — Предупредих те тази сутрин, но ти изрече истината по начин, по който може да го направи само един външен човек. За мен е срамно да я чуя, но не мога да я отрека. Това нещо, тази отрова, ме е завладяла и не съм намерил нито трева, нито билка, които да ме излекуват. То е като питон около шията ми, който ме души. Хора като Грифин подхранват този питон, носят ми тези кафяви шишета, за да им помогна в злото им търсене. А аз съм твърде слаб, за да устоя.

— Няма ли кой да ти помогне? — попита Бен.

Знахарят сякаш не го чу. Свали церемониалната си торбичка, отстъпи встрани от бръмчащата червена локва и погледна Мартина в лицето.

— Ти ме унижи пред племето и аз няма да го забравя — каза той.
— Но ще помня и още нещо. Ако не беше ти и лекарството на твоята сангома, бебето можеше да е мъртво.

— Нямах представа, че лекарството на Грейс ще помогне на Емелия, докато не каза името на растението — меко отвърна Мартина. Гневът ѝ се беше уталожил и след като Знахарят беше съbral смелост да си признае, че алкохолът изсмуква силите му, тя изпитваше нужда да го успокои.

Знахарят поклати глава.

— Ще хвърля костите и ще ти кажа това, което искаш да знаеш. Може би имаш още време да спасиш приятеля си.

Той приклекна и започна да пее под носа си — не можеше да се каже дали е на езика ндебеле, или на някакъв стар африкански диалект. Грубите му ръце със суha и олющена кожа като на слон пръснаха костите по червеникавата земя. Мартина положи огромни усилия да си представи Кан в безопасност, здрав и щастлив и отново го видя на планинския склон в Савубона, златист и изпълнен с живот.

Знахарят вдигна поглед от костите.

— Онзи, който най-добре разчете знаците, ще намери пръв леопарда.

— О! — отрони Бен.

„Това няма да ни помогне много“ — помисли Мартина.

Но Знахарят не беше довършил. Обърна се и към двамата, а очите му гледаха Мартина.

— Вие сте свързани един с друг, но ще бъдете разделени. Когато това се случи, разчитайте на къщата на пчелите!

XIX.

— Не е много за начало, а трява и да разберем знаците преди ловците — отбеляза Мартина, като смушка Сироко да тръгва. Момичето едва овладя паниката си при мисълта, че животът напуска Кан. — Те имат голяма преднина.

— Не е много наистина — съгласи се Бен. Беше се навел и внимаваше за следи или петна от кръв по земята. — Но захарят ни каза нещо, което може да е важно. Каза, че ще бъдем разделени. Сега, когато го знаем, може да успеем да го предотвратим.

Мартина внезапно си спомни за разговора си с Грейс, преди да тръгне от Савубона — точно онзи момент, когато казваше, че би могла да избегне всичко лошо по пътя си, щом нейната съдба е изписана в рисунките.

— Може да опитаме — отговори тя, — но наистина не мисля, че става така. Грейс казва, че ако човек може да види бъдещето си, ще избере само хубавото и лесното. Така никога няма да се поучи от грешките си и да преживее важните неща в живота, защото най-често те са и най-трудните. Но ми се вижда чудно, че и Грейс, и захарят казват, че сме свързани. Какво имаше предвид лечителят, когато каза да разчитаме на къщата на пчелите?

— Не знам — каза Бен отнесено. Бяха стигнали до една гола скала, спускаща се до някаква река — най-голямото предизвикателство за следотърсача. — Може би трябва да търсим кошери, а може да е име на къща или дори на хълм.

Бен слезе от Мамбо. Отне му няколко минути, за да открие част от кървав отпечатък в цепнатината на един камък. Малко по-нататък забеляза и петно кръв.

— Те са точно след него. Ще ми се Тендай да е тук. Той има невероятно око. Ще ми трябват години да науча и половината от онова, което той знае за следите.

Мартина беше на тръни. Тревожеше се какво ще стане, ако не намерят леопарда, но още повече се тревожеше какво ще стане, като го

открият. Когато се наложи да спасява Джеми, тя го направи със съзнанието, че той е едно мило, красivo създание, което никога няма да я нарани. Двамата с Бен изобщо не бяха мислили как ще спасят Кан. Ако е ранен, той ще напада всекиго. По-вероятно е да ѝ откъсне главата, отколкото да лежи и да я чака да призове дарбата си.

Бен беше застанал на ръба на водата.

— Мартина, изглежда, че Кан и ловците са прекосили реката на това място. Май ще трябва да минем пеша.

Мартина отвори уста да каже, че най-добре ще направят, ако препуснат до „Черния орел“ и накарат Сейди и баба ѝ да извикат полиция. Но това щеше да им отнеме часове. Не, тя и Бен трябваше да побързат и да се надяват на най-доброто.

— Добре — отговори тя и попипа спасителния си комплект, за да се увери, че е добре пристегнат. — Да напоим конете и да ги вържем на сянка.

За Бен не беше трудно да проследи мъжете през реката, тъй като ботушите им бяха оставили кални следи по плоските камъни на отсрещния бряг, които още не бяха напълно изсъхнали. Там, където камъните се смениха с трева, се появиха две едва забележими леопардови следи — едната беше размазана и разкривена. После следите изведнъж изчезваха, сякаш Кан се беше изпарил във въздуха. Очевидно тук ловците доста време бяха търсили следи, преди да поемат в посоката, в която за последно е вървял леопардът.

Бен се бавеше около речния бряг.

— Да тръгваме! — нетърпеливо го подканни Мартина. — Ще трябва да тичаме, ако искаме да настигнем ловците.

Бен не помръдна.

— Нещо не е наред. Местните вярват, че дори след като всички леопарди в Зимбабве изчезнат, Кан ще оцелее, защото е умен и ловък. Помниш ли какво ти казах за теорията на Тендей — когато хората преминават през река, подсъзнателно я пресичат винаги в посоката, в която са се отправили, дори и да желаят да я скрият?

— Но това са хора — отговори Мартина. — Един леопард не би мислил по този начин.

— Вероятно не. Но ние знаем, че Кан не е обикновен леопард. Следите показват, че докато е прекосявал реката е вървял на югозапад, а когато излиза на брега, е тръгнал право на юг. Ами ако се опитва да

заблуди преследвачите? Ако се е върнал по дирите си и после е газил във водата известно време?

Мартина почти обезумя, но знаеше, че цялото бързане на света няма да помогне, ако не разчетат правилно знаците и се озоват на погрешно място.

— Добре — каза тя. — Да опитаме.

* * *

Десет минути по-късно Бен нададе триумфален вик. На около петдесет метра по-надолу от мястото, откъдето тръгнаха, намери няколко преобрънати речни камъчета на брега — все още тъмни и влажни от мократа почва.

— Това показва, че са обърнати насекоро — обясни той на Мартина.

Следващото, което забеляза, беше кълбо изцапана с кръв паяжина, свалена от един храст. От тук нататък вървяха бързо. След като се е отдалечил от реката, леопардът е започнал да кърви повече и беше лесно, особено за Бен, да следва кървавата дирия. Момчето ловко се промъкваше из гората, Мартина се опитваше да не изостава. Между дърветата пред нея се мяркаха само сините му дънки и тениска. Внезапно го чу да вика:

— Мартина, мисля, че е тук, горе. Това не е ли Заешката скала — хълма, за който ни разказваше Нгвеня?

Една ръка затисна устата ѝ. Остра миризма на одеколон и шкембе едва не я задуши. Грифин! Той я издърпа встрани от пътеката и я вкара в един ров почти без да издаде звук.

Бен замръзна на пътеката, когато Мартина не отговори. Обърна се назад:

— Мартина? Мартина!

Веднага предположи, че е отвлечена или по-лошо. Момчето хукна обратно и започна да изучава земята на мястото, където за последно я видя. Беше така погълнат от задачата си, че не забеляза ловците.

— Какво неочеквано удоволствие — провлече вкиснато управителят на хижата в „Мързеливия Джей“, а рошавият му рус

мустак подскочи. Беше с един от ловците, които заобиколиха Мартина и Бен в гората.

Бен все още имаше шанс да избяга, но не искаше, преди да разбере къде е Мартина и дали ловците не са я отвели.

— Къде е гаджето ти? — попита управителят, като с това отговори поне на един от въпросите на Бен. — Имам сметки за уреждане с нея.

— И аз мисля, че тя има сметки за уреждане с вас — хладно отвърна Бен. — За съжаление не е тук в момента. В „Черния орел“ е с баба си и полицията е на път да ви арестува за навлизане в чужд имот.

Управителят се засмя.

— Местната полиция е на заплата при господин Ратклиф, когото вие много обидихте. На твоето място не бих разчитал на тях да се появят като рицари на бели коне. Те знайат, че сме тук. Сега ще те попитам за последен път. Къде е приятелката ти? Какво викаше преди малко — Мери?

— Ако говорите за моята приятелка, името ѝ е Сюзън — каза Бен. — И както ви казах, тя е в хотела. Виках кучето на госпожа Скот, Магнус. Наричам го Маги.

В близкия ров Мартина слушаше с ужас. Ако Грифин не я държеше като в менгеме, щеше да изскочи от рова и да се появи пред ловците, независимо от последствията.

— Ти си ужасен лъжец — каза управителят на Бен, — и ако продължаваш да лъжеш, ще ме ядосаш!

Бен сви рамене.

— Ами това е положението. Щом мислиш, че лъжа, намери сам Сюзън. Да я виждаш някъде?

— Не — призна ловецът. — Но не виждам и кучето ти.

— Защото избяга, когато видя леопарда — каза Бен.

— Леопардът! — извика мъжът. — Къде е той?

— Леопардът, когото застреляхте? — попита Бен. — Наистина ли мислиш, че ще ви кажа къде е отишъл, та да го довършите? Както и да е. Мен ме чакат в „Черния орел“, така че трябва да тръгвам.

Ловецът вдигна заплашително пушката си.

— Никъде няма да ходиш! Ще ни покажеш къде се крие леопардът!

— И защо, за бога, бих го направил? — изуми се Бен.

— Ърнест, свали пушката и спри да се държиш като бандит — нареди управителят сърдито. — Виж, хлапе, може и да не знаеш, но за главата на леопарда има възнаграждение. Хиляда долара — жив или мъртъв. Твои са, ако ни заведеш при него.

Бен се ухили.

— В такъв случай, последвайте ме.

XX.

Грифин изчака, докато гукането на един гълъб не остана единственият звук, който се чуваше. Тогава свали ръка от устата на Мартина и я избута доста грубо от рова. Беше свалил бялата си риза и шапката и носеше само лекъносаната черна жилетка и панталоните. Лицето, вратът и голите му ръце бяха подути от ухапванията на мравките. Имаше вид на болен от някаква гнусна болест.

— Имаш късмет с такъв приятел — каза той. — Верни приятели, които ще те защитят на всяка цена — това не се среща често в наши дни.

— Да, и ти щеше да срещнеш такъв приятел, ако беше отишъл да учиш право, както баща ти каза, че си искал, вместо да се мотаеш с някакви неудачници в търсене на злато и диаманти, които не ви принадлежат — хладно отбеляза Мартина.

— Тате помни мечтата ми? — възклика Грифин. По лицето му премина сянка на копнеж, но той бързо се окопити и се намръщи. — Много си млада, за да разбираш живота. Невинаги е лесно.

После я побутна:

— Имах намерение да съм добър с теб и приятеля ти, но вие ме изиграхте и заради вас ме нападна „кошмарът на лъзовете“. Имаш ли представа какви са ухапванията им? Като че ли те пробождат с нажежена до червено игла. Така че сега имаш два варианта. Ще ми помогнеш или ще си платиш. Леопардът е пристрелян и знахарят казва, че умира. Може би вече е мъртъв. Използвай дарбата си, за да ми кажеш къде е! Преди залез-слънце предсказанието ще бъде изпълнено. В последното убежище на краля на леопардите аз ще намеря кралското съкровище.

— Знахарят ли ти е казал това? — възклика разочаровано Мартина. Наистина вярваше, че той може да се промени.

— Не — отвърна Грифин. — Дадох на упорития стар пияница малко вино в замяна на предсказание, но той счупи бутилката в един камък и започна да ме обижда. Каза, че леопардът умира и аз си губя

времето. За късмет открих вашите следи долу при реката и ви проследих дотук.

Той я раздруса за рамото.

— Хайде, да вървим да намерим леопарда!

Мартина направи две крачки по пътеката, по която бяха тръгнали Бен и ловците, но Грифин изви ръката й толкова грубо, че тя потрепери.

— Без повече номера! — извика той. — Чух приятеля ти да казва, че леопардът е на хълма Заешката скала. Тръгвай!

* * *

Изкачването до върха се превърна в агония за Мартина. Беше изморена, гладна, жадна и с всяка мъчителна стъпка очакваше да се натъкнат на окървавеното тяло на Кан и тогава ще трябва да се справи с Грифин, който ще иска да изхвърли мъртвото тяло, за да търси кралското съкровище.

Опита се да обмисли план за бягство, но мозъкът й отказваше да работи. А и Грифин плътно я следваше по петите. Нямаше сила да използва спасителния си комплект — не че в него имаше нещо, което би й помогнало в момента. Непрекъснато си спомняше думите на Знахаря: Вие сте свързани, но ще ви разделят. Когато това се случи, разчитайте на „къщата на пчелите“.

„Каква е тая «къща на пчелите»?“ — отчаяно си блъскаше главата Мартина.

В далечината се чу вой на полицейска сирена. Беше толкова неочеквано, че Грифин, който тъкмо прескачаše два камъка, загуби равновесие и се подхлъзна.

Мартина се възползва от възможността да избяга. Трябваше някак да стигне до върха на хълма и да сигнализира на полицията. Друга надежда нямаше. И тя тръгна нагоре, като заставяше изнурените си крака да стъпват един пред друг. Грифин бързо я последва. Мартина се чувстваше като в сънищата си — когато я преследва неизвестен нападател, а краката й не искат да я слушат и не помръдват.

Само след няколко секунди Грифин щеше да я сграбчи и този път ги нямаше нито Кан, нито Бен или Нгвеня, за да я спасят. Потта се

стичаше по лицето ѝ, влизаше в очите, пареше и замъгляваше зрението ѝ. През червена мъгла видя нещо обемно и тъмно да виси от едно дърво. Наоколо му кръжаха черни петънца.

Къщата на пчелите!

Както тичаше, Мартина грабна от земята един камък, хвърли го с всичка сила към пчелното гнездо. То се залюля ужасяващо, после застинава за миг във въздуха и се стовари на земята, а на мястото му остана черен облак пчели.

Роякът свърна към нея с такова силно бръмчене, че звукът отекна в гърдите ѝ като басите на китара. Мартина се хвърли на земята и застинава неподвижно. Над нея премина бръмчаща вихрушка и малко след това тя чу ужасен вик. Пчелите бяха нападнали Грифин. Той се обърна и хукна надолу по планинския склон.

Мартина скочи на крака, олюля се и се препъна. Единственото ѝ желание беше да стигне до върха, откъдето можеше да я забележат. Точно в подножието му момичето настъпи парче пчлен воськ, което залепна за подметката ѝ. Мартина спря, за да го махне, и точно тогава...

... земята се отвори под краката ѝ.

Мартина започна да пада и падаше, падаше, а с нея се изсипваше лавина от пръст. Всеки път, щом си помислеше, че е стигнала дъното, земята отново се отваряше и момичето пак започваше да пропада.

Когато накрая наистина стигна дъното, пръстта продължаваше да я засипва. Влажна, хладна пръст, която миришеше на червеи и гниещи листа. Тя пълнеше устата, очите и ушите ѝ и при всеки опит да я изплюе или отмахне, се сипеше все повече. Мартина се давеше. Не можеше да диша.

Секунди преди да изчезне и последният лъч дневна светлина, тя видя Кан. Той се опитваше да се добере до нея през буците пръст, въпреки че тя не знаеше дали иска да я спаси, или да я нападне. Разбираше само, че е на път да бъде погребана жива.

Внезапно всичко стана черно и тихо. Пръстта спря да пада и Мартина отново можеше да диша. Предпазливо огледа ръцете и краката си. Боляха я, но май нямаше нищо счупено. Поне не още. Но знае ли какво е намислил Кан? Може би просто ще я схруска цялата? Тя наостри уши. Готовеше ли се да скочи? Мартина откопча спасителния комплект и затърси фенерчето.

Нямаше го!

Паниката я заля като океански прилив. Усещането беше болезнено, сякаш я намушкаха с нож в корема. Не може да бъде! Спасителният комплект ѝ помагаше по време на всяко приключение и всяка беда, които преживя, откакто пристигна в Африка. Но не само предметите в него ѝ служеха в трудните моменти. Всеки от тях ѝ бе подарен от някого, на когото държи — от семейство Морисън в Англия, от Грейс, от Тендейл, от Гуин Томас и дори от най-вбесяващото я момче в училище „Каракал“, Клодис. Те сякаш ѝ даваха сили, а сега чантичката беше почти празна.

Мартина не разбираше. Спасителният комплект беше винаги с нея, не го оставяше никъде, с изключение на няколкото часа предишната нощ, когато го забрави до огъня, след случилото се с бебето Емелия. Мартина не можеше да повярва, че розовото ѝ фенерче, швейцарското ножче и другите предмети биха представлявали интерес за някой от изморените жители на селото. Кой тогава? Знахарят? Съмняващо се. Кучетата? Някое скитащо нощно животно?

Образ на пърхащи мигли и дълга жълта човка се появи в главата на Мартина. „Магнус!“ — възклика тя.

Иронията на случващото се я зашемети. Избяга от хора, търсачи на съкровище, само за да я ограби птица, търсач на съкровища. А сега е сама в тъмнината с най-опасното животно на света — ранен леопард.

XXI.

Кан изрева заплашително. Тишината и мастилението мрак сякаш усилиха рева му. Мартина се сви на топка. Ако можеше да види очите му, щеше да опита да приложи дарбата си, за да спре нападнието му, но без светлина беше безсилна.

Без да променя позицията си, тя отвори торбичката и зарови из нея с надежда да открие нещо животоспасяващо, което е пропусната първия път. Но освен лекарството против главоболие на Грейс и тубичката с лепило, друго нямаше. Птицата бе свършила дяволски добра работа и бе свила всички лъскави предмети. Странно, въпреки това торбичката бе доста тежка. Ето защо Мартина не бе забелязала по-рано липсата.

Тя дръпна ципа на вътрешното отделение, което рядко използваше, и пръстите й докоснаха нещо твърдо и гладко. Свещи! Зад тях имаше смачкана кутия кибрит. Бяха ги взели с Бен, когато тръгваха от къщата, и ги прибра в торбичката, без да се замисля.

Не чуваше Кан, но усещаше, че е наблизо. Щеше да е по-спокойна, ако и той невижда в тъмното, но Мартина знаеше, че леопардите са нощи животни и виждат отлично в мрака. По всяка вероятност Кан следеше всяко нейно движение.

Мартина драсна клечка кибрит и я доближи до фитила. Кан изръмжа при изпращянето на свещта и появата на колебливата жълта светлинка. Както предполагаше, леопардът беше доста близо до нея, но не беше в поза за скок. Лежеше в гладка вдълбнатина на каменния под. Гръденят му кош се издигаше и спускаше забързано. Дишаше на пресекулки. Скоро Мартина разбра защо. Леопардът лежеше в локва гъста, тъмна кръв, която оцветяваше златистата му козина в алено. На гърдите му зееше голяма рана.

Очите на Мартина се наляха със сълзи. Тя забрави страхът, забрави, че Кан е хищник, забрави всичко, освен че е обещала да го защитава и че се провали.

— Кан — прошепна тя. — Съжалявам!

Очите на животното бяха пълни с болка. Той се надигна с усилие и се отправи колебливо към едно закътано място. Мартина вдигна свещта, за да може олюляващият се пламък да го осветява. Животното пиеше вода от малка вадичка. Следите от водата по гладките камъни показваха, че оттук някога е извидал голям поток, дори може би подземна река, но явно изворът бе пресъхнал с времето и сега от него се проточваше само тънка струйка вода.

Леопардът пи дълго, после се върна във вдълбнатината и легна. На пода под гърдите му продължаваше обилно да се стича кръв. Той изръмжа кратко на себе си и заблиза окървавените си лапи.

Мартина се отчая. Истинска мъка бе да вижда как това гордо, великолепно животно постепенно губи сили. Беше убедена, че леопардът ще умре до час, ако продължава да губи кръв.

Кан страдаше истински и не представляваше заплаха за Мартина. Тя бавно се изправи и се заоглежда наоколо. Скоро се убеди, че положението им е отчайващо. Кухината, в която се намираха, изглежда бе край на тунел, прокопан от водата. Сега тунелът бе препречен от огромна скала. Мартина приближи свещта до дупката, откъдето извираше поточето, но не видя какво има от другата страна. Дали скалата беше част от свлачище, или си бе там от векове — трудно можеше да се каже.

Мартина огледа тавана над главите им, но и оттам не повя надежда. Дупката, през която пропадна, също бе затрупана, а и беше твърде високо. Накрая Мартина проучи стените. Бяха от твърда скала. Стената зад леопарда сякаш се различаваше от останалите. Мартина я разглежда дълго, но не разбра защо й се струва така.

Тя ясно осъзна, че единственият шанс двамата с Кан да оцелеят, беше някой отвън да ги спаси. Само че никой не знаеше, че са тук. Дори да вика, едва ли някой ще я чуе.

На Мартина й се доплака. Някои от изпитанията, през които премина през последните осем месеца, бяха толкова ужасяващи, че мислеше, че нищо по-страшно не може да й се случи. А ето я сега тук, погребана жива заедно с един великолепен леопард.

— Няма да успееш да се справиш този път — каза си Мартина на висок глас и дори успя да изкриви устни в подобие на усмивка.

Погледна кървящия леопард, пое си дълбоко въздух и се взе в ръце. Тендей винаги й повтаряше, че колкото по-безнадеждна изглежда

една ситуация, толкова по-силно трябва да се съ средоточиш върху това, което може да се направи — минута по минута. А това, което трябва да направи сега, е да помогне на леопарда.

Първо, трябва да спре кръвта. Но как? Бяха затворени в пещера, а спасителният комплект бе почти празен. Но Тендей и Грейс твърдяха, че и в най-бездодните места могат да се намерят лечебни треви или помощни средства, с които да се спаси живот.

„Когато си огледал всичко със собствените си очи и не си видял нищо, което може да ти помогне, тогава се огледай с очите на бушмен или животно — би казал Тендей. — Местните хора живеят в пустинята Калахари, където ти или аз не виждаме нищо, освен пясък. Но те винаги намират лекарство и храна, когато имат нужда.“

Мартина започна да оглежда пещерата с очите на бушмен. Единствената природна сировина беше водата. Не знаеше колко е чиста, но животните имат верен инстинкт за тези неща и щом Кан пи толкова много, значи с водата всичко е наред. Сама по себе си водата няма да им помогне особено, но ако изворът е бил изложен на слънчева светлина преди срутването, трябва да има мъх. А Грейс я беше научила, че за раните мъхът е почти толкова ефикасен, колкото и превръзка от марля.

Мартина се приближи до поточето, като не изпускаше Кан от очи. Леопардът дори не повдигна глава. Това беше ясен знак, че положението му е критично. момичето въздъхна с облекчение, като видя пътните зелени петна около водата. С остьр къс скала отряза две квадратни парчета от най-добрата природна превръзка.

Ето че направи първата крачка.

Сега трябва да намери антисептик или антибиотик. Дали лекарството на Грейс срещу главоболие няма да свърши работа?

Мартина се върна и се зарови отново в комплекта. Докато вървеше, усети, че подметката на дясната ѝ обувка лепне по земята. Това я подсети, че преди да пропадне, настъпи парче пчелен восък. Мед! Пчелният мед беше отличен природен антибиотик. Ами ако парчето восък е паднало с нея? Това променя всичко.

Мартина изтича при купчината пръст и камъни и я разрови като териер, който упорито търси кокал. Почти веднага намери восъка. Изми го на поточето и изяде няколко парченца за енергия. Това повдигна настроението ѝ.

Сега ѝ предстоеше най-трудното.

Кан почиваше, полегнал във вдълбнатината на камъка. Той излъчваше такова спокойствие, че Мартина се зачуди дали не е идвал често тук, дали това не е тайното му скривалище. В началото Мартина мислеше, че и Кан е пропаднал през тавана на пещерата, но ако това е бърлогата му, значи той вече е бил вътре, когато тя попадна тук. И ако е така, значи свлачището е затворило тунела, през който леопардът е влязъл.

Сякаш усетил, че е обект на внимание, Кан издаде предупредителен рев — толкова страшен, че сърцето на Мартина едва не изскочи. Успокои я мисълта, че вече имаше две възможности да я нарани, а не го направи. Дори втория път Кан всъщност я спаси от господин Плъх и неговите главорези.

Мартина реши, че единственото, което може да направи, за да се успокои, е да си представи, че леопардът е уголемена версия на Шелби и Уориър, котките на баба ѝ. Тя взе мъха, воська и почти празния си комплект за първа помощ. Тръгна бавно към Кан и седна до него, сякаш си имаше работа с ранени леопарди всеки ден.

На примигващата светлина на свещта Кан я изгледа с такова изумление, че ако състоянието му не беше сериозно, Мартина би се пръснала от смях. Леопардът беше толкова удивен, че някой се осмелява да се приближи до него, че дори не му идващо наум да протестира. Лежеше на една страна — тих и покорен.

Преди Кан да промени мнението си, Мартина притисна мъха към раната на гърдите, с което си спечели диво изръмжаване, но само толкова. Другата ѝ ръка беше върху сърцето му. Тя затвори очи. Почти два месеца изминаха от последния път, когато ѝ се наложи да призове дарбата си. Не беше убедена, че ще успее, но се съсредоточи върху копринената козина на Кан под длани си и равномерното тупкане на сърцето му. Ръцете ѝ се загряха. Проблясъци от светлина и спомени нахлуха в ума ѝ — като прещракване на развален телевизор.

Видя лица на хора, живели много преди нея, които бяха по-мили и по-мъдри, отколкото можеше да си представи — те пееха с нея и я окуражаваха и на Мартина ѝ се стори, че говореха езика, който Знахарят използва, и че тя разбира този език. Магическа енергия струеше от тях и преминаваше в нея.

Отначало леопардът се сви при докосването ѝ, сякаш ръцете ѝ го изгаряха, но постепенно се отпусна. Мартина отвори очи и отмести мъха. Кървенето бе спряло. Извади кърпичката си, намокри я, почисти раната и избръска кожата около нея. После наложи воська върху откритата рана.

През цялото време Кан лежеше спокойно, въпреки че леко трепереше. Щом почисти кръвта, Мартина видя, че дупката от куршума не е толкова голяма и дълбока, колкото се опасяваше. Раната бе кървяла много, но ръбовете ѝ бяха чисти. В такъв случай можеше да използва тубичката с лепило, за да я затвори. Преди доста време използва мравки термити, за да зашие едно ранено куду, но Грейс мъдро отбеляза, че невинаги ще са ѝ под ръка и че лепилото ще е полезно допълнение към спасителния комплект.

— Мислех, че е добре да се използва нещо по-природно за лечение на рани вместо лепило от железарския магазин — отбеляза тогава Мартина.

— Не е важно дали идва от природата, мила — отговори Грейс, — а дали върши работа.

Ако използва лепилото, няма да има обезглавени мравки при шиенето, а това определено беше добре. Мартина изстиска малко на единия ръб на раната и притисна двете страни една към друга. Залепнаха отлично.

Вече беше сигурна в Кан и изля част от болкоуспокояващото лекарство в единия край на устата му. Той облиза устни и събрчи нос, откривайки страховити зъби. Очевидно не хареса противния вкус, но явно разбра, че е за добро.

След като най-главното бе свършено, Мартина изведнъж усети колко е уморена. Докато се занимаваше с Кан, нямаше време да мисли за себе си. Сега не можеше да спре да трепери. Изми ръцете и лицето си в поточето. Измъчваше я мисълта какво ще стане, ако никой не ги открие. Ами ако тази студена пещера се превърне в тяхна гробница?

Доколкото можеше да прецени, направи всичко по силите си. Имаше светлина и храна (е, няколко хапки пчелен воськ) и двамата имаха вода. Водата можеше да ги спаси за седмици, въпреки че ако не ги открият, това едва ли ще е за добро. Щяха да гладуват дълго време. И което е по-лошо, ще умрат от глад в тъмното. Имаше само две свещи и едната вече изгоря наполовина.

Чудеше се какво ли прави Бен. Беше я защитил от ловците с риск за себе си, но дали все пак ги е надхитрил, дали е успял да избяга. С малко късмет полицейската сирена, която чу, можеше да е на отряд добри полицаи, които са спасили Бен от Плъха и хората му, след което са тръгнали да претърсват хълмовете за нея и Кан.

Мислеше за баба си и се надяваше тя да не е много изплашена от нейното изчезване, за Джеми, който ѝ липсваше толкова много, за Грейс, която би се гордяла как Мартина използва знанията си, за да излекува леопарда, за Тендейл и неговите уроци по оцеляване в саваната, благодарение на които прецени ситуацията хладнокръвно, докато много други деца щяха да изпаднат в истерия и отчаяние, и разбира се, за родителите си, които може и да си бяха отишли, но винаги бяха с нея и я пазеха — всяка минута, всеки ден.

Часовникът ѝ показваше, че е рано вечерта, но в пещерата времето нямаше значение. Мартина се облегна на студената стена и се опита да поспи. Боеше се да духне свещта и да приеме потискащата тъмнина. Но се боеше да я остави да гори, за да не се стопи напълно. Щеше да я държи запалена, докато не почувства, че заспива. Свещта ѝ даваше усещане за топлина. Температурата в пещерата падаше с всяка минута.

Мартина гледаше с копнеж златистите очертания на леопарда. Чудеше се дали и той е толкова изплашен и самотен колкото нея. Опита се да си напомни, че леопардите са най-непредсказуемите и жестоки големи котки и че едва ли Кан изпитва подобни чувства, но ѝ беше трудно да повярва.

Приближи се и легна във вдълнатината до него. Беше учудващо меко, почти като на възглавница. Кан отвори наполовина едно око, но не направи нищо, с което да покаже, че е против. С разтуптяно сърце Мартина духна свещта и се притисна в копринения му гръб, като внимателно избягваше раната. Кан не реагира и тя постави ръка върху него, едната ѝ длан се отпусна върху голямата му лапа — усещаше острите му нокти и горещината на грапавите възглавнички.

Тъкмо заспиваше, когато чу как той захърка — силно като трактор, от което и двамата завибрираха. Уморена усмивка мина по лицето на Мартина.

Беше райско усещане — да спиш в прегръдката на див леопард!

XXII.

Чук-чук-чук! Чат-чат-чат! Чук-чук-чук! Чат-чат-чат!

— Магнус, остави ме на мира! — измърмори Мартина. — Много е рано! Казах ти и преди да не ме будиш толкова рано!

Момичето се протегна сковано и ръката ѝ докосна нещо кадифено и меко, което издаде нещо средно между ръмжене и мъркане. Мартина скочи на крака в тъмното. Ужасът от предишния ден нахлу в главата ѝ. Намираше се на десетки метри под земята с най-големия леопард на света, в пещера, която скоро щеше да се превърне в тухен гроб.

Момичето затърси пипнешком свещта и кибрита. Пещерата се изпълни със светлина. Кан също се изправи, очите му се извиха към нея като фарове. Погледът му не беше пълен с любов, но определено в него я нямаше и някогашната омраза. Мартина се наведе напред без страх и огледа раната на гърдите му. Нямаше подуване и тъканта беше розова, изглеждаше здрава. Остана доволна от работата си.

— Не е зле за аматъор — похвали се сама Мартина и прокара ръка по възхитителната петниста козина на Кан.

Леопардът нададе смразяващ кръвта рев и скочи на крака. Мартина замръзна. Дойде ли време да си плати за това, че премина границата? Ще се обърне ли срещу нея? И точно тогава го чу отново — далечно почукване.

Кан безшумно се придвижи към центъра на пещерата и легна там с наострени уши. Звукът май идваше отгоре. Той изви очи към Мартина.

— Може би са приятелите ни — каза му тя. — Може би са ни открили и идват да ни спасят.

Мартина с изумление установи, че при тази мисъл изпита слаба тъга. Разбира се, че искаше да я спасят. Разбира се, че искаше да види Бен и баба си, и всички останали. Но знаеше също, че магическото време, когато двамата с Кан бяха сами срещу целия свят, никога няма

да се повтори. Веднага щом някой друг влезе в пещерата, магията ще бъде пропъдена заедно с утринната светлина.

В главата на Мартина се роди и друга, още по-обезпокоителна мисъл. Ами ако неясното потропване не идва от приятелите й? Ако Грифин и компания търсят отмъщение или пък са ловците на Рекс Ратклиф с пушките? Тези варианти я накараха да не вика за помощ. И все пак всичко това е по-добро от перспективата да умре от глад в тази тъмна дупка.

Мартина се изправи във вдълбнатината, в която бяха прекарали нощта, мислеше си колко изненадващо топла и удобна беше за каменно легло. В ума й се мярна някаква мисъл, но изчезна, преди да успее да я улови. Чукането отвън започна отново, но вече не беше толкова силно. Спасителният отряд се отдалечаваше.

Мартина вдигна свещта и се сети за това, че стената отзад ѝ се стори малко по-различна от останалите стени на пещерата. Тя започна да я проучва, като я почукваше с пръсти.

Неуловимата мисъл се върна. Имаше връзка с един коментар на Нгвеня, докато им разказваше за съкровището на Лобенгула. Бе споменал, че групата по заравянето „го скрила добре и запечатала входа с каменна стена“.

Мартина прокара ръка по стената и в този момент разбра. Стената не е естествена! Беше направена от човек. Ето кое не ѝ е „наред“. Който и да я е построил, направил го бе отлично. Точно бе възпроизвел цвета и структурата на камъка, и то на огромно пространство. Само някой, който прекара достатъчно време в пещерата, би забелязал разликата.

Косъмчетата по врата ѝ настърхнаха. Тя се взря във вдълбнатината. Последното убежище на леопарда е тайното място на кралското съкровище...

Кан ръмжеше срещу камъка и бясно размахваше опашка. Започна да обикаля пещерата, като леко се олюяваше на краката си от загубата на кръв. На Мартина ѝ се стори, че чува гласове, но мислите ѝ така я бяха погълнали, че реши, че си въобразява.

Наведе се и започна да изучава гладката вдълбнатина върху каменния под. Беше доста изтъркана, вероятно е служела за легло на Кан в продължение на месеци или дори години. Но сега забеляза, че това въщност не беше камък, а много стара кожа. С остро парче скала

Мартина успя да повдигне едното ѝ ъгълче. Отдолу имаше дървен капак, който се отмести лесно. А под него се откри подземие, издълбано в камъка. Беше пълно с прашни чуvalи и три потъмнели метални кутии, които може да са и от сребро. Единият чуval беше малко разпорен и на светлината на свещта от дупката проблесна златна монета.

— Мартина! — Гласът на Бен загълхна. — Мартина, долу ли си? О, моля те, Мартина, нека си жива! *Мартина!*

Като насын Мартина върна дървения капак на мястото му, намести кожата, отиде до купчината отломки и пръст и използва тениската си, за да пренесе няколко големи камъка и пръст до вдълбнатината. Накрая заглади пръстта и постави фланелката отгоре ѝ. После бавно се приближи до Кан. Клекна до него и го прегърна.

— Бен! Бен, тук съм! — извика тя, а гласът ѝ се върна като ехо обратно: „Бе-е-ен! Бе-е-е-е-ен, ту-у-у-ук съ-ъ-ъ-ъ-ъм!“.

XXIII.

Мартина винаги щеше да помни този ден като един от най-щастливите и най-тъжните в живота си. Щастлив, защото двамата с Кан бяха спасени и защото имаше много прегръдки и сълзи от радост. След като спасителният отряд отмести скалата от входа на тунела, Мартина, близките ѝ и кажи-речи всички от селото на Мърси и Одило се натовариха в ремаркето на един трактор и се отправиха към „Черния орел“. Там на двора направиха голям празник с барбекю.

А поводите за празнуване бяха много. Като начало — вълната от арести. Областният прокурор бил ужасен да разбере от Нгвеня, че няколко корумпирани полицаи, на които Рекс Ратклиф плащал добре, са задържали неправомерно две възрастни жени, на всичкото отгоре едната със счупен крак. От известно време той подозирал, че в „Мързеливия Джей“ се върши нещо нередно, и сега показанията на Нгвеня и сервитьора му дали основание да поиска заповед за обиск. Но преди това Сейди и Гуин Томас прекарали нощта в килия с няколко крадци и един убиец.

— Не съм се смяла толкова от години — обяви Сейди, която, изглежда, се забавляваше със случилото се.

След един ден разпити областният прокурор затвори провинилите се полицаи в същата килия. Полицейската кола, която Мартина бе чула, докато бягаше от Грифин, беше пълна със служители на реда от Булавейо, изпратени от прокурора. Отивали да арестуват ловците за навлизане в чужда територия и опит за убийство на защитено от закона животно. След като заловили управителя, който преследвал Бен с палка, полицайите добавили към обвиненията и „предумишлено нападение“.

По обратния път към имението те открили припаднал човек край пътя. Това бил Грифин, който получил алергичен шок от ужилванията на пчелите. Толкова бил подпухнал, че един от сержантите го описал като надут с велосипедна помпа. Откарали го бързо в болница и сега билupoен с лекарства.

Един от първите въпроси, които полицията зададе на Мартина, беше дали двамата с Бен искат да повдигнат обвинения срещу иманяря. Приятелите му били избягали и с тях щели да се разправят по-късно.

След като поговориха, Бен и Мартина решиха да не повдигат обвинения. Мравките и пчелите бяха наказали Грифин достатъчно и те се надяваха, че си е научил урока.

— Дълбоко в себе си той не е лош човек — каза Мартина на Одило. — Но и ти каза, че просто е попаднал в лоша компания и е загубил верния път. Ако получи втори шанс, може би ще отиде да учи и ще се измъкне от непрокопсаните си приятелчета.

Рекс Ратклиф беше арестуван за незаконен лов, нарушения с чужда валута и други престъпления — толкова многобройни, че не можеха да се опишат, и вероятно щеше да прекара дълго време в затвора. „Мързеливия Джей“ беше затворен веднага и всички животни щяха да бъдат преместени към нови убежища.

— Подходящо за Плъх — отбеляза саркастично Сейди, щом научи за мрачното бъдеще на собственика на „Мързеливия Джей“. Усмивката не слизаше от лицето ѝ. Когато я освободиха от затвора, тя провери пощенската си кутия в Булавейо и в нея намери куп резервации от една американска туристическа агенция, плюс чек за 1000 американски долара от анонимен благодетел. Това означаваше, че ще може да пренаеме предишния персонал на хотела, с една нова добавка: Одило щеше да замести Сейди като главен готвач.

— Като готвач нямам въображение — призна тя. — Единствените рецепти, които знам, се правят с пюре от орехчета.

Но тя сияеше и по друга причина.

— Отново видях леопарда — повтаряше непрекъснато. — Видях Кан! И си струваше всяка секунда от всеки ден, който прекарах в борба за него.

* * *

Късно следобед Мартина и Бен се изкачиха на Слонската скала. Седнаха на върха да гледат залеза на слънцето над древния пейзаж на Матопо. Виждаха чак до Хълма на щедрите духове и до скалата

Прозореца на свeta. Магнус, птицата носорог, беше долетял с тях и сега клечеше на коленете на Мартина.

— Разкажи ми пак как ме намери — помоли Мартина, докато разопаковаше шоколадовия кейк, който носеше със себе си.

Бен опъна загорелите си нозе върху топлата гранитна скала и преди да отговори, изяде огромно количество кейк.

— Ами след като се появиха ченгетата и арестуваха ловците, Нгвеня и аз тръгнахме да те търсим. Той е доста добър следотърсач и двамата те проследихме до Заешката скала. Там стъпките ти просто изчезваха. Видяхме, че земята до едно дърво насекоро се е срутила, сякаш е имало свлачище или подпорите на стара мина са пропаднали, и се изплашихме до смърт, че си жива погребана или че бродиш из катакомби и тунели с мозъчно сътресение, или дори, че лежиш някъде със счупени крака.

Той спря.

— Боях се, че може да не те видя отново.

Мартина се ухили.

— Няма да се отървеш от мен толкова лесно, да знаеш.

— Обещаваш ли? Както и да е, отне ни много време да организираме спасяването ти, защото е невъзможно да изкопаеш цял хълм и не можехме да решим откъде да започнем. Ако тръгнеш от погрешното място, можеше да влошим нещата за теб. Имахме нужда от оборудване, медицинско лице и ветеринар да упои Кан, ако се наложи. Освен това баба ти и Сейди искаха да присъстват, а повечето от селяните настояваха да помогат.

— Звучи като „много баби, хилаво бебе“ — каза Мартина със съчувствие.

— Нещо такова. Племенните правила изискваха вождът Ниони, който е най-високопоставеният в областта Матопо, също да присъства. По стечание на обстоятелствата се оказа, че неговият внук е прочут ветеринар, който се занимава с диви животни. Това беше добра новина, но двамата идваха от различни места и пътуването им отне много време. Чакането беше ужасно, но се надявах, че си разгадала значението на думите на Знахаря: „Разчитайте на къщата на пчелите“.

При спомена за бръмченето на рояка пчели, Мартина потрепери.

— Да, разгадах го — отговори тя.

— Започнахме да копаем, отначало по малко, но не стигахме до нищо — продължи Бен. — Сейди и Мърси чакаха в подножието на хълма, защото Сейди не можеше да се изкатери с патериците, а Мърси е... е, да кажем, че катеренето не ѝ се удаваше. Затова и двете ни даваха различни инструкции отдолу. Честно казано, беше малко изнервяющо, но ако не бяха те и Магнус, никога нямаше да те намерим.

Мартина погали птицата носорог по главата и тя едва не припадна от удоволствие.

— Ти си лошо пиле! Открадна ми нещата от спасителния комплект, но може и да ти прости — каза момичето, после свали сребърното синджирче с делфин от врата си и го подаде на птицата. Тя мигновено го грабна с жълтия си клюн.

— Сега с теб също сме свързани — каза тя.

А Бен попита:

— Значи Мърси забеляза, че Магнус се държи странно?

— Да. Тя посочи на Сейди, че птицата много особено маха с криле над този шубрак от едната страна на хълма. Сейди събра две и две и разбра, че Магнус може би се опитва да стигне до теб. Изтръгнахме храста и открихме стария воден тунел, а останалото...

— Останалото е минало — довърши Мартина.

Тя знаеше продължението на историята наизуст. Скалата бе овързана с въжета, а покривът на тунела — укрепен с две големи дървени талпи, в случай че не е стабилен. Никой, включително Мартина, не знаеше как ще реагира леопардът, когато тунелът бъде разчистен, затова решиха да не влизат повече от четириима души. По настояване на Мартина това бяха Бен, Нгвеня, вождът Ниони — един крехък човек, наподобяващ птица, и ветеринарят, внукът на вожда Ниони. Последният беше пътувал цяла нощ от резервата „Хванге“.

Ветеринарят не можа да се доближи до Кан и се наложи да го прегледа от разстояние, но видя достатъчно и беше впечатлен, че Мартина е успяла да спре кръвотечението, да дезинфекцира и затвори раната само с мъх, пчелен воськ и лепило.

— Вместо всички тези години във ветеринарното училище можех да си стоя в Матопо и да събирам акъл от едно единадесетгодишно момиченце — пошегува се той.

След това нещата станаха сериозни. Вождът Ниони седна с Мартина и Бен и им разказа, че късно предишината вечер кланът на

леопарда се бе събрал да обсъди бъдещето на Кан, ако го намерят жив. Решили да го изпратят за няколко години на безопасно място, докато положението в Зимбабве отново се стабилизира, защото най-важната задача на клана била да опазят леопарда и потомството му за доброто на бъдещите поколения в Матопо. На следващата сутрин обсъдили това решение със Сейди и Гуин Томас и съветът единодушно гласувал, ако намерят Кан, да го изпратят да живее в Савубона.

— Савубона! — възклика Мартина. — Това е страхотно. Но как ще го закараме дотам?

Нгвеня се засмя.

— Имаме си мрежа — каза той. — От времето на Мзиликази народът ндебеле има много врагове, затова сме се научили да си създаваме приятели на различни места. Внукът на вожда Ниони е най-добрият ветеринар в Зимбабве и има право да подписва необходимите документи. Сега той ще упои Кан и до час ще тръгнат към границата. Камионът с горивото пристигна днес и вече сме уредили транспортирането. На границата също имаме приятели сред митническите власти.

— Внукът на вожда Ниони ще придружи леопарда до Савубона. Госпожа Томас каза, че вашият надзирател Тендей — знаеш ли, че „тендей“ е думата на ндебеле за „благодаря“? — ще се грижи за него в изолатора, докато се оправи и бъде пуснат на свобода.

Мартина не можеше да повярва на ушите си. Великолепното животно, което сега ръмжеше в прегръдката й, щеше да живее в Савубона. Дори и рядко да го вижда, щеше да знае, че е там, че я наблюдава и я пази.

— Но докога ще остане с нас? — попита тя развълнувано.

— Може би няколко години, може и завинаги — отговори вождът. — Ние ти даваме дума, че никога няма да потърсим него или синовете и дъщерите му, ако не могат да живеят безопасно и свободно в Матопо.

Ветеринарят посочи часовника си.

— Времето върви, а трябва да стигнем до границата преди здрач — напомни той.

По лицето на Мартина се затъркаляха сълзи, когато осъзна, че след всичко, което бяха преживели заедно, им предстои отново да се

разделят. За ужас на околните тя потърка носа си в носа на леопарда — нещо като ескимоска целувка.

— Винаги ще те обичам, Кан! — прошепна тя и беше възнаградена с едно последно приятелско изръмжаване.

Минути по-късно Кан бе упоен и заспа дълбоко, а внукът на вожда Ниони с помощта на няколко мъже го отнесоха на носилка. Дългото пътуване на юг започна.

Вождът прекъсна неловкото мълчание:

— Радвам се, че видях с очите си, че сме избрали най-добрия опекун на леопарда — заяви той.

Мартина отпрати Бен и остана насаме с вожда Ниони и Нгвеня.

— Имам нещо за теб — рече Нгвеня и й подаде розовото фенерче, швейцарското ножче и още един-два лъскави предмета от комплекта й за първа помощ.

— Къде намерихте тези неща? — зарадва се Мартина.

— В гнездото на Магнус. На върха на хълма един пчлен кошер беше съборен. Къщата му беше точно зад него, пълна с монети и бижута като пещерата на Аладин.

— Достатъчно да изхрани цял Матопо за година? — подразни го Мартина.

Нгвеня се засмя:

— Най-малко!

— И аз намерих нещо — каза Мартина.

Вождът Ниони се изправи.

— Какво намери? — попита внимателно Нгвеня.

Мартина му подаде свещта.

— Оставих тениската си долу — каза тя. — Вие решете какво да правите с нея.

После, почти тичешком, момичето излезе от хладната пещера, втурна се по тунела и се появи на светло, примигвайки срещу яркото слънце. Забеляза баба си и се хвърли в обятията ѝ.

— Като си помисля само, че се притеснявах за лекия ти галоп с белия жираф — каза Гуин Томас, като я прегърна. — А те доведох в Матопо, където те преследваха ловци, беше отвлечена от иманяри и накрая се оказа заровена жива с леопард. Следващия път, когато предложа да те заведа някъде сред природата на почивка, ми кажи:

„Бабо, предпочитам да си остана у дома, да чета книги и да язда Джеми“.

— Хм, опитах — напомни Мартина с лека усмивка.

— Знам, и следващия път ще те послушам!

Чакаха трактора с ремаркето, когато Нгвеня и вожда Ниони се появиха от входа на тунела. Нгвеня носеше само тениската на Мартина. Почти се бяха спуснали от хълма, когато се чу глуха експлозия. Мартина предположи, че са отместили дървените греди, които поддържаха покрива на тунела и са предизвикали свличане. Облак прах се вдигна във въздуха над мястото, където се намираше тунелът, а после целият хълм сякаш се изкоруби и промени формата си. Сякаш пещерата и всичко в нея никога не са съществували.

Нгвеня и вожда Ниони не погледнаха назад. Когато стигнаха до трактора, Нгвеня подаде тениската на Мартина.

— Това ли беше единственото, което намери? — не се сдържа тя.

— Единственото, което си струваше да се запази — отвърна той.

— В Матопо имаме любов, свобода и достатъчно храна. От нищо друго не се нуждаем!

* * *

Вечерницата блещукаше над Слонската скала, докато Мартина и Бен се спускаха към имението. С падането на ноцта гъстата тишина над Матопо, която така потискаше Мартина при пристигането й, се настани над хълмовете. Момичето се замисли колко ѝ бе липсвала тази оглушителна тишина през последните няколко дена.

Промяната в „Черния орел“ и решението да изпратят леопарда в Савубона означаваше, че тя, Бен и Гuin Томас щяха да напуснат Зимбабве по-рано от планираното. Най-накрая щеше да има време да язди Джеми. Това много я радваше, но сърцето я болеше при мисълта да напусне Матопо. Чудеше се дали някога отново ще види леопарда.

— Разбира се, че ще го видиш — успокои я Бен. — Нали ще живее в Савубона.

— Да, но няма да е същото — отговори му Мартина. — Никога повече няма да заспя, гушната до него.

Когато отидаха да се сбогуват с шестте коня, се натъкнаха на Нгвеня, който току-що ги беше нахранил.

— Исках да пожелая и на двама ви добър път — каза мъжът. — Отивам в селото с Мърси и Одило и ще се върна едва след като сте тръгнали. Благодаря ви още веднъж за всичко, което направихте за Кан. И моля ви, предайте благодарностите ни на вашата сангома за лекарството, което излекува Емелия.

— Ела с нас! — предложи Мартина. — Тендей винаги е искал още един чифт ръце в Савубона. Ела! Много ще ти хареса.

Нгвеня се засмя:

— Сигурен съм, но колкото и да е трудно в Зимбабве, никога няма да напусна Матопо. Дедите ми са бродили по тези хълмове.

— Разбирам — отвърна Мартина, поздрави го по африканския начин, хващайки първо дланта, после палеца и после отново дланта. — Сбогом, Нгвеня!

Той се усмихна.

— Не, не сбогом, а довиждане. Ние от ндебеле имаме поговорка: „Тези, които веднъж са се срещнали, ще се срещнат отново“.

ЕПИЛОГ

Леопардът лежеше с изпънати напред предни лапи, а петнистата му козина просветваше като течно злато на утринното слънце. Долу, в долината, като на забавен кадър се движеха тъмните фигури на биволи и ивичестите силуети на зебри, които пресичаха равнината около езерото. Обикновено гледката на толкова храна би го накарала да се замисли за вечеря, но днес се интересуваше само от момичето и нейната доста странна компания — една възрастна жена и бял жираф. Тримата наблюдаваха изгряващото слънце, а белият жираф бе склонил глава на рамото на момичето.

По причини, които Кан намираше едновременно за объркващи и приятни, сърцето му беше спокойно винаги щом момичето е наоколо. Веднъж тя беше толкова близо до него в новата му бърлога в Тайната долина, че докосна козината му, без изобщо да разбере.

Тогава Кан я последва в пещерата с рисунките и скрит в тъмното, видя как тя се срещна с една пищна африканка с пъстра дреха. След като се прегърнаха, двете седнаха, вгледани в рисунките, и говориха. Никоя от двете не се огледа, но Кан беше сигурен, че те знаят, че той е съвсем близо до тях.

Първия път, когато я срещна, както и още няколко пъти, леопардът можеше да убие момичето с един замах. Тя бе навлязла в негова територия. Но единственото, което искаше, бе да я защитава. Все пак тя му спаси живота. През дългата нощ в задушната пещера, когато силите напускаха тялото му, нейните вълшебни ръце му подействаха като балсам. Направи нещо с раната на гърдите му (по едно време му се стори, че надушва мед, който мразеше) и му даде да гълтне най-отвратителната течност, която някога е опитвал.

След това обаче кървенето спря, болката отшумя и дупката в гърдите му изчезна като по чудо.

После се случи нещо удивително — тя се осмели да легне и да се притисне до него, сякаш той е домашна котка. Дори сложи ръка върху лапата му. За голямо свое изумление той позволи това да се случи не

просто защото бе много слаб да направи каквото и да било. Той изпита истинско щастие, защото енергията, която се излъчваше от момичето, бе чиста любов.

Странно е да спиш с малко човешко същество, но все пак е щастие.

Двамата вече бяха свързани и това щеше да продължи, докато са живи. Независимо дали момичето ще се обърне да го погледне, или не, той знаеше, че тя го усеща. По устните й заиграваше усмивка всеки път, когато беше близо до него и той чувстваше, че тя е горда със своето участие в довеждането му на това безопасно място.

Откакто бе дошъл в Савубона, страхът, който изпитваше през целия си живот, почти изчезна. Тук нямаше причина да се страхува. Това място беше рай за дивите животни. Той винаги щеше да е предпазлив и внимателен. Знаеше, че на хората, с изключение на момичето, не може да се вярва. Възрастната жена и зулусът, който се грижеше за резервата, изглеждаха добри хора, които обичат животните, но той винаги щеше да си остане подозрителен към останалите човешки същества.

Наскоро забеляза една женска с две малки леопардчета. В близките дни възнамеряваше да ѝ се представи. Измори се да е сам.

Кан се изправи, протегна се и се приготви да тръгне към тайното скривалище за дневната си дрямка. Докато се раздвижваше, събори един камък. Той пък събори друг голям камък, който от своя страна откри чифт слонски бивни, които бяха лежали необезпокоявани под него повече от хиляда години. Те се запремятаха надолу по хълма, докато накрая се спряха с докосващи се краища, също като връх на стрела.

Леопардът ги видя да лежат на земята, спря да ги подуши и безшумно се отправи надолу по склона към бърлогата си. Бивните сочеха на североизток, някъде отвъд границите на Савубона, към земята, откъдето започна всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.